

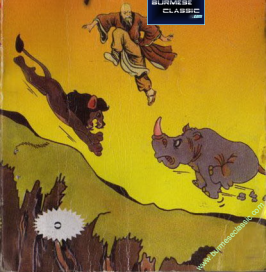
တက္ကသိုလ်

ရေငံးဒေကင်

ဘုရားကြီးမားမိုးမိုး

BURMESE
CLASSIC

(၁)

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်

သစ်သားအိမ်ကလေး တစ်လုံး၊
 သာမန် သစ်သားအိမ်ကလေးသာ မြစ်သည်။
 သစ်ကောင်းဝါးကောင်းဖြင့် ဆောက်ထားသောအိမ်ဟုတ်၊
 အိမ်ရှေ့တွင် ရှစ်ပေပတ်လည်ခန့်ရှိသော နံကြိုးတစ်ခု ရှိ
 သည်။

ရွေးခြေထိုင်နဲ့ ဓလေးလုံးရှိသည်။
 ထိုင်နဲ့နှစ်လုံးတွင် လူငယ်နှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။
 သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ စကားပြောနေကြခြင်း မြစ်သည်။

“ကွမ်ယု”
 “ဟေ ...”
 “တို့ရဲ့ ရှေးတစ်ခုတည်းတွေလက်ထက်က နာမည်ကျော်
 ကြားတဲ့ ကျားဗိုလ်ချုပ်ကြီး ငါးဦးရှိခဲ့သကွ”
 “ဘယ်မင်းလက်ထက်လဲ”
 “ဗူးမင်းလက်ထက်မှာကွ”
 “ဒေး ... ဆက်ပြောပါဦး”
 “ဗိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က ကွမ်ယုတဲ့ကွ၊ မင်း
 နာမည်နဲ့ တူနေတယ်”

၆ စာရှုချိန်ရယ်လေးအောင်

တို့သို့ ပြောသည်လူငယ်မှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဝမ်း
သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ ကွမ်းယုဆိုသော လူငယ်မှာ ကြံ့ခိုင်သည်။
ကျစ်လျစ်သည်။ ရုပ်ရည်မှာလည်း နည်းအေးရာမောသည်။ ကွမ်းယုက
ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ဟုအင်ဇွန် ... မင်းက ငါ့ကို ဓာမတတ် ပေမတတ်တဲ့
ကောင် မှတ်နေသလား”

“မမှတ်ပါဘူးကွာ”

“မင်းပြောတဲ့ မင်းနေပြည်တော် သုံးပြည်ထောင်စေတီက
ဗိုလ်ချုပ်ငါးဦးအကြောင်းကို ငါတို့ရဲ့ တရုတ်ရာဇဝင်တွေထဲမှာ ငါမတ်
ဖူးပါဘယ်ကွ”

“မင်း မဖတ်ဖူးဘူးလို့ ငါ မဆိုလိုပါဘူးကွာ”

“အေး ... စတုတ္ထမြောက် ကျားဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ နာမည်က
လည်း မင်းနာမည်အတိုင်းပဲ။ ဟုအင်ဇွန်ပဲ မဟုတ်လား”

ဝမ်းသောလူငယ် ဟုအင်ဇွန်မှာ ဝမ်းနိုးမက မျက်နှာ၌
ကျောက်ပေါက်ရာများ ရှိနေသေးသည်။

သူသည် မျက်နှာကိုအုပ်ပြီး ဟီးခနဲ ရယ်သည်။

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟုတ်တယ်ကွ”

“ဘာဟုတ်တာလဲ”

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေက တကယ်ရယ်ရာ
ကောင်းတယ်နော်။ ငါတို့အဖေဟာ ဒီဗိုလ်ချုပ်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို
ဖတ်မိထားကြသလား မသိဘူး။ နေ့က ကျားဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့
နာမည်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မှည့်ထားတယ်”

ကွမ်းယုသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

“သိပ်ရယ်ရာကောင်းတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိသကွ”

“ဘာလဲ”

“ကျားဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟုအင်ဇွန်ဆိုတာ မင်းလို ဝဝမ်းမီးကြီး
ပဲ။ ကျားဗိုလ်ချုပ်ကြီးလို ခေါ်ရတာတောင် တကယ်အံ့ဩရာကောင်း
တယ်။ စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ ညက်နဲ့တိုက်ရတယ်ဆိုတာကိုသာ မသိ
ရင် သူ့တို့ ကျားဗိုလ်ချုပ်ကြီးလို ထင်ရာမျိုးကူး သူက သိပ်ဝတာကိုး”
ဟုအင်ဇွန်သည် အလွန်အံ့အားသင့်သွားလေ၏။

မျက်လုံးများ ပေကလတ်ပေကလတ် မြစ်သွားသည်။

“ဟေ ... ဟုတ်လဲ့လား ငါကတော့ ဘယ်ရာဇဝင်အုပ်ထဲမှာ
မှ ကျားဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့ ပုံကို မတွေ့မိပါဘူးကွာ ငါ ရာဇဝင်စာအုပ်
တော်တော်များများကို ဖတ်ဖူးပါတယ်”

“မင်းက တရုတ်ရာဇဝင် စာအုပ်တွေထဲမှာ သွားရှာနေတာ
ကိုး ... ဘယ်တွေ့မှာလဲ”

“ရှေးရာဇဝင်ပါ ဗိုလ်ချုပ်တွေကို ရာဇဝင်စာအုပ်ထဲ သွား
မရှာလို့ ဘယ်မှာ သွားရှာရမှာလဲ”

“တရုတ်ရာဇဝင်စာအုပ်တွေထဲမှာ တွေ့တာမဟုတ်ဘူး နေ့
စေ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ထဲမှာ တွေ့ဖူးတာကွာ။ ဗိုလ်ချုပ်ငါးဦး
စလုံးပါတာ”

“ဗိုလ်ချုပ်ငါးဦးဟာ တူလဲ့လားကွာ”

“ဟာ ... သွားရှာတာတည်းက ယေဘုယျတော့ တူတာပေါ့ကွာ
ဝတဲ့လူ ဝမယ်၊ ပိန်တဲ့လူ ပိန်မယ်၊ ပန်းချီဆွဲတဲ့လူက ပိန်တဲ့လူကို
ဝဝတော့ မဆွဲပါဘူးကွာ”

ဟုအင်ဇွန်သည် ကွမ်းယု၏ပြောစကားကို မယုံကြည်ဘဲ

၈ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကွမ်ယု၏အိမ်ပေါ်သို့ နူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားများ မရှိနိုင်ဟူသော အကြည့်ဖြစ်သည်။

“မင်းသိပ်ပေါ်မှာ ရှေးဟောင်းပန်းချီကား တစ်ချပ်မှ မတွေ့ပါလား။ ငါတို့အိမ်မှာ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားဆိုတာ အလွန်ရှားတာကွ။ သိပ်ထုန်ဖိုဖိုတာ”

ဟုအင်ချန်ပြောသည့်အခါပွယ်ကို ကွမ်ယု ချက်ခနဲ သိလိုက်သည်။

ကွမ်ယု၏မိဘများမှာ အလွန်ဆင်းရဲသူများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို မပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါဟု ဟုအင်ချန် ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဟုအင်ချန်ပြောသည့်ကောားမှာလည်း ယေဘုယျမှန်၏။ တစ်ခုတည်းဟောင်းပန်းချီကားများမှာ ထောင်စီ၍ တန်ဖိုးရှိပေသည်။

ဆင်းရဲသားများမပြောနှင့် တော်ရုံတန်ဖိုးပိုက်ဆံရှိသူများပင် မဝယ်နိုင်ချေ။ ကွမ်ယုကိုသို့ ဆင်းရဲသော မိသားစုများမှာ ထိုပန်းချီကားများ အနီးသို့ ကပ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုကောားကို ကြားသောအခါ ကွမ်ယု၏မျက်နှာမှာ တင်းမာသွားလေ၏။

“ဟုအင်ချန် ... မင်း ငါ့အပေါင်းအသင်းအလုပ်ခွင်နေ ... ရုတယ်။ ငါက အပေါင်းအသင်းနဲ့နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့ ဆင်းရဲတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဆင်းရဲတာကို ထုတ်ဖော်ပြီး မနှိမ်စွပ်မိဖို့ သူငယ်ချင်းကောင်းမည်သည် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဘယ်တော့မှ ထုတ်ဖော်မနှိမ်စွာဘူးကွ”

“မ ... မ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဘာ ... မဟုတ်တာလဲ။ မင်းပြောတာ ဒီသဘောပဲ။ မင်းကြည့်တာ ဒီသဘောပဲ။ ငါတို့မိဘဟာ ဆင်းရဲတယ်။ ဒီတော့ ငါ့ကို ကျောင်းမထားနိုင်ဘူး စာအုပ်တစ်အုပ်မှလည်း မဝယ်နိုင်ဘူး ပိုက်ဆံမရှိလို့ စာမဖတ်နိုင်ဘူး။ မထင်ပါမို့ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ပန်းချီကားကောင်းမဝယ်နိုင်ဘူး။ မထင်ပါမို့ ငါဟာ စာတစ်အုပ်မှမရှိပေမယ့် စာကောင်းကောင်း ဖတ်တတ်တယ်။ ငါ စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးတယ်။ ပန်းချီကားကောင်းတွေ ကြည့်ဖူးတယ် ... မင်း မယုံဘူးလား”

ကွမ်ယုသည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြင်းထန်သော ကောားများကို ပြောလေ၏။

ဟုအင်ချန်မှာ ကွမ်ယု၏ဒေါသကိုတော့ မခံနိုင်ချေ။

“ယုံ ... ယုံပါတယ်။ မင်း စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးတယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

စာအုပ်ဖတ်သည်ကိုတော့ ယုံသည်။ ပန်းချီကား ကြည့်ဖူးသည်ကို မယုံဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်ပေသည်။

“ဘာ ... ဒါပေမဲ့လဲ။ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားတွေကို ငါ ကြည့်စုဖူးတယ်ဆိုတာ မင်းမယုံဘူး။ မဟုတ်လား ရှေးဟောင်းပန်းချီကားတွေကို ငါ မကြည့်စုနိုင်ဘူးလို့ စိုင်းထင်နေတယ် မဟုတ်လား။ မင်းပြောတာကို ငါသိတယ်။ မင်းအကြည့်ကို ငါသိတယ်။ ဒေအေး ... မင်းယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ ... ငါကတော့ ပန်းချီကားတွေကို ကြည့်ဖူးတယ်ဆိုတာပဲ ပြောမယ်။ နောက်ဆုံး မင်းကို ဖုံးညှိအောင် ပြောလိုက်မယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပန်းချီရေးတတ်တယ်ဆိုတာပဲ”

“ဟာ”

၁၀ စာအုပ်မတွေ့လို့ မဝတ်ဖူးဘူးမထင်ပါနဲ့လို့ ငါ့ဆရာမှာ စာအုပ်တွေ

ကွမ်ယုသည် ဟုအင်ချန် အံ့ဩပြီး သူ့အား မယုံကြည်နိုင်
စွာ ကြည့်နေသည်ကို ဂုဏ်ယုကျေနပ်နေမိသည်။

“မင်း ... မင်း ... ဘာပန်းချီရောတတ်တာလဲကွ၊ ငါ့ကို ပြော
စမ်းပါဦး”

“ဘာပန်းချီမှာလဲ၊ ရှင်မင်းပန်းချီပေါ့၊ ပုံတူပန်းချီတော့ ငါ
မဆွဲတတ်သေးပါဘူး”

ဟုအင်ချန်သည် အသံတိတ်သွား၏။ အတန်ကြာမှ ချောင်း
ဟန်လိုက်သည်။

“မင်းဟာ ငါ့ကို အံ့ဩအောင် အပြုလုပ်နိုင်တယ်၊ အံ့ဩရော
တွေ့ချည်းပဲပါကွာ”

ကွမ်ယုသည် ကျေနပ်သွား၏။ သူ့ဒေါသလည်း ပြေ
ပျောက်သွားသည်။

“ဒါတောင် မင်းမသိတဲ့ အံ့ဩရောတွေ အများကြီးရှိသေး
တယ်၊ ငါပြောပြရင် မင်းအံ့ဩသွားမယ်ကွ၊ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ကောင်မှာ
ကံကြမ္မာကောင်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံကို မကြားဖူးဘူးလား”

ဟုအင်ချန် အံ့ဩသွားသည်။

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ဘာတွေများ ကံကြမ္မာကောင်းရှိနေ
တာလဲကွ”

ကွမ်ယုသည် တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ငါ့မှာ ဆရာတစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ”

“ဟေ ... ဆရာရှိတယ်၊ မင်း စာအုပ်တွေကို အဲဒီဆရာဆီက
ဖတ်တတ်တာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းကိုပြောတာ အဲဒါပေါ့”

စာအုပ်မတွေ့လို့ မဝတ်ဖူးဘူးမထင်ပါနဲ့လို့ ငါ့ဆရာမှာ စာအုပ်တွေ
အများကြီးရှိတယ်ကွ”

ဟုအင်ချန်က မေးသည်။

“ပန်းချီကားတွေလည်း မင်းဆရာဆီမှာ ရှိမှာပေါ့”

ကွမ်ယုက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ့ဆရာဆီမှာ အနုပညာပစ္စည်းတွေ
ရှိတယ်”

“မင်းဆရာက တယ်သလဲ”

“ဟာ ... ဟား ... ဟား ... ပြောလို့ မပြန်ဘူးကွ”

ဟုအင်ချန် ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။ သူသည် စိတ်အားထက်သန်
စွာ မေးလေ၏။

“မင်းဆရာက ပန်းချီလည်း ဆွဲတတ်တယ်ပေါ့၊ မင်းဆရာ
မင်းကို ပန်းချီဆွဲ သင်ပေးတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟာ ... ငါ့ဆရာက သိပ်တော်တယ်ကွ၊ ငါ့စိတ်ထင်တော့
ငါ့ဆရာ မတတ်တဲ့ပညာ မရှိဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

ဟုအင်ချန်က ...

“ပြီးပြည့်စုံသောလူသည် မရှိဆိုတဲ့ စကားပုံလည်း ရှိတာပဲ၊
မင်းဆရာ မတတ်တဲ့ပညာလည်း ရှိဦးမှာပေါ့ကွာ၊ အထင်တော့
အရမ်းမကြီးပါနဲ့”

“ဟ ... ငါ့သိသလောက်တော့ ဆရာတတ်တဲ့ ပညာဟာ
အတော်များနေတော့ သူ မတတ်တဲ့ပညာမရှိဘူးလို့ ထင်မိတာပေါ့
ကွာ”

“အဖြင့် မင်းဆရာ သိုင်းပညာတတ်သလား”

၁၂ စာရွက်ချိတ်စုစာအုပ်

ကွမ်းယု ငိုသွားသည်။
 "အေးကွ ... ငါ့ဆရာဟာ သိုင်းပညာတော့ မတတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်"
 ထိုအခါ ဟုအင်ချွန်သည် အောင်နိုင်သူ၏အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးလေ၏။
 "ကဲ ... ငါပြောတယ် မဟုတ်လား သူ မတတ်တဲ့ပညာတော့ ဂိုဏ်းမှာပါကွာ၊ လောကမှာ ပညာတွေက အများကြီးကွ"
 ကွမ်းယုသည် သူ့ဆရာအကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။
 "ငါက သူ့ကို သိုင်းပညာအကြောင်း အကြိမ်ကြိမ်မေးတယ်ကွ၊ သူ တစ်ခါမှ မဖြေဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါက မေးတာလဲဆိုတော့ ငါက သိုင်းပညာသိပ်သင်ချင်လို့ပဲ၊ ငါ့မိဘတွေက ဆင်နဲ့တော့ မင်းလို အိမ်မှာ သိုင်းဆရာကိုခေါ်ပြီး ငါ့ကို သိုင်းပညာသင်ပေးနိုင်တုန်းကွ"
 ဟုအင်ချွန်၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်လာသည်။
 "မင်းနဲ့ငါ အပေးအယူ တစ်ခု လုပ်ကြရအောင်"
 "ဘာအပေးအယူလဲ"
 "တရားမျှတတဲ့ အပေးအယူပေါ့"
 "ပြောစမ်းပါဦး"
 "မင်းကို ငါက သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ပန်းဖို့ပညာ သင်ပေး ... မတရားဘူးလား"
 ကွမ်းယုက ခေါင်းကို လှုပ်ပြန်ခွာ ခါးမာမလေ၏။
 "မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ"
 "ဟ ... အပေးအယူလုပ်တာပဲ၊ ငါ သင်ပေးနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ မင်း သင်ပေးနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊

အဖြူနီခြား မီးနန်း ၁၃

နှစ်ဦးသဘောတူပဲကွ၊ နောက်ပြီး မင်းနဲ့ငါဟာလည်း သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ"
 ကွမ်းယုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။
 "မဟုတ်ဘူးကွ ... ငါ့ဆရာကို ကတိပေးထားလို့ပါ"
 "မင်းက ဘာကတိတွေများ ပေးထားလို့လဲ"
 "ငါက ကတိပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ကတိတောင်းတာ"
 "ဘာတွေများလဲကွာ"
 "သူ သင်ပေးထားတဲ့ပညာတွေကို တစ်ဆင့်ပြန်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်ပေးရဘူးလို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတယ်ကွ"
 ဟုအင်ချွန်လည်း အလွန်စိတ်ပျက်သွားသည်။
 ကွမ်းယုကလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောသည်။
 "ငါက သိုင်းပညာကို သိပ်တတ်ဖို့တော့ကွ၊ ငါသာ သိုင်းပညာကို တတ်မယ်ဆိုရင် ငါတတ်ထားတဲ့ ပညာတွေအကုန်လုံးကို တောင် မင်းကို သင်ပေးလိုက်ချင်သေးတယ်၊ ဆရာ ငါ့ကို ကတိတောင်းထားတော့ ခက်နေတယ်"
 သူက ဆက်ပြောသည်။
 "ငါက တခြားပညာတွေကို သင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာက အတင်သင်ပေးလို့သာ ငါက သင်ယူရတာ၊ ငါ အတတ်ဖို့ဆိုပညာက သိုင်းပညာကွ"
 ဟုအင်ချွန်က ပြုံးလိုက်၏။
 "မင်း သိုင်းပညာတတ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သင်ရင် တတ်တာပေါ့ကွာ၊ မင်းက လွယ်တာကို ခက်အောင် လုပ်နေတာကိုး"
 "ဟ ... ငါက ဘာကို လွယ်တာကိုခက်အောင်လုပ်နေတယ်"

“မင်း ခုဂုံအတိုင်းဆိုရင် သိုင်းပညာကို ဘယ်တော့မှတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက မင်းဆရာကို ပေးထားတဲ့ ကတိကြီးကို အပြစ်ရှင်မှာ ပိုက်ထားတာကိုး။ မင်းက ငါ့ကို ပန်းချီပညာသင်ပေးလိုက်၊ ခေါက မင်းကို သိုင်းပညာ သင်ပေးလိုက်၊ အဲဒါ ငြီးသွားတာပဲ။ ကတိကို ဘေးမယ်ထားလိုက်ရင် ငြီးတာပဲကွာ”

ကွမ်ယုက ဦးခေါင်းကို လေးဖင့်စွာ မိလမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ၊ ငါ့ဆရာကောင်းကို ငါနားမထောင်ဘူးဆိုရင် သူက ငါ့ကို အပြီးအပိုင် တပည့်အဖြစ်က ခွန်လွတ်လိမ့်မယ်။ ငါ အဲဒီလိုတော့ အပြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အခု ငါ ဒီလိုပညာတွေ တတ်ပြီး လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်တာတွေဟာ သူ့ကျေးဇူးကြောင့်ကွ။ ငါ သူ့ကို မလွန်ဆန်ရဲဘူး”

ဟုအင်မျှန်က စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာ ပြောသည်။

“ဟေ့ ... ကွမ်ယု ... မင်းကို ငါ သိုင်းပညာသင်ပေးမှာကိုလည်း မင်း ဘယ်သူမှ မပြောနဲ့။ မင်းက ငါ့ကို ပန်းချီပညာသင်ပေးတာကိုလည်း ဘယ်သူမှမပြောဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းဆရာက ဘယ်လိုလုပ်သိတော့မှာလဲ”

ကွမ်ယုက ခေါင်းတခါခါ လက်တကာကဖြင့် ပြောသည်။

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ မလုပ်နဲ့ မင်း ငါ့ဆရာအကြောင်း ဘာမှမသိဘူး”

“ဟာ ... မင်းဆရာကလည်း လူပဲ။ သူမသိအောင် လုပ်ရင် သူ မသိဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟာ ... မင်း ထင်လို့ ထင်လို့ ငါ့ဆရာဟာ ကိစ္စအတော်များများကို သိတယ်ကွ။ အထူးသဖြင့် ငါနဲ့ပတ်သက်ရင် သူ မသိတာ

မရှိသလောက်ပဲ”

“မင်းမပြောရင် သူ မသိနိုင်ပါဘူးကွာ”

“ငါ့ဆရာ ကွယ်ရာမှာ ဆရာတားမြစ်တာကို လုပ်နေရင် လိပ်ပြာမလုံဘဲ ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဆရာကလည်း ဒါကို ရိုပ်မိမှာပဲ။ ငါပြောတာကို မင်းမယုံဘူးလား”

“မင်းက ကြောက်နေတာပါကွာ”

“အေး ... ကြောက်နေတယ်ပဲပြောပြော ဘာပဲပြောပြော ကွာ ဆရာကွယ်ရာမှာ ငါ ဘာလုပ်လုပ် သူမသိဘူးထားဦး။ ဆရာ့ကို ငါပေးခဲ့တဲ့ ကတိကိုတော့ ငါဘယ်တော့မှ မဖျက်ဘူးကွ”

သူတို့သည် ထိုကားများကို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေကြသည်။ ပြောသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ သူတို့တတ်ချင်သည့် ပညာများကို သူတို့ အလွဲလွဲအချော်ချော် သင်ကြားနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစဉ် သူတို့၏ အိမ်ကလေးဆီသို့ မိန်းကလေးတစ်ဦး ပုန်းလွှဲနေကွယ်လျှိုး ချဉ်းကပ်လာနေသည်။ သူ မည်သူနည်း။

(၂)

သူ့အစွမ်း

ထိုမိန့်ကလေး၏အမည်ကား ဟန်ရှင်တည်း။ သူသည် အိမ်ကိုကွယ်၍ လျှောက်လာသဖြင့် ကွမ်ယုတို့က သူ့ကို မမြင်ကြစေ။ သူသည် ချောင်းကြည့်လိုက်၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းစိုင်းဆိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

ကွမ်ယုနှင့် ဟူအင်ချွန်မှာ အလွန်ချစ်ခင်ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြလေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အလွန်ချစ်ခင်ကြသော်လည်း အစေ့ အရာရာ ဆန့်ကျင်ဘက်များ ဖြစ်နေသည်။

ကွမ်ယုက ရုပ်ရည်အော့မော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်ရှိသည်။ ဣတ်ပညာ ထက်မြက်သည်။ သင်လွယ် တတ်လွယ်သည်။ စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ ပညာရပ်များကို တတ်မြောက်ထားသည်။ စဟုသုတ မြင့်မားသည်။

သို့သော် ကွမ်ယုသည် ဆင်းရဲသော မိဘများမှ မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘများမှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် တောင်းယာ အလုပ်ကို ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရသည်။

ကွမ်ယုက ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက်မျှ အကူအညီ ပေးရသည်။ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက်မျှ အလုပ်လုပ်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရခြင်းမှာ အလုပ်မရှိ၍ မဟုတ်ပေ။

အလုပ်က ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်လုံးရှိသည်။ သူ့မိဘများက သူ့ကို ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့ဘဝရွေ့စေ့ ကောင်းစားစေရန် ဖြစ်သည်။

သူ့ဘဝ၌ ဆရာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့ဆရာသည် သူ့ကို စာပေ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီပညာရပ်များ သင်ပေးနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဤပညာမှာ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများ သင်နိုင်သော ပညာမဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူ့မိဘများသည် သူမကူညီနိုင်သည့် ရက်များတွင် ကုန်းရမ်း၍ အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ သူသည် အဝတ်အစား နှမ်းပါးသည်။ အမြဲတမ်း ချည်ကြမ်းတောင်းဘိတ်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ဆင်ရသည်။ ငွေကြေးဆို၍ အပိုတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိချေ။

သူသည် တစ်ပတ်လျှင် အားလပ်ခွင့် သုံးရက်ရ၏။ ထိုသုံးရက်ကို တစ်ရက်၌ သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ဆုံပျော်ပါးသည်။ ကုန်နှစ်ရက်မှာ သူ့ဆရာဆိုသူထံသွားကုန်၍ သူ့ သင်ကြားလိုသော ပညာရပ်များကို မနားမနေ သင်ကြားသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပါးသည်ဆို၍ ကွမ်ယုအား အထင်မကြီးပါနှင့်။ သူငယ်ချင်းဆို၍ ရှားရှားပါးပါး ဟူအင်ချွန်တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သူသည် သူ့အားလပ်ခွင့်ရသောတစ်ရက်တွင် ဟူအင်ချွန်နှင့် လိုင်စကားပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းပါသည်။ ဟန်ရှင်ဆိုသော မိန့်မဟူသည် ကွမ်ယု၏သူငယ်ချင်းမဟုတ်။ ဟူအင်ချွန်၏ သူငယ်ချင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဟူအင်ချွန်နှင့် လိုက်ပါရင်း ကွမ်ယုနှင့် သိက္ခမ်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသည်အခွက်မှာ ဟူအင်ချွန်သိသည်။

ဟူအင်စုန်သည် ကွမ်ယုကို ခင်မင်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ဟန်ရှင်နှင့် ပတ်သက်၍မူ သဝန်တို့စိတ်ရှိသည်။

ဟန်ရှင်သည် ကွမ်ယုနှင့် ခင်မင်လိုပါသော်လည်း ဟူအင်စုန်က ဟန်တားထားသဖြင့် ကွမ်ယုနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခြင်း မပြုခဲ့ရချေ။ ဟူအင်စုန်၏ဘဝကား မည်သို့သောတာဝန်နှင့်။

သူ၏ဘဝသည် ကွမ်ယုဘဝနှင့် ဆီနှင့်ရေလို ကွာခြားသော ဘဝမျိုးဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ချာအိုချွန်မြို့၌ နေထိုင်ကြသည်။ ချာအိုချွန်မြို့ သည် ကန်စီကုမ္ပဏီနှင့် မဝေးလှပေ။

သူသည် အလွန်ကြွယ်ဝခမ်းသာသော ကုန်သည်ကြီး ဟူအင်စုန်၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်၏။ မကြောင့်မကြ မတောင့်မတ နေထိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လက်ဖျားငွေသီး သုံးစွဲနိုင်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် ဝါဗျား ရုပ်ဆိုသူဖြစ်သည်။

ကုန်သည်ကြီး ဟူအင်သည် သူ့သားကို အလွန်စွမ်းခင်သော်လည်း မန်းမိုး၊ ဂီတ၊ ကဗျာ သေည့် အနုသုပညာများကို လိုက်စားစွင့်မြင်ခဲ့ချေ။

ဟူအင်၏အသိသည် ယောက်ျားမည်သည်မှာ ကျားကျားလျားလျား ရှိရသည်။ သိုင်းပညာတတ်ထားရမည်ဟု အသိရှိထား၏။ ထို့ကြောင့် အနုသုပညာရပ်များကို သင်ကြားမပေးဘဲ သိုင်းပညာရပ်ကို အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် တတ်မြောက်အောင်သာ သင်ကြားပေးနေသည်။

ထို့ပြင် ဟူအင်စုန်မှာ အလွန် စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုအနုသုပညာ ပညာများကို လိုက်စားလျှင် သူ့သားသည် လှပျော့လှည့် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဟူအင် ယူဆလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းစေရန် သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါတွင် ဘက်ညီသူ တစ်ယောက်ကား ဟန်ရှင်၏မိခင် ဖြစ်သည်။ ဟန်ရှင်၏မိခင်သည်လည်း ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး အလွန်လတ်မြင်သူ ဖြစ်၏။ ကုန်သည်ကြီး ဟူအင်ထက် အောက်စရာကဲ့သို့ မဟုတ်ချေ။ သူ၏ခွမ်းသာကြွယ်ဝမှုမှာလည်း ဟူအင်ထက် တန်းတူညီမျှလေသည်။

ဟန်ရှင်၏မိခင်သည် တစ်ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်သူအား ကျားကျားလျားလျား ရှိစေချင်၏။ သူသည် သားလိုမျှပင်သော်လည်း သမီးသာရရှိနေသဖြင့် အခက်ကြုံနေ၏။ သို့သော် သမီးဖြစ်သူ လုပ်စွင်သမ္မာကို စွင့်မြင်ပေးသည်။ ဟန်ရှင်၏မိခင် ကုန်သည်ကြီးဖြစ်သူမှာ 'ဟန်ရှင်' ဖြစ်သည်။

သူမက သိုင်းပညာသင်ကြားပေးရန် မုသာသောအခါ ဟန်ရှင် သဘောကုသွား၏။ သူက သမီးဖြစ်သူအား ကျားကျားလျားလျား ရှိစေချင်သည်။ သမီးဖြစ်သူကလည်း သိုင်းပညာသင်ချင်သည်။ ထိုအခါ အတိုင်းထက်အလွန် တုံ့ခွန်နှင့်ကုသွား ဖြစ်သွားတော့သည်။

"သမီး ... တကယ် သိုင်းပညာသင်ချင်သလား"

ဟန်ရှင်သည် သမီးဖြစ်သူအား မေးလေ၏။ သမီးဖြစ်သူက မေါင်ညှိတ်၏။

"တကယ်ပါ အဖေ"

"အဖြင့် ... ဟူအင်ရဲ့သားမိကို သွား"

"သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ဟ ... ဟူအင်ရဲ့သား ဟူအင်စုန်ဟာ သိုင်းအကျော်အမော်"

ရှန်တန်စီကိုခေါ်ပြီး သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နေတယ်။ အဲဒါကို သမီး မသိဘူးလား။ အဲဒါ ဟုအင်ချန်နဲ့အတူ သိုင်းပညာ သွားသင်နေ့ ဟု အင်ချန်နဲ့သမီးနဲ့ အပြန်အလှန် သိုင်းလေ့ကျင့်ဖော် လေ့ကျင့်ဖက် ဖြစ် တာပေါ့”

ဟန်နီနီသည် သမီးဖြစ်သူ ပုဆားသည်ကို လွန်စွာသဘော ကျသွားပြီး ဟုအင်ချန်နီသို့ လွတ်လေသည်။ ဟန်နီနီက ဟန်ရှင်ကို ဟုအင်ချန်နီထံသို့ ခေလွတ်နေပေသည်။

ဟုအင်ချန်နီ၏ဖခင် ဟုအင်နှင့် ဟန်ရှင်၏ဖခင် ဟန်နီနီတို့ သည် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ ဖြစ်ကြသည့် အပြင် စီးပွားရေး လုပ်ရာတွင်လည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကူအညီပေး ကြသူများ ဖြစ်သည်။ အခြားသူများကဲ့သို့ ခြိုင့်ဘက်များကို သတ်သူများ မဟုတ်ကြပေ။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ အခြားအကြောင်း ကြောင့်မဟုတ်။ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ခွင်းများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် တည်း။

သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကတိကဝတ်ထားသူများ ဖြစ် ကြသည်။ သူတို့၏ သားနှင့်သမီးများ အရွယ်ရောက်လာလျှင် ထိမ်း မြားလက်ထပ်ပေးမည်ဟု ကတိပြုထားကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဤနေရာတွင် ဟုအင်သည် သားကို ပိုင်ရှိင်နိုင်နိုင်ရှိပြီး သူ သဘောကျသလို ဖြစ်စေနိုင်သော်လည်း ဟန်နီနီကမူ သမီးဖြစ်သူ ကို မပိုင်နိုင်ချေ။

သူသဘောကျသလို မဖြစ်နိုင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သမီးဖြစ်သူသည် တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်တတ်သူ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေ တည်း။

ဟန်ရှင်သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သူ့မ၏သဘော အလျောက်သာ အရာရာကို ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။

ငယ်စဉ်ကပင် ဟန်နီနီမှာ အလိုလိုက်ခဲ့သဖြင့် ကြီးလာ သောအခါ ကိုယ်လိုချင်သလို ကြပ်မတ်၍ မရတော့ပေ။

ဟန်ရှင်၏ တစ်သက်တာ၌ အရေးကြီးသောကိစ္စမှာ အိမ် ထောင်ရောက်စွမ်း ဖြစ်သည်။

သူကတိကဝတ်သာ ပြုထားခဲ့သော်လည်း ဟန်ရှင်၏အိမ် ထောင်ရောက်ခွင့်ကို သူ့သဘောတစ်ခုတည်းနှင့် မဆောင်ရွက်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဟန်နီနီသည် ဟုအင်ကို ရှင်းပြထား၏။ ဟန်နီနီမှာ ဟုအင်၏သား ဟုအင်ချန်နှင့် သဘောတူသော် လည်း သူ့သမီးကို မတိုက်တွန်းနိုင်သဖြင့် သူတို့ခွင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ပြီး ခွစ်ခင်သွားပါစေဟု ဟုအင်ကို ပြောပြထားသည်။

ဟုအင်ကလည်း သဘောတူသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ခွင်း ရင်းနှီးသွားပြီး မေတ္တာယူသွားစေရန် အခွင့်အလမ်းသင့်တိုင်း မိဘ နှစ်ပါးဖြစ်သည့် ဟုအင်နှင့် ဟန်နီနီတို့ မနှိတ်ပေးလေ့ရှိပေသည်။

ဟန်နီနီက ပြုံးလျက် ပြောလေသည်။

“မင်းအနေနဲ့ ဟုအင်ချန်နီအတူ သိုင်းပညာ သင်မလား။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်မှာနေပြီး ဧာထိုးပန်းထိုးအလုပ်ကို သင်မလား”

ဟန်နီနီသည် ဟန်ရှင်၏စိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုဆွပြီး မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟန်ရှင်သည် ခွတ်ခမ်းကို ခုသွားသည်။

“အဖေကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ခွန်မ

၂၂ စာအုပ်အုပ်စုအား ဆောင်

က ဘာဖြစ်လို့ ဇာတိပန်းတို့ သင်ရတာလဲ၊ သိုင်းပညာပဲ သင်မယ်၊
ဟုအင်ချန်ဆီ ဘယ်တော့သွားမှာလဲ”

ဟန်ရှင်ဆီက ...

“ငါ ... ဒီညပဲ ဟုအင်ဆီကို အကြောင်းကြားလိုက်မယ်၊
မနက်ဖြန် သမီး ဟုအင်ချန်ဆီသွားပေါ့”

ဟန်ရှင်က ပြုံးရွှင်စွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းတယ် အဖေ၊ အကြောင်းပြန်ပြန် ကြားလိုက်ပါ၊
သမီးကို ဟုအင်ချန် ကောင်းကောင်းမဆက်ဆံရင် သူ့နာခေါင်းစိုးကို
သမီးချွေးပစ်မယ်”

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်”

“အမယ် ... အဖေက မသိဘဲ ပြောနေပြန်ပြီ၊ ဒီကောင်ကို
ဒီလိုလုပ်မှ ကောင်းတာ”

ဟုအင်နှင့်ဟန်ချန်တို့သည် ငယ်စဉ်ကပင် သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်ကြသည်။

ဟန်ရှင်နှင့်ဟုအင်တို့သည်လည်း သူငယ်ချင်းများပင် ဖြစ်
နေကြသည်။

ဟန်ရှင်သည် လွန်စွာသူ့ကလက်လှသဖြင့် အခေအရာရာ
ဦးဆောင်သည်။ ဟုအင်ချန်ကိုလည်း အလွန်နိုင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ချန်နှင့်အတူ သိုင်းဆရာကြီး
ရှန်တန်နီထံမှ သိုင်းပညာများကို သောက်စိုစိယူလေတော့သည်။

ဟုအင်ချန်သည် သိုင်းပညာကို စိတ်မပါစေ့၊ သူသင်လို
သည်မှာ သူမပညာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်မပါ လက်မမီတဲ သင်ကြားနေသဖြင့် မကြာ

အကြောင်းကြား ဆွဲနား ၂၃

မိ ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ချန်ထက် ပိုမိုထူးချွန်လာတော့သည်။ ဟန်ရှင်
သည် သိုင်းပညာ ပိုမိုထူးချွန်လာလေလေ ပို၍ စိတ်ပါလက်ပါ သင်
ကြားလေလေဖြစ်ရာ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဟုအင်ချန်သည် ဟန်ရှင်
ကိုလိုက်၍ မမိတော့ပေ။

ဟုအင်ချန်သည် ရက်သတ္တပတ်တစ်ပတ်လျှင် တစ်ရက်၊
ပဉ္စမမြောက်နေ့တွင် မျောက်သွားခဲလှူဖိုစား ဟုအင်ချန် မည်သည်
နေရာသို့ သွားသည်ကို ဟန်ရှင် သိလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။

ဟုအင်ချန်သည် ပန်းချီ ဂီတအနုပညာများကို လွန်စွာစိတ်
ဝင်စားသူဖြစ်ရာ ထိုပညာရပ်များ ထူးချွန်တတ်မြောက်သော ကွမ်းယု
အား ဇာပဲခောင်းတီးခေကာ သူက သီချင်းလိုက်ဆိုနေသည်ကို
ဟန်ရှင် တွေ့ခဲ့ရပေသည်။

ဟုအင်ချန်အား နောက်ယောင်မလိုက်သွားသော ဟန်ရှင်
သည် ကွမ်းယုနှင့်သီကွမ်းခွင့် ရသွား၏။

ကွမ်းယုသည် စာပေအနုပညာများကို လွန်စွာ ဖတ်ရှုသူဖြစ်
လေရာ အလွန်ရည်မှန်လေသည်။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌ အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။

သို့သော် ဟုအင်ချန်သည် လွန်စွာသန်တိုပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းယုကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာ မပေါင်းသင်းရန်
ဟန်ရှင်ကို တားမြစ်ထားသည်။

ဟန်ရှင်သည် မည်သည့်တားမြစ်မှုမျိုးကိုမှ ကြောက်ရွံ့သူ
မဟုတ်ပေ။

သူမသည် ဟုအင်ချန်ကို မကြောက်နာလှလည်း သူ့အ

ဖခင်ကိုတော့ ကြောက်သည်။ သူသည် ကွမ်းယုကို ခင်မင်ပေသည်။ သို့သော် ကွမ်းယု၏ဗွတ်ယွင်းချက်မှာ ဆင်းရဲမှုပင် ဖြစ်လေ၏။

သူမ၏ဖခင် သိသွားပါက သူမ၏လွတ်လပ်မှုကို မြန်လည် ရုပ်သိမ်းသွားမည်ကို နိုးရိမ်ပေသည်။

သူမ၏ဖခင်အကြောင်း သူမ အသိဆုံးဖြစ်သည်။

သူမ၏ဖခင်သည် အခြားမည်သည့်အရာကိုမဆို လိုက်လျောမည် ဖြစ်သော်လည်း ဆင်းရဲသူများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို သည်းမခံချေ။ ခွင့်မလွတ်ချေ။

သူ၏ဂုဏ်၊ မိဘ၏ဂုဏ်၊ သူ့အဘိုးအဘွားတို့၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းစေသည်ဟု ယူဆသည်။

လူဆိုသည်မှာ မိမိနှင့် တန်ရာတန်ရာကိုသာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရမည်ဟု ဟန်ရှင်အား အမြဲတမ်းဆိုမခွဲသူ ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဟန်ရှင်တစ်ယောက် ကွမ်းယု၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာပေပြီ။

ဤသို့ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ကွမ်းယု၏လက်သံကို နားထောင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ယနေ့တွင် သူမ မျှော်လင့်ထားသလို မတွေ့ရပေ။ စောင်းသံ မကြားရကတည်းက တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီဟု သူမ ထင်ခဲ့သည်။

ယခု သူ တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကွမ်းယုနှင့် 'ဟုအင်ချန်ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

ဗျပ်စောင်းကိုပင် သူတို့အနီး၌ မတွေ့ရချေ။

သူမ နားစွင့်လိုက်သောအခါ သူတို့သည် ပန်းချီပညာဟာကြောင်း ပြောနေသည်ကို သူမ ကြားသိလိုက်ရ၏။

ပန်းချီပညာကို ကွမ်းယု တတ်ကျွမ်းသည်။

သူ့အား သင်ပေးပါဟု ဟုအင်ချန်က ပြောနေသည်။

ကွမ်းယုက ငြင်းနေသည်။

ဟန်ရှင်သည် သူတို့ပြောနေသည့်စကား စိတ်မဝင်စားတော့ချေ။

သူသည် ဆီးတော်သီးများကို ဓားလာခဲ့သည်။

ဆီးတော်သီးများသည် လက်ထဲ၌လည်း ရှိနေခဲ့သည်။

သူတို့သည် သူမကို မမြင်သေးပေ။

သူမသည် ကျောပေး၍တိုင်နေသော ကွမ်းယုကို နောက်ပြောင်ကျီပယ်လိုသဖြင့် ဆီးတော်သီးတစ်လုံးကိုယူ၍ ကွမ်းယု၏ နောက်ကျောဆီကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ပေါက်ပြီးသည်နှင့် သူမသည် အိမ်နှင့်မြန်ကွယ်နေလိုက်သည်။

ဆီးတော်သီးသည် လေထဲတွင် ပြေးသွားပြီ။ ကွမ်းယု၏ နောက်ကျောဆီသို့ ပြေဆင်သွားလေသည်။

ကွမ်းယုသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆီးတော်သီးကို လက်နောက်ပြန် ပမ်းယူလိုက်လေသည်။

"ဟာ ..."

ဟန်ရှင်၏ နှုတ်မှ အာမေဇိုင်တံသံ ထွက်သွားလေသည်။

(၃)

ဆီးတော်သီး ပမ်းယူသောနည်း

ကွမ်းယူသည် ဆီးတော်သီးကိုဖမ်းပြီးနောက် လက်ခါးဖြန့်ကြည့်လိုက်၏။

ဆီးတော်သီးပန်း သိသွားသောအခါ ဝါးစားလိုက်သည်။ ဟုအင်စွန်မော့ ကွမ်းယူကို အံ့အားသင့်လျက် ငေးကြည့်နေလေ၏။

“မင်း ... မင်း”

ကွမ်းယူ၏ လက်ထဲသို့ လှုပ်တစ်ပြက် ဆီးတော်သီး ရောက်လာသည်ကို သူ အံ့ဩလျက်ရှိနေပေသည်။

ဟန်ရှင်မှာလည်း အလွန်အံ့ဩနေလေသည်။ သူပစ်လိုက်သော ဆီးတော်သီးကို ကွမ်းယူက နောက်မကြည့်ဘဲ ဖမ်းနိုင်ခြင်းကို သူသည် အံ့ဩနေလေသည်။

ကွမ်းယူ မည်သို့ဖမ်းနိုင်သနည်း။ သူ့နောက်ခေခွဲမျက်စိမရှိချေ။ သူမ ပစ်သည်ကို သူ မမြင်ချေ။

ဆီးတော်သီးကို လက်နောက်ဖြန့် ဖမ်းပုံမှာ အံ့ဩဖွယ်သစ်ရှိလှသည်။ ဟန်ရှင်သည် နောက်ထပ် ဆီးတော်သီးတစ်လုံးကို ယူလိုက်သည်။

သူသင်ကြားထားသည့် သိုင်းပညာအရ အတွင်းအားထည့်

၍ ပစ်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဆီးတော်သီးသည် အချိန်ပြင်းစွာ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ဆီးတော်သီးမှာ နောက်ပြန်ဖမ်းယူလိုက်သော ကွမ်းယူ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

ကွမ်းယူမှာ ထိုဆီးတော်သီးကို ဝက်ဝက်ခဲခဲ ဖမ်းခြင်းမဟုတ်ပေ။

ထမင်းစားရေသောက် လွယ်လွယ်ကူကူ ဖမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ထိုဆီးတော်သီးကို စားလိုက်ပြန်လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဆီးတော်သီး ဘယ်ကံရောက်လာသည်ကို ဟုအင်စွန် မြင်လိုက်သည်။

သူသည် အော်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ ဆီးတော်သီးနဲ့ ပစ်နေတာ”
ဟန်ရှင်၏ခေါင်းကလေးသည် အိမ်အကွယ်မှ ထွက်လာလေသည်။

“ဟင် ... ဟန်ရှင်ပါလား”

“အေးလေ ... ငါပါ”

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟန်ရှင်သည် ထွက်လာလေသည်။ သူ့ဝန်ခံမဟာကိုရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ သူမသည် မရှိမစွန့်ဖျက်နှာပေးဖြင့် ဟုအင်စွန်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

“နင့်မျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

၂၈ စာအုပ်အုပ်စုအစုအဝေး

"ရော့ ... ဆီးတော်သီးစားပါဦးလား"

ဟုအင်ချန်သည် မျက်နှာတင်းမာစွာဖြင့် သူ့ဘေးထိုင်နံ့ထွင်
ဝင်ထိုင်ရန် လက်ပြလိုက်သည်။

ဟန်ရှင်က ဝင်ထိုင်၏။

"ဟန်ရှင် ... နင် ခုနက ဘာလုပ်လိုက်သလဲ"

"ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ"

"နင် ကွမ်ယုကို ဆီးတော်သီးနဲ့ ပေါက်တယ် မဟုတ်လား"

ဟုအင်ချန်က ဒေါသသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဟန်ရှင်က နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး ...

"ဟုအင်ချန် ... နင်နဲ့နင်ကို ငါမကြိုက်ဘူး ... သိလား"

ဟုအင်ချန်သည် စားပွဲနင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ဟန်ရှင်က ...

"နင်က ငါ့အဖေကျေနပ်တာပဲ လူကိုမြင်တာနဲ့ ဆူပူဖို ကြည့်
နေတာပဲ။ ငါ ကွမ်ယုကို ဆီးတော်သီးနဲ့ပေါက်တာ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒါ
အပြစ်လား။ ဆီးတော်သီးနဲ့ပေါက်လို့ သေသွားမှာလား။ ငါ ကွမ်ယုကို
မှန်းလို့ ဆီးတော်သီးနဲ့ ပေါက်တာ ... ဘာဖြစ်သလဲ"

ဟုအင်ချန် အံ့သြသွားသည်။

"နင် ဘာပြောတာလဲ"

"ကွမ်ယုကိုမှန်းလို့ ဆီးတော်သီးနဲ့ပေါက်တာလို့ ငါပြော
တယ် ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"အေးလေ ... ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးတာပဲ"

ဟုအင်ချန်သည် ကွမ်ယုအပေါ် ချစ်ခင်သော်လည်း ဟန်ရှင်
က ကွမ်ယုကို တိမ်းညွတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ပေသည်။

ယခု ဟန်ရှင်ပြောသည့်စကားအရ သူ စိုးရိမ်ရန် မရှိတော့
ပေး ကွမ်ယုကိုမှန်း၍ ဆီးတော်သီးနဲ့ ဖြစ်သည်ဟု ဟန်ရှင်ပြော
သည်။

ထိုစကားကို ဟုအင်ချန် ကျေနပ်နှစ်သက်သည်။ ဟုအင်ချန်
ကျေနပ်သွားသည်။

ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် ကွမ်ယုကို ဖုတ်လေသည့်
ငါမိ ရှိသည်မျှထင်ဘဲ အားမနာတမ်း ပြောဆိုနေကြသည်။ သူတို့
သည် ကွမ်ယု ... မည်ကဲ့သို့ ခံစားရမည်ကို ထည့်မတွက်ဘဲ ရှိကြ
လေသည်။

ကွမ်ယု မည်ကဲ့သို့ ခံစားရပါသနည်း။

သူ ရင်နာနေပါသလော။

ကွမ်ယု မည်သို့မျှ မခံစားရပါ။ ဤသည်မှာ သူ့ခံယူချက်
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာသော၊ ဖိစား ချမ်းသာသော ထိုမိ
သားစုမျိုးရိုးမှ ဆင်သက်လာသော လူအများစုသည် ထိုကဲ့သို့ပင်
လူကို လူလိုမထင်၊ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် အားနည်းလေ့ရှိသည်ဟု
ကွမ်ယု သိထားသည်။

သူတို့ထက်ဆင်းရဲသူကို သူတို့နှင့် တန်းတူဟု မမြင်ကြချေ။
သူတို့ ဤသို့ပင် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုဆက်ဆံတတ်သည်။

ကွမ်ယုသည် သူတို့၏အတွင်းစိတ်သဘောထားများကို သိ
မြင်နေသော်လည်း သူတို့၏ နှိမ်ချခြင်းများသည် မိမိကို မနိမ့်ကျစေ
နိုင်ဟု သိမြင်ယုံကြည်နေသဖြင့် များစွာတုန်လှုပ်ခြင်း မရှိလှချေ။
ထိုမြင် ...

လောကဝတ်စားရုံး နီးမွမ်းခြင်း ကဲ့ရဲ့ခြင်းတို့ကို ကြုံကြုံခိုင်
ရင်ဆိုင်ခြင်းအားဖြင့် စိတ်ဓာတ်ရင့်ကျက်စေနိုင်သည်ဟူသော ဆရာ
သမား၏ အဆုံးအမကို မိယုထားသူဖြစ်၍လည်း သူ့ဘဝထဲသို့ ဟု
အင်ချွန်နှင့်ဟန်ရှင် ရောက်ရှိလာခြင်းကို သူသည် စိတ်အနှောင့်
အယှက်မရှိဘဲ ခွင့်လွှတ်စိတ်နှင့် ကြည့်ရှုနေနိုင်ခဲ့ပေသည်။

သူ့ဆရာသည် ဓာတတ်ပေတတ်ပီပီ ရင့်ကျက်လှ၏။
တပည့်ဖြစ်သူကိုလည်း ရင့်ကျက်စေရန် သွန်သင်ဆုံးမပေး
နေသူဖြစ်သည်။ တပည့်ကလည်း မည်သည့်နှိမ့်ချမှုကိုမဆို ပြီးပြီး
လေးနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်ပေသည်။

သို့သော် ကွမ်ယုသည် သူ့ ညှဉ်းကမ်းနှင့်သူ နေသူဖြစ်သည်။
ဟန်ရှင်သည် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ နေထိုင်
ခြင်းကို ကွမ်ယု ကြည့်မရပေ။ သူသည် ဟန်ရှင်အား ခပ်တင်းတင်းနှင့်
ပြန်ကြည့်နေသည်။

ဟုအင်ချွန်ကတော့ ဟန်ရှင်နှင့် ကွမ်ယုတို့ တင်းမာလေလေ
သဘောကျလေလေဖြစ်သည်။

ဟန်ရှင်သည် ကွမ်ယုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကွမ်ယု ... ရှင်က ကျွန်မ ပစ်လိုက်တဲ့ ဆီးတော်သီးကို
နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဘယ်လိုမိအောင် ဖမ်းနိုင်တာလဲဟင်"

သူမသည် အံ့ဩစွာ မေးလိုက်၏။ ကွမ်ယုက မကြာမီဟန်
ဆောင်နေလိုက်သည်။

"တကယ် ကျွန်မ အံ့ဩတာပဲ၊ ဖတ်ခနဲ ဖတ်ခနဲ ဖမ်းလိုက်
တာများ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ"

ကွမ်ယုသည် ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ဟန်ရှင်သည် နှုတ်ခမ်းစု

ကဝ မြေကိုဆောင်လေ၏။

"ဘာလဲ ... ရှင် နားလေးမနေသလား၊ နားကန်းမနေသလား၊
မေးနေတာကြားလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ"

သူမက ဒေါသထဲနှင့် မေးလေ၏။ ကွမ်ယုမှာ တုံ့လိုတာဝေ
ဆိုတ်ဆိုတ်နေနေ၏။ ဤမိန်းကလေးကို ဤသို့တုံ့ပြန်သင့်သည်ဟု
သူ ယူဆလိုက်သည်။ မတူနိမလှမ်း ကျောက်စွမ်း

ဟန်ရှင်၏ခေါ်သသည် ဟုအင်ချွန်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။

"ဟုအင်ချွန် ... နင် ဘာကြောင့် ငေးကြည့်နေတာလဲ"

ဟုအင်ချွန်မှာ ဟန်ရှင်အား အလန့်တကြား ကြည့်မိလေ၏။

"နင့်သူငယ်ချင်းက ငါ့ကို မတူသလို မတန်သလို အပက်
မလုပ်ဘဲ နေတာကို နင် ကြည့်စကောင်းလို့ ကြည့်နေတာလား"

သူမသည် အော်၍ မေးလိုက်၏။ ဟုအင်ချွန်မှာ အခက်ကြုံ
သွား၏။ သူတို့နဲ့ ယောက်ျားတွေင် မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်လာ
သည်။

ခေါင်းကုတ်လိုက် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်သပ် ပုတ်နှင့် ဖြစ်
နေသည်။ အမှန်မှာ အပြင်သဏ္ဍာန်အားဖြင့်သာ ဟုအင်ချွန် အနေ
ကော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

အတွင်းစိတ်အားဖြင့်မူ ကွမ်ယုနှင့်ဟန်ရှင် မသင့်မြတ်ခြင်း
နေခြင်းကို လွန်စွာသဘောကျနေပုံ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီး
သွားလျှင် ဟန်ရှင်သည် သူ့ကိုဗေဒသွားမည်ကို ခိုးရိမ်ပေသည်။

ကွမ်ယုသည် အပြေအဆို ရည်မှန်သလောက် စွပ်ကလည်း
ချောလှသည် မဟုတ်ပါလား။

"ပြောနေတာ မကြားဘူးလား ဟုအင်ချွန်"

၃၂ စာစုချုပ်စုပေးအောင်

ဟန်ရှင်သည် ကျွေးရွာအော်လိုက်သဖြင့် ဟုအင်ချွန် လန့်သွားသည်။ ဟန်ရှင်၏ မျက်နှာထားသည် တင်းမာလာ၏။ သူ့မျက်လုံးများ၌ ဒေါသရောင်တောက်လာသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ဆီးတော်သီးများကို မြေကြီးပေါ်သို့ပင် ချလိုက်သည်။ ဟုအင်ချွန် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတော့သည်။ ဟန်ရှင် ထိုအမှအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် သူ အလွန်စိတ်ဆိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဟုအင်ချွန် သိထားသည်။

ဟန်ရှင် ထိုသို့စိတ်ဆိုးမည်ကို ဟုအင်ချွန် ကြောက်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်ဆိုးလာလျှင် လူရှေ့သူရှေ့ မရောင် သူ၏နှာခေါင်းကို လက်မနှင့် ဆွဲလိမ်တတ်သောကြောင့်ပေတည်း။ ဟုအင်ချွန်သည် နှာခေါင်းရှေ့မှ လက်ဝါးဖြန့်ကာ တောင်းပန်လေ၏။

“နင် ... နင် ... ငါ့ဆီ မလာနဲ့နော်”

ဟန်ရှင်က ဒေါသဖြင့် အော်သည်။

“နင် နှာခေါင်းကို အညှစ်မခံခွင့်ရင် ကွမ်ယုကို ငါမေးတာ မြေပိုင်း”

ဟန်ရှင်မှာ ဟုအင်ချွန်ကို ငယ်နိုင်ပြန်၏။ ဟုအင်ချွန်သည် အစဉ်အမြဲပင် အစွဲပေးရသည်။

ဟန်ရှင်၏ နှာခေါင်းအညှစ်ခံရလျှင် နှာနုဖိုး ကျိုးမတတ်ခံရသည်။ မျက်ရည်ကျလှမတတ် ခံစားရသည်။ သူသည် ကွမ်းယုအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကွမ်ယု မြေလိုက်ကွာ ... မင်းက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့ ဆီးတော်သီးကို ဘယ်လိုမိလဲလိုက်တာလဲကွ၊ ပထမ ငါ မမြင်ပါဘူး။”

အချိန်ပြောင်းအား ပါးနုပေး ၃၃

မင်းလက်ထဲကို ဆီးတော်သီး မျက်လှည့်မြဲလိုက်သလို ရောက်လာတာကို ငါ အံ့သြနေတာ။ နောက်မှ ဟန်ရှင်က နောက်ကပစ်တာကိုး ငါ သိပ်အံ့သြတာပဲ။ မင်းနောက်နေမှာ မျက်စိ ပါလာတာပဲလို့ ထင်ရတယ်။ မြေခမ်းပါးကွာ ... သူတင် သိခွင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး ငါပါ သိခွင့်တာပါ။”

ကွမ်ယု သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဟုအင်ချွန်ကို သူ သနားသွားသည်။

“လေ့ကျင့်ထားတာပေါ့ကွာ၊ ဘာမှ အထူးအဆန်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ”

“လေ့ကျင့်ထားတာပါလို့ ငါပြောပြီဗျီ”

“ဟေ ... မင်း ဒီလိုလွယ်လွယ်လေးနဲ့ မြေလို ဘယ်ရမလဲ၊ လေ့ကျင့်တယ်ဆိုတာ အရမ်းလေ့ကျင့်လို့တာ မဟုတ်ဘူး ငါတို့ဟာ သိုင်းပညာ သင်ထားတာကွ၊ နည်းစနစ်နဲ့ လေ့ကျင့်ရတာ။ မင်း ဘယ်လိုလေ့ကျင့်သလဲ၊ လေ့ကျင့်နည်းစနစ် ရှိရမယ်”

ဟုအင်ချွန်က လေ့ကျင့်နည်းစနစ်ကို မေးသည်။ ကွမ်ယုက ...

“ဟ ... ဒါတော့ ပြောလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းကိုငါ ပြောနဲ့ ပြီးပြီပဲ၊ ငါတို့ဆရာက သင်ပေးထားတဲ့ပညာတွေကို သူ့စွန့်မပြုဘဲနဲ့ တခြားသူကို သင်ပေးရဘူး ပြောမမြဲရဘူးလို့ တားမြစ်ထားတယ်”

“ဟေ ...”

“ဘာ ဟေလဲ”

“ဒါလည်း မင်းဆရာ သင်ပေးထားတာပဲလား”

စာအုပ်အုပ်စုအား မေးခွန်း

"အေး"

"ဟင် ... မင်းဆရာက အိမ်ထဲမှာလည်း တတ်တာပဲလား"

"ဟုတ်တယ် ... အကြောင့် ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့ဆရာ မတတ်တဲ့ပညာ မရှိပဲတော့လို့"

ဟုအင်ချန်က မခံမရပ်နိုင် ပြစ်သွား၏။

"မင်း တကယ်ပြောတာလား"

"ဟ ... ငါ့ဆရာ မတတ်တဲ့ပညာ မရှိသလောက်ပဲကွ၊ ငါက မင်းကို လိမ်ပြောရမှာလား"

"ဟေ့ကောင် ငါပြောမယ် ... မင်းဆရာ သိုင်းပညာတော့ မတတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ကိုလည်း ငါနဲ့ သိုင်းပြိုင်မလားလို့ မေးကြည့်စမ်း" ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ကွမ်းယု ငိုငိုသွားသည်။

"အင်း"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်း ဘာမှမပြောခဲ့တော့ မင်းဆရာဟာ သိုင်းပညာ မတတ်ပါဘူး"

ကွမ်းယုက ခြည်ညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ... ငါ့ဆရာက သိုင်းပညာတော့ မတတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ သူ့ကို သိုင်းပညာသင်နိုင်တော့ ဘာကောပြန်မှမလော တော့ဘူး ငါလည်း ဆက်မမေးရဲတော့ ငြိမ်လိုက်ရတယ်"

ဟန်ရှင်၏ တင်းမာသောမျက်နှာလည်း ပြေလျော့သွားသည်။

စုထားသည့် နှုတ်ခမ်းလည်း ပြေလျော့သွားသည်။

"ဟုအင်ချန်"

"ဘာလဲဟ"

"ငါ ဓာတုဗေဒအုပ်စုကို ဖတ်ဖူးတယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ"

"နားထောင်စမ်းပါဦး ငါ့ဖတ်ဖူးတဲ့ ဓာတုဗေဒ သိမ်းထားတဲ့ ဓာတုဗေဒ"

"ဘာဓာတုဗေဒလဲ ပြောစမ်းပါဦး"

"ကိုဆေးဆိုတဲ့ ဒုတိယဆန်းကြယ်ခြင်းများ ဆိုတဲ့ ရှေးဟောင်းဓာတုဗေဒသိုင်းရာဇဝင်ဓာတုဗေဒ"

"အဲဒါထဲမှာ ဘာတွေပါသလဲ"

"အဲဒါအထဲမှာ ကွမ်းယုတတ်ထားတဲ့ပညာနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ပညာရပ် တစ်ခုပါနေတယ်ဟ"

"နင့်ညွှန်က ထူးဆန်းလှစွာလည်းက ... ကဲ ... ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး"

"အဲဒါအထဲမှာ ပါတယ်။ ရှေးမင်းလက်ထက် တရုတ်သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေအကြောင်း ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အတွင်းအားပညာကို အလေးအနက်ထားပြီး လေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာ စိတ်နှမ်းအင်တွေ တိုးတက်လာတယ်။ အဲဒါအခါမှာ ဓား လှံ၊ လေပြွားတွေနဲ့ ပစ်ခတ်လုပ်ကြံတဲ့အခါမှာ လုပ်ကြံလို့မရ ဖြစ်ကြရတယ်။ မျက်စိဖိုတိုပြီး လက်နက်များကို မလွတ်တမ်း၊ မမ်းယုနိုင်တယ်လို့ ဓားထဲမှာ သေချာပါတယ်။ ငါဆိုလိုတာက ကွမ်းယုဟာ အဲဒါသိုင်းပညာမျိုး တတ်ထားတယ်လို့ ထင်တာပဲဟ"

၃၆ စာရှုချိန်ပေးလမ်းခေါင်း

ဟုအင်ချွန်က ကွမ်ယုအား မေးလိုက်၏။

“ကွမ်ယု ... မင်း အခုဖမ်းတာက ဆိုးတော်သီးပါ။ ဓားလှဲတွေကို ဖမ်းတာ ငါမတွေ့ဖူးပါဘူး။ မင်းကကော ဓားလှဲတွေကို ဖမ်းနိုင်လို့လား။”

ကွမ်ယုက ခေါင်းခါ၏။

“ဟင့်အင်း ... ငါ တစ်ခါမှ ဖမ်းမကြည့်ဘူးပါဘူး။”

ထိုအခါ ဟုအင်ချွန်က ဟန်ရှင်ရဲရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ကဲ ... ကြားလား။ နင်ပြောတာ မမြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဟိုက တရုတ်ရှေးဟောင်းမညာပါ။ ဒါတွေကို ကွမ်ယု ဘယ်တတ်မလဲ”

ဟန်ရှင်သည် မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်ပြီး ဧည့်စားနေသည်။ သူသည် စိတ်ကူးတစ်ခု ရသွားလေ၏။

“ကွမ်ယု ... ရှင့်မျက်စိတွေကို ဝေပိတ်ထားစမ်းပါ”

ကွမ်ယုက ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟ”

“ပိတ်ဆို ပိတ်ထားစမ်းပါ။ ကျွန်မ ခမ်းသပ်စရာရှိလို့ပါ”

ကွမ်ယုသည် မျက်စိမှိုတ်လိုက်လေ၏။ ကွမ်ယု မျက်စိအနံ့ကို ပိတ်လိုက်သည်နှင့် ဟန်ရှင်သည် သူပစ်ခတ်ထားသော ဆီးတော်သီးများကို ကောက်ယူ၍ ကွမ်ယုအား ပေးလိုက်တော့သည်။

“ဟ ... ဟ ... နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဟုအင်ချွန်က လှမ်းတားသော်လည်း မရတော့ချေ။ ကွမ်ယုသည် မျက်စိမှိုတ်ထားလျက်မှ ဟန်ရှင်ပစ်သည့် ဆီးတော်သီးများကို ဖမ်းယူလေ၏။ ထို့နောက် ဝါးစားနေတော့သည်။

စာရှုချိန်ပေး လမ်းခေါင်း ၃၇

ဟန်ရှင်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အော်ဟစ်လေ၏။

“တော်တယ် တော်တယ် ... ကွမ်ယု တော်တယ်၊ ဘယ်သူမှ ဒီလိုမဖမ်းနိုင်ဘူး”

ဟန်ရှင်သည် ခေတ်ကြီးဟစ်ကူယ် ချီးကျူးနေတော့သည်။

ဟုအင်ချွန်သည် ကွမ်ယုဖမ်းနိုင်သည်ကို ဧည့်စား၍မရသဖြင့် ဦးနှောက်ခြောက်အောင် ဧည့်စားနေတော့သည်။

ကွမ်ယုသည် ဆီးတော်သီးများကို အဘယ်ကဲ့သို့သော နည်းဖြင့် မျက်စိမှိုတ်၍ ဖမ်းနိုင်သနည်း။

(၄)

စားချက်ထိမှန်ခြင်း

ဟုအင်ချွန်သည် ခဏ်းစားသော်လည်း မရသဖြင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ သူသည် ကွမ်ယုအား ထုတ်၍ မေးမြန်းရတော့သည်။

“ကွမ်ယု ... မင်း မျက်စိမှိတ် ဆီးသီးဖမ်းရုံက ပညာပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မျက်စိလည်း မှိတ်ထားတယ်။ နောက်ပြန်လည်း ဖမ်းတယ်။ တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ။ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ရသလဲကွ”

ကွမ်ယုက ရယ်သည်။

“ဟ ... မျက်စိမှိတ်ထားတော့လည်း ထူးချွန်လို့ပဲကွာ။ ငါ့နောက်ကျောပစ်တဲ့ ဆီးတော်သီးကို ငါက ဖမ်းတာ မျက်စိမှိတ်တော့လည်း ဒီလိုဖမ်းတာပဲ။ မျက်စိမှိတ်တော့လည်း ဒီလိုဖမ်းတာပဲ”

ဟုအင်ချွန်က ...

“မင်း ဘယ်လို လေ့ကျင့်သလဲကွာ။ ငါတို့လည်း လိုက်လေ့ကျင့်ရအောင် ပြောပြပါလား”

ကွမ်ယုက တဟားဟား ရယ်လေတော့၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းတို့ကို လေ့ကျင့်နည်းပြောပြလို့တော့ မမြဲစိဘူး။ ငါ့ဆရာက သူ့ပညာကို သူ့ထိတ် ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်မပေးဘူးလို့ ပြောထားတယ်”

“မင်းဆရာရဲ့ ကတိကလည်းကွာ”

“အေး ... ကျင့်ခဏ်းကို သိလွန်ရအောင်တော့ ငါ ဥပမာ တစ်ခုကို ပြောပြမယ်။ ဆရာမိဖုရား ငါကတိပေးခဲ့တာလည်း မောက်မျက်ရာမကျ မင်းတို့လည်း သိမြင်တာ သိကြရအောင်ပေါ့ကွာ”

ဟုအင်ချွန် ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟာ ... ပြောစမ်းပါကွာ။ ပြောစမ်းပါ”

ကွမ်ယုက ရှင်နပြ၏။

“လင်းနီတွေဟာ ဘယ်လောက်ပဲမှောင်မည်းတဲ့လိုက်ဂူတွေထဲမှာ ဖြစ်ပါစေ။ သူတို့ကို မထိခိုက်အောင် တစ်ရိုက်တိုး ပျံသန်းနိုင်ကြတယ်။ အဲဒီအမှောင်ထုထဲမှာပဲ သူတို့ရဲ့ အစားအစာ ပိုကျားသတ္တဝါတွေကို မလွတ်တမ်း ဖမ်းယူစားသောက်နိုင်ကြတယ်။ အဲဒီအမှောင်ထုမှာ သူတို့ မျက်စိမြင်သလား။ မမြင်ဘဲနဲ့ အဲဒီလို လွှဲရှားနိုင်စွမ်းရှိကြတယ်”

“ဟေ ... အဲလိုဆိုရင် မင်းတို့ကျင့်ခဏ်းက လင်းနီကျင့်ခဏ်းလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

ဟုအင်ချွန်က မှတ်ချက်ချသည်။

ကွမ်ယုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေ၏။

“မင်း ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါ”

ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ချွန်၏ နှာခေါင်းဆန်းသို့ လက်ဖြင့် ဖိန်ရွယ်လိုက်ပြီး ...

“နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဘယ်က လင်းနီကျင့်ခဏ်းပဲ။ ကွမ်ယုက ဥပမာ ပြောနေတာပဲ။ ငါကတော့ အဲဟာ အလွန်နက်ရှိုင်းတဲ့ သို့မဟုတ်ပညာကျင့်ခဏ်း တစ်မျိုးလို့ပဲ ထင်တယ်”

ဟုအင်ချွန်သည် သူ့နှာခေါင်းကို ဟန်ရှင်ညှစ်မည်စိုး၍ နောက်ဆုတ်သွား၏။

ဟုအင်ချွန်က ...

“ဟန်ရှင်ရယ် ... နင်က ကွမ်ယုကို ကြိမ်နံ အထင်ကြီးနေပြန်ပြီ”

ဟန်ရှင်က ဒေါသထွက်သဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောသည်။

“ဘာကြိမ်နံ အထင်ကြီးရမှာလဲ၊ ငါဖတ်ထားတဲ့ ဈေးဟောင်း၊ ရာဇဝင်ထဲကပညာနဲ့ သူ့ပညာက တူနေတာပဲဥစ္စာ”

“သူက ပြောနေသားပဲ၊ သူ့ဆရာဟာ သိုင်းပညာမတတ်ပါဘူးလို့ဆိုနေမှ၊ ငါတော့ ဘေး လုံ လေးမြားတွေကို ဖမ်းနိုင်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆီးတော်သီးကိုပဲ ဖမ်းနိုင်တာ”

ဟန်ရှင်က မျက်နှာခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ဟုအင်ချွန် ... နင် တော်တော်တုံးတာပဲ”

“ငါ ဘာတုံးတာလဲ”

“နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ဆီးတော်သီးကိုဖမ်းနိုင်ရင် ကျွန်တောတွေလည်း ဖမ်းနိုင်တာပေါ့လေ၊ သဘောချင်း အတူတူပဲ၊ ကွမ်ယုရေ ... ကျွန်မ ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်ခပ်ကြည့်မယ်၊ ရှင် ဖမ်းကြည့်ခမ်းပါ”

ကွမ်ယုသည် ကြောက်သည်တော့ မဟုတ်ပေ။

တစ်ခဲဖွဲ့ လက်နက်နှင့် မခမ်းသပ်ခူးသဖြင့် တွန့်သွားမိသည်။

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့ဆရာဟာ ငါ့ကို ဘာလက်နက်နဲ့မှ မခမ်းပူးဘူးဟာ”

“ဟ ... ရှင်ဆရာ မခမ်းပူးပေမယ့် ဖမ်းရတဲ့သဘောက အတူတူပဲ၊ ရှင် ဖမ်းကြည့်ခမ်းပါ၊ ရှင်ပညာစွမ်းလည်း သိသွားရတာပေါ့”

“ဟာ ... မဖမ်းခွင့်ဘူးဟာ”

“ဖမ်းခမ်းပါ ဆိုနေမှ၊ ဘာလဲ ရှင်ကြောက်နေပြီလား”
“ကြောက်နေပြီလား ဆိုသဖြင့် ကွမ်ယု ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဘာကြောက်နေရမှာလဲ”

“ကျွန်မ ဓားနဲ့ပစ်တာကိုပေါ့”

“မကြောက်ဘူး၊ မကြောက်ဘဲ”

“မကြောက်ရင် ဖမ်းပေါ့”

“ကြောက်တော့ မကြောက်ဘူးပေါ့၊ အသက်ကို ညက်စောင့်ဆိုတဲ့ စကားလည်းရှိတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ဓားမြှောင်ဆိုတာ ဖမ်းလို့ မမိရင် သေတတ်တယ်”

“အမယ်လေးတော် ... ယောက်ျားကြီးတန်ခိုးနဲ့ ကြောက်တတ်ရန်ကော၊ ကျွန်မက ရှင်ကို သေမယ့်နေရာ မပစ်ပါဘူး ပန်းသားကို ချိန်ပစ်မှာပါ၊ ကျွန်မ သိုင်းလေ့ကျင့်နေရာကို ရှင်လာကြည့်ပါလား၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဓားပစ်တော်တယ်ဆိုတာကို ရှင်သိသွားမယ်”

“ဟာ ... မပြစ်ပါဘူး၊ တော်ကြာ ချိန်သားလွဲသွားရင် ရင်ဘတ်ထဲ ခိုက်ဝင်သွားမယ်၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ပဲ ခန့်နေမယ် ...

မလုပ်ပါနဲ့ဟာ”

ဟုအင်ချန်သည် ကွမ်ယု ဒုက္ခရောက်သည်ကို မြင်လိုနေသည်။ သူသည် ဟန်ရှင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အကောင်းမမြင်စေလိုပေ။

“ဟန်ရှင်က ဓားမြှောင်ပစ်တဲ့နေရာမှာ ဝိဇ္ဇာကျ၊ ငါ့ဆရာက တောင် ချီးကျူးရတယ်”

ကွမ်ယုက ...

“သူက ဘယ်လောက်ဓားပစ်ကောင်းနိုင်မှာလဲကွ၊ သူလည်း အခုမှ သိုင်းသင်တာပဲ။ ခေါက်ပိုးကျိုးနေတဲ့ သိုင်းသမား မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟ ... မင်း သူ့ကို အထင်မသေးနဲ့ကွ၊ ဆယ်လဲလောက် အကွာအဝေးရှိတဲ့ နေရာက ယင်ကောင်ကို မလွတ်တမ်းမှန်အောင် ပစ်နိုင်တယ်ကွ”

ကွမ်ယုနှင့် ဟုအင်ချန်ကို အချိအချ မြောနေသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ဟန်ရှင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စကို ရှင် စိတ်ပူနေသလား”

“စိတ်ပူလို့ဟာ ... အသက်နဲ့ရင်ဆင်ဖူးဖို့ အလုပ်ပဲ။ နှင်ကတော့ ပစ်မယ့်လူဆိုတော့ ဘယ်စိတ်ပူမလဲ”

“က ... ရှင်စိတ်ပူရင် ကျွန်မ လက်တွေ့ပြမယ်”

“ဘယ်လို လက်တွေ့ပြမှာလဲ”

“ရှင်ထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ရှိနေတယ် ... တွေ့တယ် မဟုတ်လား”

ကွမ်ယုနှင့် ဟုအင်ချန်တို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပိုးဟပ်

တစ်ကောင်ကို တွေ့ကြသည်။

ဟန်ရှင်က ...

“ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဓားပစ်ကောင်းတယ် မကောင်းဘူးဆိုတာ အဲဒီပိုးဟပ်ကို ကျွန်မ ဓားနဲ့ ပစ်ပြမယ် ... ကြည့်နေ”

သူမသည် ဆယ်လဲခန့် အကွာအဝေးသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

သူမသည် ကိုယ်ကိုချာခနဲ လှည့်ကာ မီးကြားမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပိုးခနဲ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ကွမ်ယုသည် သူ မှီထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်မှ ပိုးဟပ်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲမယ်လိုက်သည်။

“ခေါက် ...”

ဓားမြှောင်သည် ပိုးဟပ်ရှိနေသည့်နေရာသို့ ခေါက်ခနဲ ဖိုက်ဝင်နေတော့သည်။

ဟန်ရှင်က မေးလိုက်၏။

“ကွမ်ယု ... ရှင် ဘယ်နယ်လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မ ပိုးဟပ်ကို ပစ်တာပဲ။ လူကိုပစ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကွမ်ယုက ရယ်မောပြီး ...

“ငါ ယုံကြည်ပါပြီကွ၊ ငါ ပိုးဟပ်ကလေးကို မယ်ပစ်တာကတော့ နှင့်ဓားမြှောင်စွမ်းကို ပိုးဟပ်ကလေး ဓားစာခံ မပြစ်စေချင်လို့ပဲ။ ငါက သူ့အသက် အချဉ်နှီး မသေစေချင်လို့ပါ”

တူအင်စွန်က ဝင်မေး၏။

"ကွမ်ယု ... ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"ဘာကို ပြောတာလဲကွ"

"စားမြောင်ကို မိအောင် ဖမ်းခေါ်လေကွာ၊ မင်း စားမြောင်ကို မိအောင် ဖမ်းနိုင်မလား၊ မင်း စားမြောင်ကို မိအောင် ဖမ်းနိုင်ရင် အနောက်ဘက် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းက တောလ စားသောက်ဆိုင်မှာ အသားပေါက်စီ ဝယ်ကျွေးမယ်ကွာ၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အသားပေါက်စီပါ ရေခန်းခွေ နဲ့ ပေါင်းထားတာ မွေးနေတာပါ။ ငရုပ်ဆီနီနီနဲ့ စားလိုက်ရရင် ဆွေမျိုးကို မေ့သွားတာပါ။ မင်းအကြိုက်လေ ... ဘယ်နှယ်လဲ"

သူတို့နေထိုင်ရာ အရပ်မှာ မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်ပါ။ ကန်စီကျေးရွာ ဖြစ်၏။ ကျေးရွာဆိုသော်လည်း ကျေးရွာမည်ကားမထွေ မဟုတ်ပေ။ မြို့ကြီးပြကြီးကို မမီသော်လည်း မြို့ငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။

ကန်စီကျေးရွာဟု အမည်တွင်သော ထိုကျေးရွာသည် အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် တည်ရှိ၏။

တောလစားသောက်ဆိုင်မှာ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားများနှင့် လူလတ်တန်းစားတို့ စားသောက်သောဆိုင် မဟုတ်ပေ။

ကျေးရွာရှိ အထက်တန်းစားနှင့် အလတ်တန်းစား၊ အပေါ်လွှာလူတန်းစားများသာ စားသောက်သောဆိုင် ဖြစ်၏။

အထက်တန်းစားများသာ စားသောက်ဆိုင် ဖြစ်ရသည်ပေ။ သူတို့ဆိုင်မှာ အစားအသောက်များသည် ဈေးကြီးလွန်းလှသောကြောင့်တည်း။ ဈေးနှုန်း အလွန်မြင့်မားသည်။

ကွမ်ယုသည် အစားအသောက်ကောင်းများကို အလွန် ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သူ ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် အသားပေါက်စီ မွေးမွေးဆိုလျှင် ပို၍ပင် ကြိုက်ပေသေးသည်။

ဟန်ရှင်က စိတ်မရှည်တော့ဈေး သူမက မေးလိုက်သည်။
"ဘယ်လိုလဲ ... ရှင် ယောက်ျား လုပ်နေပြီတော့ သွေးကြောင်လှူချည်လား၊ ကိုယ့်မှာ ပညာရှိနေတာပါ၊ ဘာကြောင့် ကြောက်မီး တာလဲ"

ယောက်ျားမာနကို ထိစိုက်သွားသဖြင့် ကွမ်ယုသည် ဆတ်ခနဲ ခေါင်ညှိတ်လိုက်၏။

"ကောင်ပြီ ဟန်ရှင်၊ ငါ ခမ်းသပ်မယ်၊ နှင် စားနဲ့ပစ်နိုင်ပြီ"

သူသည် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်လေ၏။
ဟန်ရှင်သည် ကုလားထိုင်တွင် နစ်မြုပ်နေသော စားမြောင်ကို ဆွဲနုတ်လိုက်လေ၏။

သူမသည် ဆယ်လဲအကွာသို့ ပြန်လျှောက်သွားလေ၏။
ဟန်ရှင်က အော်လိုက်၏။

"ကွမ်ယု ... ရှင်၊ နောက်ပြန်လှည့်ဖို့ မလိုပါဘူး"
"ခါဖြင့် ပစ်လေ"

ကွမ်ယုက ရှေ့သို့တည်တည်လှမ်းရင်း အော်လိုက်သည်။
"ရှင် ... မျက်စိမှိတ်ထားလေ"

ကွမ်ယုသည် မျက်စိမှိတ်လိုက်သည်။
ဟန်ရှင်သည် လက်ကိုမြှောက်လိုက်သည်။

"ခါးလာပြီ ... သတိထား"

ဟန်ရှင်က အော်လိုက်သည်။ ကွမ်ယုက ...

"နှင့် အော်ပြီး သတိပေးနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ပစ်မှာသာ ပစ်"
ဟန်ရှင်သည် ဓားမြှောင်နှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

"ဟိုး ..."

ဓားမြှောင်သည် လေထဲ၌ ပြေးလာနေပြီ။

ကွမ်ယုသည် ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ခြစ်သွားပြီး ပိတ်ထားသော
မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဓားမြှောင်သည် သူ၏ညာဘက် ပန်းဆီသို့ ပြေးလာနေ
သည်။ အသွားညွှန်က ရှေ့မှနေလွှတ် လက်ကိုင်ရိုးက နောက်မှနေ
လွှတ် သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးဝင်လာနေသည်။

ကွမ်ယုသည် ဓားမြှောင်ရိုးကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းယူလိုက်သည်။

"ကဲ ... မိဗြီ"

ကွမ်ယု အော်လိုက်လေ၏။ ဟန်ရှင်က ...

"ဟို ... ရှင် မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီးမှ ဖမ်းတာပဲ။ မရဘူး မရဘူး
မျက်စိပြန်မှိတ်ဦး ကျွန်မ ထပ်ပစ်မယ်"

ကွမ်ယုက သက်ပြင်းရွာလိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ။ ရော့ ... နင့်ဓားမြှောင် နှင့် ပြန်ယူလိုက်"

ဟန်ရှင်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ပစ်ရန် ဓားမြှောင်ကို
မြှောက်ချိန်လိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးဖွင့်မကြည့်ရဘူး။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရင်
ကျွန်မ ပြန်ပစ်မှာပဲ"

"အေးပါ ... အေးပါ ... ပြန်ပစ်ပါ"

ကွမ်ယုသည် မျက်လုံးမှိတ်လိုက်၏။ ကွမ်ယု၏ရင်ထဲ ခိုးရိမ်
စိတ်လွမ်းလာသည်။ စိတ်မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာသဖြင့် လိုအပ်သည်
ထက် ပို၍ အာရုံစိုက်မိသည်။

သူ၏ အကြောအမြင်များ တောင့်တင်းနေသည်။ သူသည်
မျက်စိကို မှိတ်ထားသော်လည်း သူ့ညာဘက် ပန်းဆီသို့ ဓားမြှောင်
ပြေးဝင်လာသည်ကို မျက်စိတွင် မြင်နေရသည့်အလား စိတ်မျက်စိတွင်
မြင်ယောင်နေ၏။ သို့သော် သူ၏ ဖမ်းယူလွှပ်ရှားမှုသည် အတန်ငယ်
ကွဲနေသွားလေ၏။

"ဟဲ့တ် ..."

ဓားမြှောင်သည် သူ့ပန်းတွင် ခိုက်ဝင်သွားလေ၏။

"အား ..."

"ဟင် ..."

"ဟို ..."

ဟန်ရှင်သည် ကွမ်ယုထံ ပြေးလာသည်။ သူမသည် အခိုးရိမ်
လွန်နေသဖြင့် ဓားမြှောင်ကို ကပွာကယာ ဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ သွေးများ
စီးကျလာသည်။ ခိုရသောသွေးများသည် ကွမ်ယု၏အင်္ကျီအား
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခိုလာစေသည်။

"ဟင် ... သွေးတွေ ... သွေးတွေ"

ဟန်ရှင်သည် ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်ဖိရင်း ကြောက်လန့်တ
ကြား အော်ဟစ်လိုက်သည်။

"ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

ကွမ်ယုက နုတ်သပ်လေ၏။ ဓားမှာ လက်ဆပြင်းပြင်းနှင့်
ပစ်လိုက်သောကြောင့် ဓားသည် နက်ရှိုင်းစွာ ခိုက်ဝင်သွားခဲ့သည်။

ကြောင်ငေးနေသော ဟုအင်ချန်သည် သတိဝင်လာပြီး နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ပြေးထလာကာ ကွမ်းယုအား လှမ်းကိုင်သည်။

“မယ် ... မယ် ... ဟန်ရှင် ငါ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ နှင်က ဆိမ်ရှေ့ပြန်စည်းခိုးက ဝုန်းခင်းဆေးရွက်ကို သွားခွေးချေ”

ဟုအင်ချန်သည် သူ့ခါးမှ ပဝါကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ကွမ်းယု၏အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး ပဝါဖြင့် သွေးကြောအထက်မှ စည်းနှောင်လိုက်၏။ ဟန်ရှင်ယုလာသော ဝုန်းခင်းဆေးရွက်ကို ထောင်းသိပ်ပြီး အဝတ်ဖြင့် စည်းနှောင်လိုက်ရာ ချက်ချင်း သွေးတိတ်သွားသည်။

“ကွမ်းယုက ...

“ငါ ခိုးရိုမိစိတ်တွေ များနေလို့ပါ။ ဒီတစ်ခါ ပြန်ပစ်ချေ ခုံရုံသာပစ် ... ငါ နှင့်စားမြောင်ကို ဝမ်းပြုမယ်”

“တော်ပါပြီရှင် ... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ကျွန်မ ဆတ်ဆော့လို့ ရှင် ဒဏ်ရာရတာ ကျွန်မ အတော် စိတ်ပူရပါပြီ”

“သွားပါဟာ ... ဒါက မသေလောက်ပါဘူး ... သွားပစ်ခမ်းပါ။ ငါဝမ်းချပြုမယ်”

ဟုအင်ချန်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မျက်စိဖျက်မှာ အဖျက်ဖျက်ဖြင့် မေ့သည်။

“မင်း လမ်းလျှောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား တို့ တေ့လ စားသောက်ဆိုင်ကို သွားကြရအောင်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ အသားပေါက်စီ သွားစားကြရအောင်ကွာ”

“ကွမ်းယုက ခေါင်းခါ၏။

“ရပါတယ်ကွာ ... ငါ အသားပေါက်စီကို သိပ်မစားချင်ပါဘူး။ ရပါတယ်၊ ကဲ ... မင်းတို့လည်း ပြန်ကြလေကွာ”

ဟုအင်ချန်က ...

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ ငါတို့ကို စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါကွာ။ မင်း အခု ဒဏ်ရာရသွားတာ ငါ့အပြစ်မကင်းပါဘူး။ ငါ စိတ်ရှင်သွားအောင် ငါ့ကျွေးတာကို လိုက်စားပေးပါကွာ”

“ကွမ်းယုသည် စဉ်းစားလိုက်၏။ မှန်သည်။ သူ့လိုက်စားမှ သူတို့ စိတ်ကောင်းနိုင်ကြလိမ့်မည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ငါလိုက်ခဲ့ပါမယ်”

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်သည် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

(၅)

သူတို့အကြံ

ရှန်တန်စီ ...

ရှန်တန်စီကား သိုင်းအကျော်အမော် ဆရာကြီးပေတည်း။ သူ့ကို ဟုအင်ဆန်စီမောင် ဟုအင်က အခကြေးငွေ ပေးထားပြီး သားမြစ် သူအား သိုင်းပညာ သင်ကြားပေးရန် ပင့်ဖိတ်ထားကြောင်းဖြစ်သည်။ ယခင်က တပည့်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသော်လည်း ယခုမူ တပည့်နှစ်ယောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။ နောက်တိုး တပည့်မကား ဟန်ရှင် ဖြစ်ပေသည်။

တပည့်နှစ်ယောက်အနက် တပည့်မ ဟန်ရှင်က သိုင်းပညာတွင် ပိုမိုစိတ်ဝင်စားကာ သင်ကြားလေ့ကျင့်သဖြင့် တပည့်ဖြစ်သူ ဟုအင်ဆန်ထက် ပိုမိုလက်ဝါးစောင်း ထက်နေသည်။

ယခု သိုင်းဆရာကြီး ရှန်တန်စီသည် ဟုအင်ဆန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့ကို တစ်နေ့စာ သိုင်းလေ့ကျင့်ခန်းများ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့ပြီး လေပြီး ဆရာကြီးက ...

“တပည့်တို့ ... မင်းတို့ကို ဒီနေ့ သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို မပျေမလျော့အောင် ပြန်လှန်လေ့ကျင့်ပါ။ နောက်ပိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းတွေကတော့ ဒီခန်းမထဲမှာ လေ့ကျင့်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး မင်းတို့ရဲ့ ဖြစ်ပုံမှာ ခိုက်ထားတဲ့ တိုင်လုံးတွေပေါ်မှာ လေ့ကျင့်ရမှာ။

က ... ငါ အခု အတွင်းအားပညာ လေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းတို့လည်း ဒီထဲမှာပဲ လေ့ကျင့်ကြ”

ဆရာကြီးရှင်တန်စီသည် ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့သွားကာ တင်ပိုင်ခွေထိုင်လိုက်သည်။

ထိုနောက် အတွင်းအားပညာကို လေ့ကျင့်နေလေတော့သည်။ ဟုအင်ဆန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့သည် ဆရာကြီး ထိုင်နေသည့်နေရာ၏ တစ်ဖက်စွန်းသို့ သွားကြသည်။ သူတို့သည် ဆရာကြီး မကြားအောင် တီးတိုးပြောဆိုနေကြသည်။

“ကွမ်ယု ဒဏ်ရာ ဘယ်နှယ်နေမယ် မသိဘူးနော်”

“နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကွမ်ယုဒဏ်ရာပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာပဲ”

ထိုအခါ ဟန်ရှင်က ဒေါသသံကလေးနှင့် ပြောသည်။

“နင့်စကားက ဘာစကားလဲ၊ ကွမ်ယု ဒဏ်ရာရတာက ငါ့ကြောင့် ဒဏ်ရာရတာ မဟုတ်လား၊ ငါ့စိတ်မဝင်စားလို့ ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ၊ ဒဏ်ရာရရင် ကောင်းတယ်၊ သေသေကျကျဆိုပြီး ငါတို့ ပစ်ထားနိုင်မလား”

ထိုအခါ ... ဟုအင်ဆန်က လေပျောက်လေးဖြင့် ပြော၏။

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ သူဒဏ်ရာရတာ ငါ့တာဝန်လည်း မကင်းပါဘူး”

“မကင်းရင် နင်လည်း ဒဏ်ရာကို စိတ်ဝင်စားသင့်တာပေါ့ဟာ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ နှစ်ယောက်လုံးဆိုမှာ တာဝန်တွေရှိတာပဲ”

“အေး ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့ကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ နောက်တစ်ပတ် ပဉ္စမမြောက်နေ့မှာ သူ့ဆီသွားတော့ သူ့အခြေအနေကို

သိမှာပေါ့”

ဟန်ရှင်သည် စဉ်းစားပြီး ပြောသည်။

“သူက ဆီးတော်သီးကိုတော့ ဖမ်းနိုင်ပြီတော့ ဓားမြှောင်ကို တော့ မဖမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ငါ ဆီးတော်သီးနဲ့ ပေါက်တော့လည်း ဒီအားပဲ ခိုက်တာပဲ၊ ဓားမြှောင်နဲ့ ပစ်တော့လည်း ဒီအားပဲ ခိုက်တာပဲ။ အားခိုက်တာမှန်းအတူတူ သူက ဆီးတော်သီးကိုတော့ ဖမ်းနိုင်ပြီး ဓားမြှောင်ကိုတော့ မဖမ်းနိုင်ဘူး”

ဟုအင်ချွန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ နင် ပထမပစ်လိုက်တဲ့ဓားကို သူ ဖမ်းလိုက် နိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ဒါကတော့ လှည့်ကြည့်ပြီး ဖမ်းတာပဲ”

“ဟာ ... ငါတို့က အလှူအကျွေးမှ မရှိတာပဲ”

“အေး ... ဒါကို ပြောတာပေါ့၊ သူဖမ်းနိုင်မှာပါ။ သူက ဓား မြှောင်နဲ့ အပစ်မခံဘူးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး ဖမ်းမမိလိုက်တာပါ”

“ဟုအင်ချွန်”

“ဟင် ...”

“သူ ... ဓားမြှောင်ကို ဖမ်းနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်သလား”

“ယုံတယ်”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ဒါဆိုရင် ကွပ်ယုဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာကို တတ်ကျွမ်းနေတယ်ဆိုတာ လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့”

ဟုအင်ချွန်သည် ခေါင်းခါးလှေ့၏။

“ဟာ ... ငါ ဒီလိုတော့ လက်မခံပါဘူး”

“နင်ပဲ ဓားမြှောင်ဖမ်းနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်ဆို”

“နင်စဉ်းစားလေ၊ ငါလည်း စဉ်းစားပြီးမှ ပြောတာပဲ။ ဒီလို ဆီးတော်သီးတွေ ဓားမြှောင်တွေကို ဖမ်းနိုင်တာဟာ သိုင်းပညာရပ် မြန်တယ်လို့တော့ ငါမယုံပါဘူး။ ဒါဟာ မျက်လှည့်လက်လှည့်ပညာ တစ်မျိုးလို့ပဲ ငါထင်တယ်”

ဟန်ရှင်က ခြေဆောင်ပြီး ပြောသည်။

“နင်က ငါ့ကိုတောင် မယုံတော့ဘူးလား၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှေးဟောင်း တရုတ်သိုင်းရာဇဝင်ကို ဖတ်လိုက်ရတာပဲဆိုနေမှ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ စာအုပ်တွေကို သိပ်ယုံကြည်မနေနဲ့၊ စာအုပ်ဆိုတာ ချွဲကားပြီး ရေးတာများတယ်။ တကယ်ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲဟာ”

“ငါတို့စိတ်တွေ ခွဲဟုတ်နေတယ် မဟုတ်လား ဒီတော့ နင် ဆရာကြီးကို မေးကြည့်ပေါ့၊ ဆရာကြီးကတော့ ဒီပညာအကြောင်း သိမှာပဲ”

ဟုအင်ချွန်၏ကောက်ကို ကြားလိုက်သောအခါ ဟန်ရှင်၏ မျက်နှာသည် ဝင်းလက်သွား၏။ သူသည် သစ်တော်သီးကို ကိုက်စားနေခိုက်ဖြစ်ရာ သူသည် လက်ထဲမှသစ်တော်သီးကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ငါ အကြံရပြီ ဟုအင်ချွန်”

“ဘာအကြံရတာလဲဟာ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

“နေဦး ငါ လက်တွေ့ စမ်းကြည့်ရမယ်”

ဟန်ရှင်သည် စိတ်မြန်လက်မြန် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူမသည် ထိုကောင်းကို ပြောပြီးသည်နှင့် သူ့လက်ထဲမှ သစ်တောက်သီးကို မြှောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းအား အကုန်ထည့်ကာ တင်ပို့နေထိုင်၍ အတွင်းအားပညာ လေ့ကျင့်နေသော ဆရာကြီး ရှင်တန်စီထံသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

သစ်တောက်သီးသည် ဆရာကြီးရှုန်တန်စီထံသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ အတွင်းအားထည့်၍ ပစ်လိုက်သော သစ်သီးကို စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မည်သည့် အလွင်စွန်ဖြင့် သွားမည်ကို ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ပါသည်။

ရှုန်တန်စီသည် သစ်တောက်သီး ပြေးဝင်လာသည်ကို သိရှိပုံ မရပါ။ ဟုအင်ချွန်သည် ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး ... နောက်မှာ ... နောက်မှာ”

သူသည် ထိုမျှသာ အော်ဟစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ထိုအော်သံသည် ဆရာကြီး ရှုန်တန်စီအတွက် လိုလောက်ပါသည်။

သူ့အော်ဟစ်သံကြောင့် ဆရာကြီးရှုန်တန်စီသည် ထိတ်လန့်စွာ ခုန်ထလိုက်လေ၏။ သူသည် ခုန်ထရင်း လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သစ်တောက်သီးသည် သူ့ခန္ဓာဆီသို့ ရုတ်ဖြည်း ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူသည် သစ်တောက်သီးကို လျင်မြန်စွာ ဖမ်းလိုက်သော်လည်း ပစ်ခတ်ရုံ လျင်မြန်လွန်ခြင်းကြောင့် မမီတော့ဘဲ ခိုင်တသို့ လာရောက် ထိမှန်တော့သည်။

“ဘုန်း ...”

“အင့် ...”

ဆရာကြီးရှုန်တန်စီသည် အလွန်ဒေါသ ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် သိုင်းလေ့ကျင့်သည့် နန်းမထဲကြည့်လိုက်သော အခါ ဟုအင်ချွန်နှင့် ဟန်ရှင် နှစ်ယောက်တည်းကို တွေ့မြင်ရသည်။

“ဒါ ဘယ်သူပစ်လိုက်တာလဲဟေ့”

ဆရာကြီးရှုန်တန်စီ၏ အသံသည် မိုးချိန်ခံသံကဲ့သို့ ဟိန်း၍ ထွက်သွားသည်။ သူ လွန်စွာဒေါသဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော့။ ဟန်ရှင်မှာ လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ဆရာကြီးကိုပစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင် ဟုအင်ချွန်က ကျွန်မကို မဟုတ်တာယုတ်တွေလာပြောလို့ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးပြီး ပစ်လိုက်တာပါ။ ဟုအင်ချွန်က ငွေရှောင်လိုက်တာ ဆရာကြီးကို မတော်တဆ ထိမှန်သွားတာပါ။ ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... သူ့ကို ပစ်တာ ပါရှင်။ ဟုအင်ချွန် ဘာငေးနေတာလဲ ဆရာကြီးကို ရှင်းပြပါတော့လား”

ထိုအခါ ဟုအင်ချွန်သည် ယောင်တီးယောင်တဖြင့် ...

“ဟို ... ဟို ... ဟို ... ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ... ဟန်ရှင်ကို ခမိလို့ သူက စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂါသစ်တောက်သီးနဲ့ ပစ်လိုက်တာပါ။ ရုတ်တရက်နဲ့ ကျွန်တော် ငွေရှောင်လိုက်မိပါတယ်။ သစ်တောက်သီး ဆရာကြီးဆီကို သွားမယ်လို့လည်း ကျွန်တော် မထင်မိပါဘူး။ ဒါကြောင့် အလိုက်ကမ်း ဆိုအသံတဲ့ သစ်တောက်သီးက ဆရာကြီးဆီကို တည့်တည့်ပြေးဝင်တော့”

တာပင်ခင်စား အပြစ်ကတော့ ကျွန်တော်အပြစ်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်ကိုသာ ရိုက်နှက်ဆုံးမပေးတော့ ခင်ဗျာ”

ဟုအင်ဇွန်က သနားဖွယ်ရာပြောလေရာ ဆရာကြီး ရှုန်တန် စီ၏ မျက်နှာသည် ပြန်လည်ပြေလျော့သွားသည်။

အလျှောက်ကောင်းအပြင် ထောင်းချင်သူမှာ စိတ်ပျော့သွား ရပေသည်။

“ဪ ... အေး ... အေး ... သစ်တော်သီးနှံပို့သောပျေး ဓားတွေ တုတ်တွေနဲ့ ဒီလိုမပစ်နဲ့နော်၊ မင်းတို့ကို ငါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ”

ဆရာကြီးသည် တပည့်နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဒီနေ့တော့ စောစောပဲ ဆရာကြီး ပြန်တော့မယ်၊ မင်းတို့လည်း ဒီနေ့ သင်ပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေကို နည်းနည်းလောက် ပြန်လေ့ကျင့်ပြီးရင် အနားယူလိုက်ကြပေတော့”

သူသည် သူ၏လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်ကြီးကို အခန်း ထောင့်မှ သွားယူကာ အပေါ်အင်္ကျီညှပ်ကြီးကို ကောက်ဝတ်ပြီး ထွက် ဇွာသွားလေတော့၏။ ဟုအင်ဇွန်သည် ဟန်ရှင်ကို စိတ်ဆိုးစွာ ကြည့် လိုက်လေသည်။

“ဟန်ရှင် ... နင်လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ၊ ရှေ့နောက် ဖျင့်ချိန်မှု ဘာမှမရှိဘူး၊ ကံကောင်းလို့ ငါတို့နှစ်ယောက် အစိုက်မစ်ရ တာ”

“အမယ် ... ဒါ ငါ့ရဲ့ ဖြတ်ထိုးညာဏ်ကောင်းလို့ အစိုက်မစ်ရ ဘူးဆိုတာ နင်ထည့်တွက်ပါဦး”

ဟုအင်ဇွန် စဉ်းစားနေ၏။ဟန်ရှင်က ...

“ငါတော့ အစိုက်မစ်နိုင်ပေမီ၊ သူက သိုင်းဆရာကြီး လုပ်နေ

ပြီ သစ်တော်သီးကလေးတောင်မှ မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ သူက ဒေါသကြီးနေရတာလဲဟင်၊ ကွမ်ယုလောက်တောင် မတော်ဘူး ကွမ် ယုဆိုမှာ ဆရာကြီးကို တပည့်မိမိရင် ကောင်းမယ်”

ဟုအင်ဇွန်က အထိတ်တလန့်ပြောလေ၏။

“ဟင် ... ဟန်ရှင် ... နင် ဘာကောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေ တာလဲ၊ နင်တော့ ဆရာ့ကိုကံသင့်တော့မှာပဲ”

ဟန်ရှင်သည် အတန်ကြာ ကောင်းမပြောချေ၊ သူသည် ပါဇော် ကို ခေ့ခေ့စိတ်ထားလေ၏။ အတန်ကြာမှ ဟုအင်ဇွန်က ...

“နင်ပြောတာ ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ... ကွမ်ယုဟာ တကယ်တော်တာပဲ၊ ငါ့သူငယ်မင်း ကွမ်ယုဆိုရင် ဒီသစ်တော်သီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲနဲ့တောင် ဖမ်းနိုင်မှာဟာ၊ ဒါကတော့ သေချာစတယ်”

ထိုအခါ ဟန်ရှင်က မေါင်ညီတိလေသည်။

“အင်း ... နင်တောင် ကွမ်ယုနဲ့ အရည်အချင်းကို မိလာပြီပဲ”

“အေး ... သူ ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး၊ သူ ဆရာက ဘယ်လို ဆရာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဘယ်လို ဆရာရမလဲ ... စွယ်စုံပညာတတ်တဲ့ဆရာ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ကွမ်ယုက သူသင်တဲ့ပညာတွေကို ငါတို့ကို ပြန်သင်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲ”

“နင်ကလည်း ဒါပဲပြောနေတာပဲ၊ သူ ဆရာက ခွင့်မပြုရင် သူ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ပါဘူးဆို၊ သူ ကတိမိထားတာလည်း အမှန် ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ ငြင်းနေတာပေါ့၊ သူ သေဘာက သိပ်မဆိုး ပါဘူး”

ဟူအင်အုပ်သည် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ရသွားသဖြင့် လက်ချောက်တစ်ဖက် တီးလိုက်သည်။

“ငါ အကြံပြုပေ”

“ဘာလဲ ... ဘယ်လိုအကြံရတာလဲ”

“ဒီတစ်ခါ ကွမ်ယု သူ့ဆရာမိ သွားမယ့်ရက် ရောက်ရင် တို့နှစ်ယောက် သူ့နောက်က သူ မသိအောင် နောက်ယောင်ခံလိုက် ကြမယ်။ အဲဒါဆို ဆရာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရပြီပေါ့”

“သူ့ဆရာ ဘယ်သူဆိုတာသိရင် နင် ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟ ... ငါတို့ တပည့်မလို့ပြောပေါ့”

“ငါတို့ကို သူ့ဆရာက တပည့်အဖြစ်လက်မခံရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ ငါ ခဉ်းစားကြည့်တာတော့ တော်တော်ထူးဆန်းတယ်။ ကွမ်ယုလို ဆင်နဲတဲ့လူကို သူ့ဆရာက တပည့်အဖြစ် လက်မထား တော့ ငါတို့လို ချမ်းသာတဲ့လူကို သူ့ဆရာက တပည့်အဖြစ် လက်သင့် နှိမ့်ဖို့မလားလို့ ငါ ခဉ်းစားနေတယ်”

ဟူအင်အုပ်ထက် ဟန်ရှင်က အတွေးအခေါ်ပိုကောင်းသည်။ ဟန်ရှင်က တွေးတတ်သည်။

ဟူအင်အုပ်ကတော့ မည်သည့်အရာမျှ လေးလေးနက်နက် မတွေးတတ်ပေ။

သူသည် အပေါ်ယံကြောသာ တွေးတတ်ပေသည်။

ဟူအင်အုပ်က ...

“ငါတို့က ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးတွေပဲ။ ဆရာ့အတွက် လက် ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အများကြီးယူသွားရင် ငါတို့ကို တပည့်အဖြစ် လက်မိမှာ သေချာပါတယ်။ ကွမ်ယုလို ဆင်နဲတဲ့ကောင်တောင်

တပည့်အဖြစ် လက်မခံသေးတာ၊ ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ တပည့်အဖြစ် လက်မခံနိုင်လျှော့လဲ။ ငါတို့လို လူကုန်ထဲ သိုင်းသမားတွေဆိုရင် ပိုတောင် ပညာသင်ပေးချင်စိတ် ပေါက်ဦးမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါတို့ ကြောင့် ဆရာမှာ ပိုရုတ်ရှိသွားတယ် မဟုတ်လား။ အကြံပြုချင်ပေး ... ဆရာကြီးရှုန်းတန်ဖီဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက် သူ့တပည့် ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် လူအားလုံးက ဆရာကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ ဟိုလူက ဂါရဝပြု ... ဒီလူက ဂါရဝပြုနဲ့”

ဟန်ရှင်က ...

“ဟူအင်အုပ် ... နင် ကြံစည်သမျှ တလွဲချည်ဖြစ်တတ်လွန်း လို့ ငါကတော့ စိတ်ကထင်ထင်ပဲ”

“အေး ... ငါကလည်း လုပ်မယ်လို့ မပြောပါဘူး။ နင်နဲ့တိုင် ပင်ကြည့်တာပါ။ နင်လည်း ခဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ... ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို နင် စိတ်ထက်သန်မှ ဒီကိစ္စကို ငါလုပ်မှာပါဟာ”

“အင်း ... အသေအချာခဉ်းစားကြည့်ရင် နင်ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကွမ်ယုနဲ့ ဆရာ့ဟာ လူထူးလူဆန်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် တော့ နင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါတို့ကို တပည့်အဖြစ်လက်မခံနိုင်ပါ။ ဒီလိုဆိုရင် လာမယ့်ရက်သတ္တပတ်မှာ တို့ ကွမ်ယုနောက်ကို လိုက် နှောင့်ကြတာပေါ့”

“ဟာ ... နင် သဘောတူပြီလား ငါတော့ ဒီအကြံ သိပ် ကောင်းတယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ငါတို့ အောင်မြင်မှာပါဟာ”

ဟူအင်အုပ်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် ထိုအချက်ကို အကောင် အထည်ဖော်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေ၏။

(၆)

ဆရာနှင့်တပည့်

"ကွမ်းယု ... ရှင်ဟာ ကျွန်မ တားမြစ်ခဲ့တဲ့ အခွက်တွေကို မလိုက်နာပါလား"

"ဇာ ..."

"ရှင် ... ကျွန်မစကားကို နားမထောင်ဘူး"

"မ ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမစကားကို ကျွန်တော် မြေဝယ် မကျ နားထောင်ခဲ့ပါတယ်"

"ရှင် နားမထောင်လို့ ရှင့်ပန်းမှာ ဒဏ်ရာ ရလာတာပေါ့ နားထောင်ရင် ပန်းမှာ ဒဏ်ရာရစရာအကြောင်း လုံထမရှိဘူး"

"ဆရာမ၊ ပြောတဲ့စကားကို နားမလည်ပါဘူး ဆရာမ"

"ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောထားတယ်၊ ကျွန်မ သင်ပေးသမျှ ပညာ ရှိတွေကို တယ်သူ့မှ ပြောမပြပါနဲ့လို့ ကျွန်မ ရှင်ကို တားမြစ်ထား တယ် မဟုတ်လား ရှင် အကြားလွန်လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ၊ ရှင်သိထားဖို့ က ပညာဆိုတာ ကြားဖို့မဟုတ်ဘူး"

ကွမ်းယု ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ကွမ်းယု၏ဆရာဆိုသည်မှာ ယောက်ျား မဟုတ်ပေ။ အလွန်နုနယ် ပျိုမျစ်ချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။

သူမသည် အလွန်နူးညံ့သော ဝဲသားဝတ်နံကို တရွမ်းရွမ်း

မြည်အောင် ခေါက်တဲ့ခေါက်ပြန့် လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူမသည် စိတ်လှုပ်ရှားသဖြင့် ဟိုမှသည်မှ လမ်းလျှောက် နေ၏။

သူမ၏မျက်နှာ၌ ဒေါသရောင်တောက်နေသည်။ ပန်းသွေးရောင် နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းကလေးများကို သူမ သည် သွားတက်ကလေးများဖြင့် ဖိကိုက်ရင်း ...

"ကျွန်မက ရှင်ကို သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ပညာရပ်တွေ သင်ပေး ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ၊ အခုတော့ ရှင်က အပိုစကားတွေ လျှောက်ပြော နေတော့ ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားနေရပြီ"

ကွမ်းယု မေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

"ကျွန်မ နောက်ထပ် သင်ပေးမယ် ပညာရပ်တွေကို လက်ခံ သင်ယူဖို့ဆိုရင် ရှင့်ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကြွက်သားတွေအားလုံး အကောင်းပကတိ ရှိနေရမယ်၊ အခု ရှင့်ပန်းမှာ ဓားသက်ရာ ရသွား တယ်ဆိုတော့ အတွင်းပိုင်းမှာ ကြွက်သားတွေ တယ်လောက် ညွတ် ယွင်းသွားတယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး"

သူမသည် ကွမ်းယုကို ကြည့်လိုက်၏။

ကွမ်းယုသည် မေါင်းငိုက်စိုက်ကျမိ ကျနေသည်။

သူ ဆရာ၏ဒေါသများသည် ပြေပျောက်သွား၏။

"က ... က ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါစေတော့ ရှင့်ပန်းသက်ရာ ဟာ အရေးကြီးတယ်"

"ဆရာမ ... ကျွန်တော် ဆေးစဉ်းထားပါတယ်"

"ဘာဆေးတွေလဲ"

"ဒဏ်ရာကုက်စေတဲ့ ဆေးတွေ အုံထားပါတယ်"

၆၂ စာအုပ်အစုအဝေး

မိန်းမပျိုသည် နာခေါင်းစွဲလိုက်လေသည်။

“သစ်ဥသစ်ရွက်ဆိုတာ ဆေးဖက်ဝင်တာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးမဖြစ်ဘူး ဆေးဆိုတာတောင် ကြိတ်ချေချက်လုပ်ပြီးမှ ဆေးဖြစ်တာ။ က ... ရှင်ပရီးက ဝတ်ရာ အပြန်ဆုံး ကျက်စေမယ့် ဆေးကို ကျွန်မ ထည့်ပေးမယ်။ နောက်နောင်ကို ကျွန်မ စကားကို တစ်သဝေမတ်မီး လိုက်နာပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကို”

ကွမ်ယုသည် ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် အခန်းနံရံဆီသို့ လျှောက်သွားလေတော့သည်။ အခန်းနံရံများကို ထွင်းထုထားသည်။

မှောင်ရိပ်အကွဆုံး အခန်းထဲမှ အမိမီးရောင် ကြွေဆိုးငယ် တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

မိန်းမပျိုသည် ကွမ်ယုကို ခေါ်လိုက်၏။

“က ... ရှင် လား ဒီကျောက်သလွန်ပေါ်မှာ လှေခွေ”

သုမက အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကွမ်ယုသည် မိန်းမပျို၏အမိန့်အတိုင်း ကျောက်သလွန်ပေါ်သို့ လှေလှောင်းလိုက်၏။

မိန်းမပျိုသည် ကွမ်ယု၏အင်္ကျီကို ခွတ်ပြီး ပန်းမှ ပဝါးကို မြေလိုက်သည်။

အနုပညာရေး မိန်းမပျို ၆၃

အနာဝကို အံ့ထားသော ဗုဒ္ဓခင်းဆေးရွက်များကို ဖယ်ရှားပစ်သည်။ ထိုအခါ သွေးအနည်းငယ် ထွက်လာတော့၏။

မိန်းမပျိုသည် ကြွေဆိုးဆုံးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ အတွင်းမှ ဇူးရှသောရနံ့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။ ဆေးရွေ့များလည်း တလလူ ထွက်လာသည်။

“ရှင် ... ကျွန်မလက်ကို နာနာဆုပ်ထား။ ဒီဆေးက မြင်းတယ်။ အလွန်ပစ်တယ်။ ရှင် အော်ဗိမှာဦးလို့ ကျွန်မ ကြိုပြောထားတာ ... မအော်နဲ့နော်”

မိန်းမပျိုသည် သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ကွမ်ယုသည် ပထမနှ့် အံ့အားသင့်သွား၏။

ဆရာမသည် သူ့အား ဤမျှ ရုစိုက်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိပေး သူသည် မဝံ့မမြင့် ဆရာမ၏လက်ကို လှမ်းဆုပ်လိုက်လေသည်။

“ဗြည်ဖြည်းလေး မကိုင်းနဲ့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်ထား”

မိန်းမပျိုက ပြောလိုက်သဖြင့် ကွမ်ယုသည် လက်ကိုလွတ်သွားမည့်အလား တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

အလွန်နုညှစ်သိမ်မွေ့သော အထိအတွေ့သည် ကွမ်ယု၏ အသည်းနှလုံးကို လိုက်နာစေလေ၏။

ထိုအထိအတွေ့သည် လက်မောင်းမှ အသည်းနှလုံးအထိ စီးဝင်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

“သတိထား ... ဆေးထည့်ပြီ”

ကွမ်ယု၏ ဓားဒဏ်ရာ အနာဝဆီသို့ မိမိရဲတောက်နေသည့် သံစည်ပုများကို လောင်းချလိုက်သကဲ့သို့ ဆေးရည်များ စီးဝင်လား

သည်။

အလွန် အလွန် ဆိုးဝါးပြင်းထန်သော ပျံခြင်း ဧပြင်ခြင်း ဝေဒနာကို ကွမ်ယု ခံစားလိုက်ရသည်။

ကွမ်ယုသည် အသံကုန်အော်ဟစ်သီကြွေးမြည်တမ်းခြင်းကို ပြုဆင်သော်လည်း မိန်းမပျိုက ကြိုတင်ပြောထားသည့်အတွက် စိတ်ကို အောင့်အည်းချို့သိပ်လိုက်ရသည်။

ဆေးစစ်ဒဏ်ချက်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှသဖြင့် ကွမ်ယုသည် သတိလစ်သွားတော့သည်။ ကွမ်ယု၏ အိပ်မက်ထဲ၌ မိန်းမပျို၏ ဓမ္မာကိုယ်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ အလိုက်သင့် ကျလာလေ၏။

တကယ့်အပြင်က အဖြစ်အပျက်သည်ကား ...

ကွမ်ယုသည် သတိလစ်သွားသည်နှင့် သူ၏တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်မဝါးများသည် ချက်ချင်း ပြေလျော့သွားလေ၏။

မိန်းမပျိုသည် ကွမ်ယုအား ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပေါ်ဝတ်စုံကြီးကို ဣတိကာ ကွမ်ယု၏ ဓမ္မာကိုယ်ပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးပေးလိုက်သည်။

ဝတ်စုံရှည်မှာ စကားဝါနဲ့ သင်းဖွဲ့နေ၏။ ကွမ်ယုသည် အတန်ကြာ သတိလစ်နေပေလိမ့်မည်။ ထိုစဉ် အခန်းတွင်းသို့ အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။

သူမဝင်လာသည်မှာ ခြေသမကြားရပါ။ သို့သော် သူမ ဝင်လာသည်ကို မိန်းမပျိုက သိသည်။

“သခင်မ”

“ဆို”

“နေ့လယ်စာစားဖို့ အချိန်ကျရောက်လာပြီ”

အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးသည် ဝိုင်းကန်လှံကောက် လေတိုးသကဲ့သို့ အသံချို့ဖြင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုသည် ကွမ်ယုကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ထို့နောက် တည်ငြိမ်စွာ နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။

“မကြာခင် သခင်မ လာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ ကွမ်ယု ဒဏ်ရာရလာတယ်။ သူ့ဒဏ်ရာကို သခင်မလေးကို ပြကြည့်ရမယ်။ ခဏစောင့်ဦး ... ဟုတ်လား။”

“သခင်မကြိုက်တဲ့ ခပ်သီးကျော်နဲ့ ပင်လယ်ဖုံသားဟင်းကို ငရုတ်ကောင်းမွှေးမွှေးခပ်ပြီး ဓမ္မန်နီသင်းတဲ့ ပဲလုံးပေါင်းရယ် ငြီးတော့ ...”

မိန်းမပျိုက လက်တင်ပြလိုက်လေ၏။

“အဘေ၊ ချန်”

“ရှင် ... သခင်မ”

“သခင်မ ခဏခဏ ပြောနေရတယ်။ အခုလည်း ဆက်ပြီး ပြောပြနေပြီ။ ချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေကို အလွတ်ကျက်ပြီး ပြန်ပြောတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ပါနဲ့လို့ သခင်မ ဒီလိုပြောရတာ ငြီးငွေ့လာပြီ။ ထမင်းပိုင်းရောက်တဲ့အခါမှာ ဒီဟင်းတွေကို မြင်ရမှာပဲ”

မိန်းမပျိုသည် ကွမ်ယုကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... အဲဒီ အဘေ၊ ချန် ... သွားသွားခပ်ကို ပြောလို့”

မင်းမင်း အတွေးဝမ်းကို ဆန့်ဖြုတ်တစ်ခွက် လုပ်ထားရုံနဲ့ ဟန်တွန်းကို အသားကောင်းကောင်းနဲ့ စားခွင့်တဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါနော်”

အဒေါ်ဇွန်သည် အသက်ကြီးလေပြီ၊ အသက်ကြီးသည် မိန်းမကြီးသည် လေရည်တတ်၏။

“ကွမ်ယု ... ခါတိုင်း ထမင်းမစားဘူးလား”

မိန်းမပျိုက ...

“ကွမ်ယု နေမကောင်းဘူး အဒေါ်ဇွန်၊ ဆန့်ဖြုတ် သောက်ရမယ်၊ ဟန်တွန်း စားရမယ်၊ အချိန်မီ ချက်ပြုတ်နိုင်အောင် အတွေးဝမ်းကို သွားပြောပေးပါနော်၊ ဆန့်ဖြုတ်က ကြာတယ် မဟုတ်လား”

မိန်းမပျိုလေး၏ လေသံသည် မာလာ၏၊ ကောင်းကြောရည် နေသည့် အဒေါ်ဇွန်ကို သဘောမကျကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ခြင်းပင်။

“အင်း ... အင်း ... သခင်မလေး စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဒေါ်ဇွန် အခုပဲ သွားပြောလိုက်ပါမယ်”

အဒေါ်ဇွန်သည် ဆတ်ခဲတုန်သွားပြီး အလွင်အမြန် ထွက်ခွာသွားလေ၏။

(၅)

ဤအဆောက်အအုံများအတွင်းရှိ အခန်းများသည် ပြတင်းပေါက်များ မရှိပေ။

သို့သော် နေအလင်းရောင် ကောင်းစွာရရှိအောင် အလင်းဝင်ပေါက်များကို ခေါင်မိုး၌ စီသုကာပညာဖြင့် စီမံထားရှိသည်။ စီသုကာပညာအရ ဤအဆောက်အအုံကြီးမှာ လက်ရာမြောက်လှသည်။

ဤအခန်းတွင်း၌ ရှေးဟောင်းဝါးကျွေးမှုများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တရုတ်ပညာရှိကြီးများ၏ တေးကဏ္ဍကျမ်းများ၊ ဆေးကျမ်းများ၊ တရုတ်စာပေကျမ်းများ၊ ယင်နှင့်ယင်ခေါ်သော ကမ္ဘာတည်ပုံကျမ်းများ အမြောက်အမြားရှိလေသည်။

နံရံ၌ ရှေးဟောင်းပန်းချီကားချပ်များလည်း ရှိသည်။ အချို့ကို လိပ်ထားသည်။ အချို့ကို ဖြန့်ထားသည်။

အခန်းထောင့်ရှိ စားပွဲရည်ပေါ်၌ ဗွပ်စောင်းအမျိုးမျိုးကို တွေ့နိုင်သည်။ ကျောက်သားနံရံကို ထွင်းထုထားသည့် အကမ်းများထဲ၌လည်း ပန်းပုရုပ်များ၊ ကြေးပန်းတိုများ၊ ဆေးဝါးထည့်ထားသည့်အိုးများ၊ ဆေးနှင့်ဆေးပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတို့ ရှိနေကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

မိန်းမပျိုသည် ကျောက်သလွန်ထက် လဲလျောင်းနေသော ကွမ်ယုကို မတ်တတ်ရပ်၍ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာနေခဲ့လေပြီ။

၆၈ စာရွက်ချိတ်စုစုပေးအောင်

သူမသည် လုံးဝမလှုပ်မရှားဘဲ မတ်တတ်စုတ်နေခဲ့၏။ ကျောက်စုတ်တစ်စုတ်အလား ထင်မှတ်မှားရပေ၏။

ထိုအချိန်တွင် စားဖိုဆောင်အတွင်းသို့ အခေါ်ချွန် ဝင်ရောက်သွားသည်။ စားဖိုမှူးကြီးအတွင်းဝင်သည် နောက်ဆုံးပောင်းဖို တစ်ခွက်ကို ဘဲညှပ်ကြွပ်ပန်းကန်ရှည်ထဲသို့ထည့်ပြီးအချိန် ဖြစ်လေသည်။ အခေါ်ချွန်က ...

“သခင်မယ်တာ ဒီနေ့ ထမင်းစား နောက်ကျလိမ့်မယ်”

သူမသည် ကျယ်လောင်စွာပြောလိုက်၏။

မလိုအပ်ဘဲ ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအဆောက်အအုံတွင်းရှိ လူများမှာ မည်သူမျှ ကျယ်လောင်စွာ မပြောကြပေ။

စားဖိုဆောင်ထဲမှ အခြားလက်ပါးစေ့စစ်ဦးသည် မတ်တတ်စုတ်၍ အခေါ်ချွန်၏ကောင်းကို နားစွင့်နေလေ၏။

အခေါ်ချွန် ဆက်ပြောမည်ကောင်းကို နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စားဖိုမှူးကြီး အတွင်းဝင်က ဟင်းချိပ်ပန်းကန်ကို ငွေလင်ပန်းပေါ် ထွမ်းတင်ပေးလိုက်၏။ သူသည် အခေါ်ချွန်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်မှာ အခေါ်ချွန် တစ်နံတစ်ခုပြောမည်ကို သိနေပုံမျိုးဖြစ်သည်။

အခေါ်ချွန် ဤသို့ ကျယ်လောင်ကျယ်လောင် ပြောလာလျှင် နောက်ထပ်ပြောစရာ ကောင်းများ ရှိနေပြီကို သူ့သိနေလေပြီ။

အတွင်းဝင်ထင်သည့်အတိုင်းပင် အခေါ်ချွန်က ဆက်ပြောသည်။

“အတွင်းဝင်ရေ ... ရှင်တော့ အလုပ်များဦးတော့မယ်”

“ဘာအလုပ်များလဲ ပြောမှာကို ပြောစမ်းပါ”

အခေါ်ချွန်က ...

“သခင်မယ်တာက ပြောလိုက်တာပဲရှင် ... ကွမ်းယု နေမကောင်းလို့ ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက် လုပ်ပေးပါဦးတော့ အသားကောင်းကောင်းနဲ့ ဟန့်တွန်းဖွန်ကိုလည်း လုပ်ပေးပါဦးတော့”

အတွင်းဝင်က ...

“ခါများ အဆန်းလား ဒီလောက် အလုပ်ကလေးဟာ ကျုပ်အတွက် ဘာမှမပန်းမကြီးပါဘူး ကဲ ... တို့လုပ်ငန်း လိုက်ကြရအောင်”

အတွင်းဝင်သည် လက်ပါးတော်စစ်ဦးကို မျက်စိပုံပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် သုံးဦးသား ယိမ်းတိုက်ထားသကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ကြလေတော့သည်။

အသားများကို စုတ်ထစ်ခြင်း အသီးအနှံများကို လှီးဖြတ်ခြင်း၊ ဂျုံဖုန်များကို နယ်ခြင်း စသည်တို့ကို အပေးအယူ ညီညီမျှမျှဖြင့် လုပ်ကိုင်ကြရာ ယိမ်းတိုက်ထားသကဲ့သို့ ညီညာလှသဖြင့် ကြည့်ရှုပင်ကောင်းသေးတော့သည်။

ဤအဆောက်အအုံကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်လှသည်။ လူသူမနီး တောတောင်ကြီးအတွင်း တည်ရှိနေသော အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်သည်။ မည်သို့ တည်ဆောက်ထားပါသနည်းဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ မည်သို့ ရှာဖွေကြပါသနည်း။

ဤအဆောက်အအုံကြီးက ဝါမေ မယ်သီလရှင် နေထိုင်သော အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်။ ဤသို့သာ လူသိများသည်။

မှန်သည်။ အလွန်အသက်ကြီးရင့်နေပြီဖြစ်သော သီလရှင်ကြီး တစ်ပါးက အုပ်ချုပ်နေသည်။ သီလရှင်ကိုးပါး နေထိုင်ကြသည်။ အားလုံးပေါင်း သီလရှင်ဆယ်ပါးရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

ထိုအဆောက်အအုံကြီး၏ရှေ့ပိုင်းတွင် အမှန်တကယ် သီလရှင်များ နေထိုင်ကြသော်လည်း အဆောက်အအုံကြီး၏ နောက်ပိုင်း အခန်းများကို သခင်မယီတာ (ခေါ်) တူရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော်ကလေးက အသုံးပြုလေသည်။

သူမ၏ စာအုပ်များ၊ ပေစာများ၊ ပုရပိုက်များ၊ ဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်းများ၊ ပန်းပုလုပ်များ၊ ပန်းချီ၊ ဇွပ်စောင်းများ၊ ဆေးနှင့် ဆေးပစ္စည်းများအားလုံးကို သူ့အခန်းနှင့်သူ သီးသန့်ထားသည်။

သူ ဤသို့ထားသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ချေ။

ဤလူသူမနီးသော ဝါမေကျောင်းတိုက်တွင် သူမ ခမ်းသပ်လှေ့ကျင့်လိုသည့် ပညာရပ်များကို လူမသိသူမသိ ခမ်းသပ်လှေ့ကျင့်နိုင်သဖြင့် သူမ သက်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းအားလုံးကို ဤကျောင်းတိုက်တွင် လာထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမ တတ်မြောက်ထားသည့် ပညာရပ်မှာ အလွန်ဆန်းကြယ်သဖြင့် တော်စုံတန်ခိုးလူများ ရူးသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

သခင်မလေးယီတာသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် နှစ်ရက် ဤကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာပြီး သူမ ခမ်းသပ်လိုသည့် ပညာရပ်များကို ခမ်းသပ်ပေသည်။

ဤသို့ရောက်ရှိလာသည့်အခါ သူမနှင့်အတူ ထမင်းခွက်၊ ဘဏ္ဍာထိန်းနှင့် အစေ့အပါးများ ပါလာပြန်ပေ။

သခင်မလေးယီတာသည် ဤကျောင်းတိုက်သို့ လာသည့်

အခါ တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်သည်။

သူမနှင့် အစေ့အပါးများအားလုံး မြင်းကိုးကောင်ကသော ရထားလုံးကြီးကို ခွန်းခိုင်းပြေးဆွဲစေလျက် မယ်သီလရှင်များ၏ ကျောင်းတိုက်ကို လျှင်မြန်စွာ ပတ်ဝင်ကာ အဆောက်အအုံကြီး၏ အနောက်ဘက် လျှို့ဝှက်တံခါးမှ မြင်းရထားကြီးကို မောင်းဝင်စေသည်။

မြင်းရထားကြီးကို လုံခြုံသောအခန်းကြီးအတွင်း ဝင်စေပြီး မြင်းကြီးများကို အစာရေစာ ကောင်းစွာကျွေးမွေးထားသည်။

ထို့ကြောင့် သခင်မလေး မြင်းရထားကြီးဖြင့် ဝင်လာသည်ကို မတွေ့ဖူးသူမှန်သမျှ ဤကျောင်းတိုက်နောက်ဘက်တွင် သခင်မလေး ယီတာရှိသည်ဟု မသိနိုင်ကြချေ။

မယ်သီလရှင်များနေထိုင်သည့် ကျောင်းတိုက်ကြီးကို လူအများ မသိရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ သိရှိကြပါသည်။

သွားလာရန်ခက်ခဲခြင်း တောကြီးများမည်းအတွင်း ရှိခြင်း၊ သီလရှင်များက လူအများနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေထိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် လူများ အလွန်အရောက်အပေါက် နည်းပါးသည်။

သို့သော် နေပြည်တော်မှ မြင်းရထားဖြင့်လာနိုင်သော တောလမ်းကလေးတစ်ခု ရှိသဖြင့် သခင်မလေးယီတာသည် ထိုလမ်းဖြင့် လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဤကျောင်းတိုက်ကြီးမှာ မြေခုခံကောင်စောင်းကြောပေါ်တွင် တည်ရှိသဖြင့် လူအများက ဤကျောင်းကို မြေခုခံကောင်ကျောင်းဟုပင် အလွယ်ခေါ်ကြလေ၏။

(၈)

မြေခုခပ်ကောင်တောင်ကြောတစ်ခုလုံးသည် သစ်ပင်တော
တောင်အလွန်ထူထပ်၏။ သခင်မလေး လာသောလမ်းကို မင်းဖူးထမ်း
များ တစ်လနစ်ကြိမ် ဂူင်းလင်းကြရသည်။

ကွမ်ယုနေထိုင်သော ကန်စီကျေးရွာသည် မြေခုခပ်ကောင်
တောင်ကြောနှင့် အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်အကြားတွင်
တည်ရှိလေ၏။

ကွမ်ယုအနေဖြင့် အနောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွား
လိုလျှင် အနောက်ဘက်သို့ သွားနိုင်သည်။ မြေခုခပ်ကောင်ကျောင်း
တိုက်သို့ သွားလိုလျှင် အရှေ့ဘက်သို့ သွားရုံသာ ရှိသည်။

ကွမ်ယုအနေဖြင့် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် ခုခပ်ရက်ကျ မြေ
ခုခပ်ကောင်ကျောင်းတိုက်သို့ သွားလေ့ရှိသဖြင့် ထိုနေ့တွင် ကွမ်ယု
သည် ကန်စီကျေးရွာမှထွက်ပြီး အနောက်ဘက်ယာခင်းများကို
မြေလှုပ်သုတ်သုတ်ဖြင့် အတန်ကြာအောင် လျှောက်လိုက်သည်နှင့်
မြေခုခပ်ကောင်တောင်ကြောအပေါ်သို့ ရောက်ရှိလေ၏။

မြေခုခပ်ကောင်တောင်ကြော ရောက်သည်နှင့် သစ်ပင်ကြီး
များ ထူထပ်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေပြီ။ ကွမ်ယုသည် နီးစပ်ရာ
သစ်ပင်တစ်ပင်သို့ ပြေးတက်ပြီး သစ်ပင်များပေါ်မှ ခရီးနှင်လေသည်။
ခရီးနှင်ပုံမှာ ဤသို့တည်း။

သစ်ပင်များသည် မြင့်မားလှပြီး အရွက်ခွင်း အရွက်ခွင်း

ဆိုင်ကာ အလှူအယက် တိုးတက်ကြသဖြင့် အပေါ်ပိုင်းတွင်လည်း
အခက်များ အရွက်များသည် သစ်ခက်သစ်ရွက်ပင်လယ်ကြီးများကို
သို့ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ထိစပ်နေသည်။

သခင်မလေး ယီတာက ကွမ်ယုနှင့်စုမည် သစ်ကိုင်းများ
လှမ်းဆွဲရမည် သစ်ကိုင်းများကို သေဓာတ်စွာ ရွေးချယ်ပြုသထားသည်။
ထို့နောက် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များပေါ်မှ မြေးလွှားနည်းကို
ပြသထားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကွမ်ယုသည် ချုံနွယ်များ၊ သစ်ပင်များ၊ ရွပ်ထွေး
နေသည့် တောလမ်းမှ ခရီးသွားရတော့ဘဲ မြေခုခပ်ကောင်ကျောင်း
တိုက်ဆီသို့ လမ်းကြောင်း ပြောပြပြီးစွာ သစ်ပင်များပေါ်မှ ခရီးနှင်
တော့သည်။

ကွမ်ယုအနေဖြင့် ပထမ၌ သစ်ကိုင်းများကို နင်းစော၍ အထာ
မသိသဖြင့် ရှောက်ကုမည်ကိုသို့ ခြစ်နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ခရီးသွားဖန်များသောအခါတွင် နင်းစော၍ သစ်
ကိုင်း ဆွဲရမည့် သစ်ရွက်တို့ကို အလိုလိုသိသွားပြီး လွှင်မြန်စွာ ခရီး
သွားနိုင်တော့သည်။

မြေခုခပ်ကောင်ကျောင်းတိုက်သို့ သွားရာတွင် ကွမ်ယုသည်
ဤနည်းဖြင့်ပင် ခရီးနှင်ခဲ့သည်။ ခရီးမှာ လွယ်ကူချောမောလှသည်
မဟုတ်ပါလား။ သခင်မလေးယီတာသည် သူမ တတ်မြောက်ထား
သည့် ဆန်ကြယ်သည့်ပညာရပ်များကို မည်မျှ အခွမ်းထက်၊ မထက်၊
မည်သို့သောဇွတ်ယွင်းချက် ရှိမရှိ စသည့်အချက်များကို ကွမ်ယုအား
သင်ကြားပေးလျက် စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်ယုကို သူမ မည်သို့တွေ့ရှိပါသနည်း။ ကွမ်ယုကို

သခင်မလေးယီတာက တွေ့ရှိခြင်း မဟုတ်ပါ။ အခေါ်မျှန်က တွေ့ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဥပဓိရုပ်ရည် သန်ပြန့်ခန့်ညားသော ကွမ်ယုကို တွေ့သော အခါ အခေါ်မျှန်သည် အံ့ကြသွားလေ၏။ ဤရုပ်ရည်မျိုးကား အထက်တန်းစားရုပ်ရည်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ဤသူငယ်အကြောင်း အခေါ်မျှန်သည် လေ့လာတိုးခေါက်ကြည့်သည်။ ဤသူငယ်သည် စာပေပညာ၊ ဂီတပညာ၊ ရေ ဓမ္မ၊ လေး မီး ကမ္ဘာကြီးဖြစ်တည်မှုပညာ၊ သိုင်းပညာစသည်တို့ကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားကြောင်း ဉာဏ်လည်း အလွန်ကောင်းကြောင်း သူမ ခုံခမ်း သိရှိရသည်။

ဤသူငယ်သည် သူ့သခင်မယီတာအတွက် လွန်စွာအသုံးဝင်သော လူငယ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားသောအခါ အခေါ်မျှန်သည် ကွမ်ယုကိုခေါ်ပြီး သခင်မ၏တပည့် ဖြစ်စေခဲ့လေသည်။

ပညာရပ်ဟူသမျှ သင်ကြားလိုသော ကွမ်ယုသည် စာပေပညာ အပါအဝင် ထူးခြားသော ပညာရပ်ပေါင်းများစွာကို ထူးထူးခြားခြား မလုလာသင်ကြားခွင့် ရရှိတော့သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ကွမ်ယုသည် သခင်မလေးယီတာ၏တပည့် ဖြစ်ခွင့် ရရှိလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

(၉)

ဆရာကေား

အလွန်ကောင်းနည်းသော အဘွားခမ်း၊
ပါးစပ်မှ ရောက်တတ်ရာရာကေားများကို ဖြည့်တွန်တောက်
တိုးတတ်သည့် အခေါ်မျှန်၊

သူတို့သည် အတူတကွ ရှိနေကြလေ၏။
အဘွားခမ်းသည် ဆန်ပြုတ်နှင့် ဟန်တွန်းမုန့်များကို လက်
ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြသလိုက်သည်။

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုသော သဘော၊
အခေါ်မျှန်သည် စားဖို့ဆောင်ထံမှ ထွက်ပြီး သခင်မယီတာ
၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူမ၏ခြေသည် လွန်စွာ ညင်သာလှ၏။
သာမန်လူများဆိုလျှင် ခြေသံကြားရမှာ ထင်မှတ်ရသည်။
သို့သော် သခင်မယီတာကတော့ သိရှိပါသည်။

သခင်မယီတာနှင့် ကွမ်ယုကို မတ်တတ်ရပ်လျက်သား တွေ
ရသည်။

သခင်မသည် ကွမ်ယု၏ပန်းမှ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ပြီး အခေါ်
မျှန်အား လှည့်ပြောလိုက်သည်။

"အင်း ... အခေါ်မျှန် သခင်မလေးက အလွန်ခွမ်းတာင်။

၇၆ စာရှုချိန်အလင်းအောင်

ကွမ်ယု ... ရှင်ပန်းက ဒဏ်ရာဟာ အမာရွတ်တောင် နည်းနည်းလေး
မှ မကျန်ရစ်ဘူး”

ကွမ်ယုက မချိုဖူး ပြီးသည်။

“ဆေးက စွမ်းတာ မုန့်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကွန်
တော်ကတော့ သေလှမြောပဲ ခံလိုက်ရတာပဲ”

“ရှင်က ယောက်ျားပဲ၊ ဒီလောက်ကလေးတော့ အောင့်ခံပျော်
အသက်နဲ့အဝေးကြီးပေါ့”

အဒေါ်ချွန်သည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ပြီး ဝင်ရောက်အသံ
ပေးလေသည်။

“သခင်မ ... နေ့လယ်စာအတွက် အသင့်ဖြစ်ပါပြီ”

“သခင်မတို့ လာပြီ အဒေါ်ချွန်”

ထမင်းစားခန်းသို့ သခင်မယီတာနှင့် ကွမ်ယုတို့ လျှောက်
ဝင်လာကြသည်။ ဘေးမှ အဒေါ်ချွန် ရပ်နေသည်။

ထမင်းရိုင်းတွင် သခင်မယီတာနှင့် ကွမ်ယုတို့သာ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ထမင်းစားကြသည်။

ကွမ်ယုသည် စာပေမတ်မှတ်သုံးဖြစ်၍ အစားအသောက်
စားရာ၌ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သူဖြစ်သော်လည်း လွန်စွာ စားနိုင်သည်။

စားနိုင်သလောက်လည်း စားသည်။
သူသည် သခင်မယီတာနှင့် အဒေါ်ချွန်တို့ကို ရှက်ရောလှ

များ မဟုတ်ဟုလည်း ယူဆထားသည်။

ဟင်းကောင်းမှန်သမျှ ကွမ်ယု အကုန်စားသည်။

အဒေါ်ချွန်သည် ကွမ်ယုအား မျက်စောင်းမိနေလေ၏။
ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်ယုသည် အဒေါ်ချွန်ကို ဂရုမစိုက်စေချင်ဘူး

ပေါင်းတစ်တုံးကို တူနှင့် ညှပ်ယူလိုက်လေသည်။

စိတ်တိုနေသည့် အဒေါ်ချွန်သည် သခင်မ မမြင်စေရန် စား
ပွဲအောက်မှ ကွမ်ယု၏ခြေထောက်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်သည်။

ကွမ်ယုသည် အဒေါ်ချွန် နှင်းလိုက်သည်ကို မကြည့်ဘဲ သိ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စားပွဲအောက်မှ သူ့ခြေထောက်ကို

ရှောင်လိုက်သည်။
သူ့ခြေထောက်ဖြင့် အဒေါ်ချွန်၏ ခြေထောက်ကို မိနှင်း

လိုက်သည်။
“အား ...”

အဒေါ်ချွန်သည် ရုတ်တရက် အော်ဟစ်မိလေသည်။
သခင်မလေး ယီတာက ...

“ကွမ်ယု ... ရှင်ခြေထောက် မယ်ပေးလိုက်စမ်း”
သခင်မလေးယီတာက တင်းမာစွာပြောလိုက်သည်။

သူမသည် အဒေါ်ချွန်ကိုကြည့်ကာ ...
“အဒေါ်ချွန်ကလည်း ကွမ်ယုနား ကပ်မနေပါနဲ့ သူ့စိတ်ရှိ

သလောက် စားပါစေ၊ နောက်ဆုတ်နေပါ”
သူမက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အဒေါ်ချွန်က သူမ ဖြူလုပ်

သည်ကို သခင်မလေးယီတာ မသိဟု ထင်ခဲ့သော်လည်း ယီတာက
အကုန်သိနေကြောင်း တွေ့မြင်ရသောအခါ ဝိုခိုခံထိတ်လန့်သွားပြီး

နောက်သို့ လွှင့်မြန်စွာ ဆုတ်လိုက်လေသည်။
သခင်မလေး ယီတာသည် အဒေါ်ချွန်၏ အပြုအမူကြောင့်

ပြုံးလိုက်သည်။ ဤအတွင်းအိမ်များသည် သူမ မရှိလျှင် ကလေးမယ်
များကဲ့သို့ ဖြူမူနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

၇၈ စက္ကသိုလ်နေ့ပင်အောင်

သူမသည် ကွမ်ယုကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကွမ်ယု ... ရှင်က အစားအသောက် လောသိပ်ကြီးတာပဲ၊ မျက်စိအကွင့် ဝမ်းအချင့်တို့၊ သိပ်များများစားတိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး သင့်တင့်မှုတစ်စုံ စားပါ၊ အစားလွန်ရင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တတ်တယ်။ ရှင်လည်း စာပေတွေ အများကြီး ဖတ်ဖူးပြီပဲ၊ သတိရှိမှုပေါ့”

• သူမသည် ကွမ်ယုကို ဆုံးမစကားပြောသည်။ ကွမ်ယုက...

“ဆရာမ ကျွန်တော်က တစ်သက်လုံး အစားကောင်း အသောက်ကောင်း စားရတာ မဟုတ်ဘူး အသားဟင်းကို ခုတ်ပတ်မှ တစ်ခါပဲ စားရတာ၊ အသားမပါဘဲ အသီးအရွက်ချည်းပဲ စားခဲ့ရတာ ပဲ၊ ဆရာမဆိုလာတာ ဒီနှစ်ရက်ကျမှ အစားကောင်းအသောက် ကောင်း စားရတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အစားအသောက် လျော့မစားပါရစေနဲ့”

ကွမ်ယုသည် ရိုးသားသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် အဖန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြ၏။

သခင်မယ်တာမှာ ကွမ်ယု၏ ရိုးသားစွာပြောပုံကို ကြည့်ပြီး

ကြင်နာသနားသွားမိသည်။

(၁၁)

ကွမ်ယု၏ ရိုးသားသောစကားများသည် အဘွားဝမ်းနှင့် အစေအပါး နှစ်ဦးလုံး၏ရင်ကို လှုပ်ရှားစေမိသည်။

သူတို့မှာ နေ့စဉ် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများကို စားနေကြရသူများ မဟုတ်ပါလော့၊ သူတို့သည် အသားဟင်းကို ပြီးငွေ နေ့ကြပေပြီ၊ အဘွားဝမ်းနှင့် အစေအပါး နှစ်ဦးလုံးသည် ရိုး သားသော ကွမ်ယုကို သနားနေကြ၏။

အဒေါ်ချွန်မှာ ကွမ်ယုအား မင်းသမီးလေးထံ အပ်နှံပေးခဲ့ သူဖြစ်သည်။ သူသည် ကွမ်ယုနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် အနည်းအကျဉ်းမှ တစ်ပါး စကားမပြောရတော့ပေ။ ယခု ကွမ်ယုပြောပုံကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ကွမ်ယုရယ် ... အဒေါ်ချွန် မှားပါတယ်၊ မင်းတို့ ဆင်ရဲတာ ကို အဒေါ်ချွန် မေ့သွားတယ်ကွယ်”

“ကိုစွမရှိပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော် ဆင်ရဲတာ လူတိုင်း သိတာပဲ”

“စားပါကွယ် ... စားပါ၊ အဒေါ်တို့က နေ့တိုင်း စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေ စားနေကြတာပဲ၊ ဟုတ်တယ် ... မင်းကတော့ မစားနိုင်ဘူး အဒေါ်အပေါ် စိတ်မကွက်ပါနဲ့ကွယ်”

ကွမ်ယုက ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အဒေါ်ကို တယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး”

ခင်ဗျာ”

ယီတာသည် ပြီး၍ တူကိုအောက်ချလိုက်၏။ သူမသည် မည်သည့်အစားအစာကိုမှ အလွန်အကျွံ မစားစပ်။ သူမသည် အစား အစာကို သင့်တင့်မျှတခံသာ စားလေသည်။ ကွမ်းယုကမူ ထိုသို့ပြော ပြီးသည်နှင့် အစားအသောက်များကို ဆက်စားနေသည်။ အတန်ကြာ စားပြီးမှ ခိုက်ကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ပြီး ပခမိကိုယူ၍ ပါးစပ်ကို သုတ် လေသည်။

သခင်မလေးယီတာက လက်ပြပြီး ထမင်းစားခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ ကွမ်းယုသည် ယီတာနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားရသည်။ သခင်မလေးယီတာသည် ဓာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုဓာကြည့်ခန်းမှာ အရှေ့ကြီးသောက်ခန်းများရှိလှိုင် အသုံးပြုတတ်သည်။

ဓာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် သခင်မလေးယီတာ အရှေ့ကြီးသည်ကောင်း ပြောတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကွမ်းယု သိလိုက်မိ သည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် မည်သည့်စားပွဲ ကုလားထိုင်မှု မရှိစေ၊ ငွေဆိုရောင် ကောစာတစ်ချပ်ကိုသာ ခင်းထားသည်။ ယီတာက လက်ပြလိုက်၏။ ကွမ်းယုသည် ကောစာပေါ် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချ လိုက်သည်။

ယီတာသည် သူမ၏ခါးမှ ကျောက်မျက်ရတနာများ စီခြယ်ထားသည့် မြင်းစီးနှင့်တံကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကွမ်းယုထံ ညွှန်ပြကာ...

“ကွမ်းယု ... ရှင့်ကို ကျွန်မ အမိန့်ပေးမယ် ... နာခံပါ”

“နာခံနေပါတယ် ဆရာမ”

“ရှင်ဟာ ကျွန်မဆီက ပညာသင်ယူနေတယ်ဆိုတာ သူတစ် ပါးဆီကို ပေါက်ကြားသွားနေခဲ့တယ်။ အဲဒါဟာ အပြစ် ဟုတ်သလား ... မဟုတ်ဘူးလား”

“အပြစ်ပါ ဆရာမ”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ဒဏ်ခတ်ရမယ်”

“ဆရာမသဘောအတိုင်းပါ”

ရှင့်ကို ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မဆီက ဆေးပညာကို သင် ယူရမယ်”

ကွမ်းယုသည် တွေ့ဝေသွားလေ၏။ ဆေးပညာသင်ယူသည် ဆိုသည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ သတိပီရိယနှင့် ရမည်မဟုတ်စေ့ ဆေး ကျမ်း၊ ဓာတ်ကုမ်းများကို ဖတ်ရမည်။ အသီးအရွက်များကို ထု ထောင်ရမည်ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။ အလွန်ပျင်းစရာကောင်းမည် ဟုလည်း တွေးသည်။

“ဆရာမ”

“ပြော”

“ကျွန်တော် ဆေးပညာမသင်ချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ဆေးပညာသင်ယူရမှာကို အလွန်ပျင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရှင့်ကို အမိန့်နာခံဖို့ ကျွန်မက ပြောနေပါတယ်။ ဒီအမိန့်ကို သက်သက်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင် ကျွေးကျွန်ခံတဲ့ အပြစ်အတွက် ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ပေးတာ ဘာဖြစ်လို့ အငြင်းခဲကားတွေ ပြောနေ ရတာလဲ”

(၁၁)

လိုက်၍မမိ

ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် ကွမ်းယုသည် သုံးရက်နားရသည်။ နှစ်ရက်ကို ပညာရှာဖွေရာ၌ အသုံးပြုသည်။ ယခုလည်း ထိုရက်သို့ ရောက်လာလေပြီ။ သူသည် သူ့အိမ်ဆီမှ ထွက်လာသည်။

မြေခုနှစ်ကောင်တောင်ကြောသို့သွားလျှင် ယာခင်းကို မြတ်သန်းစေမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် သီချင်းကလေးတေးအေးအေးဖြင့် လျှောက်လာရာ သူ၏မိခင်ဖေတို့ အလုပ်လုပ်နေသည့် ယာခင်းဆီ သို့ နီးကပ်လာသည်။

ကွမ်းယု၏မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ကွမ်းမင်းနှင့် ဂေကြည်တို့ သည် ကွမ်းယုကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်ကြသည်။

ပေါက်တွေး ပေါက်ပြား ပေါက်နေဖြင့်အလုပ်ကို ခေတ္တရပ် ဆိုင်းပြီးနောက် သားဖြစ်သူ ကွမ်းယုကို ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

သူတို့ယာခင်း၌ လာရောက်ကူညီနေသော တန်ကြီး ဆိုသူ လုပ်သားတစ်ဦး ရှိသည်။ သူက ကွမ်းမင်းတို့ထက် ပိုဆင်းရဲသည်။ လုပ်ရာ ယာခင်းဟူ၍ မရှိချေ။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းမင်းက တို့စားသလို စား တို့နေသလိုနေပါဟု ပြောပြီး အလုပ်ခေါ်ပေးထားရသည်။

တန်ကြီးက ကွမ်းယုကို လှမ်းကြည့်ပြီး -

"ကွမ်းယုဟာ အတော်ထွားကျွင်းလာတယ်၊ ဒီနှစ်ထဲမှာကို

ထွားကျွင်းလာတာ၊ နောက်နှစ်ဆိုရင် ယာခင်းအတွက် သိပ်အားကိုး ရမှာပဲ"

ထိုအချိန်တွင် ကွမ်းယုသည် ယာခင်းအပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ လေ၏။ သူသည် အဖေနှင့်အမေ တန်ကြီး ဧည့်တော်ကို ဦးကျွတ်အစီ အသေပြုသည်။ မခင်ဖြစ်သူ ကွမ်းမင်းက -

"သား ကွမ်းယုရေ...မင်း စာပေပသင်ကြားနေတာ ကြီးစား ပြီး သင်ကွယ်၊ မင်း စာတတ်ပြီး ပြန်လာတော့မှ ငါတို့ယာခင်းက မင်းရဲ့ လုပ်အားကို ပိုလိုလာလိမ့်မယ်"

ကွမ်းယုက ရယ်မောရင်း ပြောသည်။

"မကြာတော့ပါဘူး အဖေ၊ ဒီနှစ်မကုန်မီမှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ သင်ကြားမှုက ပြီးပါတော့မယ်၊ ဒီလိုစာသင်ခွင့် ရတယ်ဆိုတာလည်း နည်းနည်းနောနောအခွင့်အရေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အဖေအဖေတို့ လည်း သိပါတယ်၊ ဒီဆောင်းကြီးပွဲတော်မှာ ယာခင်းမှာ ကျွန်တော် အချိန်ပြည့် လုပ်အားပေးနိုင်မှာပဲ"

မိခင် ဂေကြည်ကလည်း -

"သား မြေခုနှစ်ကောင်တောင်ကို သွားမလို့... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် အဖေ"

"သား ကောင်းကောင်းသွားနော်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလို ဝက်ဝံနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်၊ သားကို အဖေမှာထားတယ်... ဝါးညွန့်လက်နက်တစ်ခု ဆောင်သွားဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့ ဝါးညွန့်လက်နက် ယူမသွားတာလဲ၊ အရေးအကြောင်းကြိုရင် မင်းမှာ ဘာလက်နက်မရှိတော့ သား ဘယ်လိုခံမလဲ"

"ရပါတယ် မေမေ၊ ကျွန်တော် ရနေကြီး ဝေဒယူတင်ရုံပါပဲ"

၈၆ စာအုပ်အုပ်စုအား

ကို ကျွန်တော် ရွတ်သွားပါမယ်”

ကန်စီကျော့ရွာသားများသည် ရသေ့ကြီး စင်အုဟင်၏ဂါထာကို ရွတ်ဆိုသွားပါက တောကောင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များဘေးမှ ကင်းဝေးသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ကွမ်ယုသည် လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့ကြောင့် ပန်းတွင်းဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူက ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့ တားနှင့်ပစ်သဖြင့် ဒဏ်ရာရသည်ဟု ဖခင်နှင့် မိခင်တို့အား မပြောသွားပါ။ ထို့ကြောင့် ဝက်ဝံကုတ်ခံရသဖြင့် ဒဏ်ရာရသည်ဟုသာ ပြောကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့အား မလိမ်ညာချင်ဘဲ လိမ်ညာလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“သွားမယ်နော် အဖေခန့်အဖေ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းကောင်းသွား”

“သွားမယ်နော် တန်ကြီး”

“အေး ... အေး”

ကွမ်ယုသည် မြေခုခံကောင်တောင်ကြောဆီသို့ ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော ကွမ်ယု၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ မိခင် ရေကြည်က ပြောလေ၏။

“ကျွန်မသားဟာ တစ်နေ့နေ့တော့ ကောင်းစားမှာအမှန်ပါပဲ။ သူ့ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပါလား။ နောက်ပြီး သူဝါသနာပါတာတွေဟာ အထက်တန်းစားတွေနဲ့ သားသမီးတွေ ဝါသနာပါပုံနဲ့ တူနေတယ်။ စာပေပညာကိုလည်း သင်ပေးတဲ့လူတို့တော့ ကြီးကြီးကုတ်ကုတ် သင်တယ်။ ယာခင်းအလုပ်ကိုလည်း ကူညီပေးလုပ်တယ်။ သူပေါင်းသင်းနေတဲ့ လူတွေကလည်း လူကိုယ်သားသမီးတွေ ဖြစ်ပုံရတယ်။ အဲဒီ သားနဲ့

အခြားကြီးအား မိန့်ခမ်း ၈၇

ပေါင်းတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ကောင်မလေးကို ကျွန်မ တွေ ချိုးတယ်။ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက အလွန်အထက်တန်းကျတာပဲ”

ယာခင်းအကူ လုပ်သားကြီး တန်ကြီးက ...

“ကျွန်တော့်သဘောကဖြင့် ယာသမား သားသမီးဟာ ယာခင်းထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းစေချင်တာပဲ။ ဒါမှ သူဟာ ယာခင်းအလုပ်တွေ အကြားအမြင်များပြီး ယာခင်းထဲမှာပဲ နေနေမှာ။ အမှလို အစီမံကြီးနဲ့ အစီကိုကြီးနဲ့ သားလို ပညာသင်ကြားစေတာကတော့ ကောင်းတော့ ကောင်းပါပဲ။ တော်ကြာ လူကိုယ်သားသမီးတွေကို အားကျပြီး ယာလုပ်ငန်းမှာ စိတ်မပါဘဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ စာပေပညာဆိုတာလည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတွေအတွက် အသုံးဆင်လှပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လို မြေကြီးနဲ့ အသက်မွေးတဲ့လူတွေအတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့လိုဘဝနဲ့ မနီးစပ်လှပါဘူးဘူး။ သူက နေပြည်တော်တက်ပြီး ဝန်ထမ်းစာမေးပွဲတွေ ဘာတွေဖြေမှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်လား”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တန်ကြီး၏စကားသည် ဟုတ်သလိုလိုရှိနေသဖြင့် ကွမ်ယု၏မိခင် ရေကြည်က ဆင်ခြင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကွမ်ယု၏ဖခင် ကွမ်မင်းက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ပြီး ...

“တန်ကြီးရေ မင်းပြောတဲ့စကားဟာ ဟုတ်သလိုလိုတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်တော့ မဟုတ်ပြန်ဘူးဘူး”

“ဘာတွေများ မဟုတ်တာလဲ အစီကိုကြီးရ”

“ဟိုမှာကြည့်စမ်း ... မြေခုခံကောင်တောင်ကြောမှာရှိတဲ့ သစ်ပင်တွေကို ကြည့်စမ်း။ သစ်ပင်အကြီးတွေရော အငယ်တွေပါ မီးကောင်းကင်ကိုပဲ ထိုးတက်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါ သဘာဝပုံနှိပ်ရေး အဖွဲ့ကိုကြီးရဲ့”

“အဲဒီသဘာဝကို ငါပြောချင်တာပေါ့ သူတို့ အသက်ရှင်သန်နေတဲ့ အာဟာရဓာတ်တွေဟာ တောင်ကြောပေါ်က မြေကြီးထဲမှာ ရှိနေပေမယ့် သူတို့ရဲ့ အညွန့်အညွှောက်တွေကတော့ မြေကြီးနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ကောင်းကင်ယံအမြင့်ကိုပဲ ထိုးတက်နေကြတာပဲ။ မင်းပြောသလို သူတို့အသက်ရှင်သန်ခွင့်ပေးတဲ့ မြေကြီးထဲကိုသာ တိုးဝင်နေကြရင် ဒီကမ္ဘာပြေပေါ်မှာပဲ သစ်ပင်ဆိုတာ တစ်ပင်မှတွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူး မြေကြီးအောက်မှာပဲ ဖျောက်ဆုံးသွားမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီသစ်ပင်တွေရဲ့ သဘာဝလှုပ် လှပတွေဟာ မိမိရပ်တည်နေရတဲ့ ဘဝမှာ ဖျော်ပိုက်နေလို့ မရဘူး လက်ရှိအခြေအနေထက် ပိုမြင့်မားတဲ့ဆီကို ထိုးထွက် တိုးတက်နိုင်အောင် အမြင်ကြိုးစားနေရမှာပဲ အေး ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

ကွမ်မင်သည် ခွင်းခွင်းစားစား ပြောလေ၏။

“သစ်ပင်ဆိုတာ မြင့်မားလေလေ ပိုးဒဏ်လေဒဏ်ကို ပိုမိုရလေလေပဲ။ ဒါကိုကြောက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြင့်မားတဲ့ သစ်ပင်တွေဟာ နိမ့်ကျတဲ့သစ်ပင်တွေထက် လေကောင်းလေသန့်နဲ့ နေရောင်ခြည်အပူဓာတ်ကို ပိုမိုရရှိတတ်တယ်။ အဲဒါ ဘဝတန်ဖိုးပဲ။ လူ့ဘဝဆိုတာ စားသောက်မှုအတွက် သက်သက်လှဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ စားဖူးသောက်ဖူးဆိုတာ တိရစ္ဆာန်တွေ သစ်ပင်တွေအတွက် သက်ရှိသတ္တဝါတွေအတွက် လိုအပ်တယ်ဆိုတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စားသောက်မှုတစ်ခုတည်းကို ကြည့်နေရုံနဲ့ လူ့ဘဝဟာ ပြီးသွားဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ အတူတူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

တန်ကြီးက ...

“အစ်ကိုကြီး ပြောတာတွေဟာ အဆင့်အတန်း မြင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဉာဏ်နဲ့ လိုက်လို့မမီပါဘူး”

ကွမ်မင်က ...

“ငါပြောတာတွေဟာ သဘာဝတရားကို ပြောပြနေတာပါ။ မင်း ထင်လို့ပါ လူဆိုတာ မိမိရဲ့အခြေအနေထက် တိုးတက်အောင် ကြိုးစားကြရတယ်ဆိုတာကို ပြောချင်တာပါ။ ဝါသား ကွမ်ယုဟာ လယ်သမားသားသမီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ နေပြည်တော်ရောက်သွားပြီး စာရေးစာဖျိ အတွင်းဝန် နန်းရင်ဝန်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်လဲ။ သူဟာ ပညာတွေကို ကြိုးစားသင်နေတယ် မဟုတ်လား”

ကွမ်မင်သည် ယာဇ်အကုလုသားကြီးကို ရှည်လျားစွာ ရှင်ပြလိုက်သည်။ တန်ကြီးကတော့ ကွမ်မင်၏ကောင်းကို လေးစားစွာ နား ထောင်နေပါသည်။

အကြောင်းမှာ ကွမ်မင်သည် ဤနယ်တစ်ဝိုက်ရှိ ယာသမားများအနက် သတ္တိအရှိဆုံး၊ ခွန်အားအရှိဆုံး၊ ဉာဏ်ပညာအရှိဆုံး၊ အချွင်းချွင်း ဖေးမကျညီမှုအရှိဆုံး ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ တန်ကြီးသည် ကွမ်မင်ကို အလွန်လေးစားပေသည်။

(၁၂)

ထိုအချိန်တွင် ယာခင်များဆီသို့ ပြင်းနှစ်ကောင်စီပြီး လူရွယ်နှစ်ဦး ရောက်ရှိလာကြ၏။

လူရွယ်နှစ်ဦးမှာ တောင်သူလယ်သမားသားသမီးများပမာ ဖွင့်ကြမ်းအင်္ကျီအဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားကြသော်လည်း သူတို့စီး နင်းလာသည့် မြင်းများမှာ အလွန်ထွေးကွင်းကြီး နိုင်လှသဖြင့် လူကို ထံများသာ ပိုင်ဆိုင်တတ်ကြသော မြင်းမျိုးဖြစ်နေကြသည်။

သူတို့၏အဝတ်အစားများ မည်မျှ နှမ်းပန်းနေသော်လည်း ထိုမြင်းများက သူတို့၏အဆင့်အတန်းကို မော်ပြုလျက်ရှိကြသည်။

သို့သော် ဦးခေါင်းလွမ်းမြို့ထားသည့် ပဝါကြီးများကြောင့် မည်သူများ၏သားသမီးပန်း ကွမ်းမင်း သဲကွဲစွာ မသိလိုက်ရစေ။

မြင်းနှစ်ကောင်စီး လူငယ်နှစ်ဦးသည် ကွမ်းယုထွက်ခွာသွား သော လမ်းကြောင်းအတိုင်း မြေခုံနှစ်ကောင်တောင်ကြောဆီသို့ ဦး တည်သွားကြလေ၏။

ကွမ်းယုကို တောင်ခြေအစပ်၌ ဖွဖုသာ လှမ်းမြင်ရသည်။ လူရိပ်သေးသေးလေးကိုသာ မြင်နေရသည်။

“မဟုတ်ဟု လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်က လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကွမ်းယုပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ပထမပြောသူကား ဟုအင်ချန်တည်း။ ဒုတိယပြောသူကား

ဟန်ရှင်တည်း။ သူတို့သည် တောသူတောင်သားပမာ ရုပ်ချက်ထား ကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏မြင်ကြီးများက သူတို့သည် လူကိုထံသား သမီးများဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြနေ၏။

သူတို့သည် ကွမ်းယုမှန်း သေချာတပ်အပ်မပြောနိုင်သော် လည်း ကွမ်းယုဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်။

ဤရက် ဤအချိန်အခါ၌ မြေခုံနှစ်ကောင်တောင်ကြောသို့ ခရီးထွက်သူများမှာ ဤရွာသားများ၌ မရှိနိုင်ချေကွမ်းယုတစ်ယောက် သာ နှိုလိမ့်မည်။ သူတို့သည် ကွမ်းယုနောက်သို့ မြင်းကို တရကြမ်းစီး ကာ လိုက်လေ၏။

ကွမ်းယုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းရွာသံများ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်မိသည်။

မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်ကို တွေ့သော်လည်း ဟုအင်ချန် နှင့် ဟန်ရှင်ဖြစ်မည်ဟု မထင်မှတ်မိချေ။

သူတို့စီးလာသည့် မြင်းများမှာလည်း အလွန်ထွေးကွင်းလှ သဖြင့် အခြားမြင်းစီးသမားများသာ မြစ်မည်ဟု ထင်မိသည်။

သူတို့သည် မြေခုံနှစ်ကောင်တောင်ခြေသို့ရောက်ရှိလာ သောအခါ ကွမ်းယုကို မိလာသည်။

ကွမ်းယုသည် သူလိုကိုယ်လို ခရီးသွားများဟုသာ ထင်မိ သဖြင့် ဂရုမစိုက်ဘဲ မြေခုံနှစ်ကောင်တောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်လေ တော့၏။

ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် သူတို့၏ မြင်းများကို လျှို တစ်ခုအတွင်း သွင်းလိုက်ပြီး အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကြီးကိုမည် နှောင့်လိုက်၏။

ထို့နောက် မြင်းများကိုထားခဲ့ကာ လူစုသည် လျှို့ဝှက်မှ မြန် ထွက်လာ၏။ ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့မှာ သိုင်းပညာ တတ်မြောက် ထားသူများဖြစ်၍ ကိုယ်ကျေပညာကို အတန်အသင့် အသုံးပြုနိုင်သူ များ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကွမ်ယုနောက်သို့ ကိုယ်ကျေပညာ သုံး၍ ပြေးလိုက်ကြသည်။ အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် ကွမ်ယုကို တွေ့ လိုက်ရသောအခါ သစ်ပင်များ နောက်ကွယ်မှ သူတို့သည် ပုန်းကာ လျှို့ဝှက် လိုက်လာကြသည်။

သစ်တောကြီးအတွင်းဖြစ်၍ ပုန်းရလျှိုးရသည်မှာလည်း လွယ်ကူသည်။ သစ်ပင်တစ်ခု သို့မဟုတ် ရွှံ့နွယ်တစ်ခုခုမှာ သူတို့ရှေ့၌ အမြဲတမ်း အကာအကွယ်ပေးနေသောကြောင့်တည်း။

သူတို့သည် တိတ်တဆိတ်လိုက်လာကြသည်။ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ ကွမ်ယုသည် ရပ်တန့်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လေ၏။

ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့သည် လွင်မြန်စွာ ပုန်းကွယ်လိုက် ကြသည်။

မြေကြီးပေါ်သို့ ပြာပြာဝပ်မှောက်နေကြသော ဟုအင်ချန် နှင့်ဟန်ရှင်တို့ကို သူသည် မည်သို့မျှ မတွေ့နိုင်ပေ။

ကွမ်ယုသည် လူအစိုပ်အခြည် လုံးဝမတွေ့ရသောအခါ သစ် ပင်ကြီးအပေါ်သို့ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ တက်သွားလေ၏။

ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့မှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားကြ သည်။

“ဒီကောင် သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်”

သူတို့သည် အလွန်အံ့သြသွားကြ၏။ သူတို့မော့ကြည့်မိကြ သည်။ ကွမ်ယုသည် သစ်ပင်ထိပ်များသို့တက်သွားပြီး တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ခုန်ပျံကူးသန်သွားတော့သည်။

သူသွားပုံမှာ အလွန်လျင်မြန်လှသဖြင့် ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင် တို့ ပြေးလိုက်သော်လည်း မမီတော့ချေ။

သစ်ပင်များမှာ ထူထပ်လှသဖြင့် ကွမ်ယုမှာ သူတို့၏မြင် ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ ဟန်ရှင်သည် မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲမှ လေပူများကို မှတ် ထုတ်လိုက်၏။

“ဟူး”

ဟုအင်ချန်လည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဟန်ရှင်၏နံ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိသည်။

“သိပ်မြန်တာပဲ”

ဟုအင်ချန်က ပြောလိုက်၏။ ဟန်ရှင်က ...

“ကွမ်ယုဟာ အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာကို ကျွမ်း ကျွမ်းကျွမ်းကျွမ်း တတ်မြောက်ထားတယ်ဆိုတာ နင် မြင်ပြီ မဟုတ် လား။ တယ်သူက သူ့လို သွားနိုင်မလဲ။ နင်သွားကြည့်ပါလား။ ... တစ်ပင်တည်း တက်ရသေးတယ် ... ပြုတ်ကျလာမှာပဲ”

ဟုအင်ချန်က လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းညှိတ်၏။

“အဲဒါ သိုင်းပညာ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ မျောက်တစ် ကောင်လို သစ်ပင်ထိပ်များမှာ ကူးသွားတာတော့ မြင်လိုက်တယ်။ လူသိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ မျောက်သိုင်း ဖြစ်မှာပဲ”

ဟန်ရှင်သည် သစ်ပင်များကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

နေရာခြေတန်းများသည် သစ်ပင် အကိုင်းအခက်များ ကြားမှာ ပြီးပြီးပြောက်ပြောက် ဝင်ရောက်နေသည်မှာ လွန်စွာ ကြည့် ကောင်းလှ၏။ သစ်ရွက်များသည် လေလာသောအခါ လှုပ်ခတ်သွား သည်။

ထိုအခါ နေရာခြေတန်းများကို သစ်ရွက်များက ဖွင့်စဉ် ပိတ်စဉ်လုပ်နေကြ၏။ နေရာခြေအောက်တွင် စိပ်မြေသော သစ်ရွက် များသည် မြစ်စိမ်းရောင် တောက်ပနေသည်။

တောတောင်များ၏ ရွှင်းလှပမှုက ဟန်ရှင်ကို ဖမ်းစား လိုက်သဖြင့် ဟန်ရှင်သည် မည်သူ့ကို လှမ်းရှုမှန်းမသိ မြစ်လာသည်။ သူမသည် မြက်စင်းစိမ်းစိမ်းပွားရှိသော နေရာ၌ ထိုင်စုခြင်း ဖြစ်၍ မြေပါးကင်းပါးလွတ်သည့်နေရာ ဖြစ်သည်။

ဟန်ရှင်သည် မျက်လုံးကို နှိပ်တံ့၍ ကျောင်းပက်လက်လှန် ချလိုက်သည်။ သူမသည် သာယာလှသည့်တောတောင်အတွင်း ပက် လက်လှန် အိပ်စက်လိုက်သောအခါ သူမသည် ဖျားခနဲ အိပ်ပျော် သွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ မှုန်နီရိုးတဝါး အိပ်မက်များ မက်လေ တော့သည်။

သူမသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ရေကစားနေရာမှ မည်သို့ ဖြစ်မှန်းမသိ ... နှစ်မြုပ်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ သူမအတွက် အမြဲတမ်း အန္တရာယ်သော ဟူအင် ချွန်သည် လှေတစ်စင်းကို အပြင်းလှော်ခတ်လာပြီး နှစ်မြုပ်လှလှဖြစ် နေသော ဟန်ရှင်ကို လာကယ်လေ၏။

“ဟန်ရှင် ... လက်လှမ်းလိုက်၊ လက်လှမ်းလိုက်၊ ငါ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှေပေါ်တက်လိုက်”

ဟူအင်ချွန်က အော်သည်။ ဟန်ရှင်သည် ထူးဆန်းလှစွာ ခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး အနစ်မြုပ်ခံနေလေ၏။ ထိုစဉ် ကွမ်ယုသည် ရေပြင်ပေါ်၌ လမ်းလျှောက်လာလေ၏။

ရေပြင်မှာ မြေပြင်အလား ဖြစ်နေသည်။ ဟန်ရှင်သည် နှစ်မြုပ်လှလှဖြစ်နေရာမှ ကွမ်ယုအား အော်ခေါ်လေ၏။

“ကွမ်ယု ... ကွမ်ယု”

သူမသည် စူးစူးဝါးဝါးဖြင့် ကွမ်ယုအား လှမ်းခေါ်နေပီ၏။ ဟန်ရှင်သည် မြက်စင်းပေါ်တွင် နီးတစ်ဝက် ခြောက်တစ် ဝက် အိပ်မက်များကိုမက်ရင်း တပုဂ္ဂိုလ်တဝါးပါး ဖြစ်နေသည်။

ဟန်ရှင်အား မနှိုးရက်ဘဲ ဘေးမှထိုင်ကြည့်နေသော ဟူအင် ချွန်သည် ဟန်ရှင် စူးစူးဝါးဝါးဖြစ်နေသောအခါ လန့်သွား၏။

သူသည် ဟန်ရှင်၏လက်ဖောင်းကို အစေးတကြီး ကိုင်လှုပ် နှိုးတော့သည်။

“ဟန်ရှင် ... ဟန်ရှင် ... အာဖြစ်တာလဲ၊ ဟန်ရှင် ... ဟန်ရှင် ... နှစ်အိပ်ပျော်သွားတယ် မဟုတ်လား ထ ... ထ၊ ဘာတွေ အိပ်မက် မက်နေတာလဲ”

ဟူအင်ချွန် အတင်းလှုပ်နှိုးသောအခါမှ ဟန်ရှင်နိုးလာသည်။ သူမသည် မျက်လုံး ပေကလတ်ပေကလတ်ဖြင့် ဟူအင်ချွန် ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူမသည် အတိတ်ပစ္စုပ္ပန်ကို မဆက်စပ်မိ သေးချေ။

နောက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို သိသွားပြီး ထထိုင် လိုက်လေ၏။

သူမသည် ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြီး ...

၉၆ စာတိုက်အောက်အောက်

“ငါ့ အကဲအမတ်အောက်အောက်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နင် အိပ်ပျော်သွားတယ်၊ ငါလည်း မနိုးရက်တာနဲ့ အိပ်ပါစေတော့ဆိုပြီး စောင့်ကြည့်နေတာ”

“ငါ ကွမ်းယုကို တွေ့တယ်ဟ”

သူမ၏ကော့ကြောင့် ဟုအင်ဇန်နီ အောင့်သွားသည်။

လက်စသတ်တော့ ဟန်ရှင်သည် ကွမ်းယုကို အိပ်မက်မက် နေသည်ကိုး။

“ငါက ပင်လယ်ထဲ နစ်နေတာဟာ၊ ကွမ်းယုဟာ ရေပြင်ပေါ်

ကို လျှောက်သွားတယ်၊ သူ ငါ့ကိုလည်း မမြင်ပါဘူး”

ဟုအင်ဇန်နီက ...

“ဟန်ရှင် ... ထတော့ တို့ပြန်ကြမယ်”

ဟန်ရှင်က သူမ၏လက်မောင်းအား ယခုတိုင် ဆုပ်ကိုင်ထား

သည် ဟုအင်ဇန်နီလက်ထဲမှ ရှမ်းထွက်လိုက်သည်။

“သွားမယ်၊ ငါတို့မြင်းတွေမီ ပြန်ကြတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြင်းများရှိရာသို့ ပြန်လည်ဆင်း သက်လာကြသည်။

“ငါတို့တော့ ဒီနေ့ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းသလို ပြန်နေပြီ”

ဟုအင်ဇန်နီက ပြောလိုက်၏။

“ဘာအချိန်ဖြုန်းလှောင်၊ ကွမ်းယုနောက်ကို လိုက်တာပဲဥစ္စာ၊ ကွမ်းယုကို မမီလို့ ပြန်ပြေးလာရတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာအချိန်ဖြုန်းလှောင်”

ဟန်ရှင်က ပြောသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့လာတဲ့ကိစ္စ အချည်းနှီးဖြစ်သွားလို့

ပြောတာပါ”

သူတို့သည် မြင်းများထားရှိသော လျှိုထဲသို့ ဆင်းသက်ခဲ့ ကြ၏။ မြင်းများသည် သူတို့အား လှန်ထားသည့် ကြိုးများအတွင်းရှိ

မြက်ခင်းများအား စားသောက်ပြီး လန်းဆန်းတက်ကြွနေကြကာ အမြီးတယမ်းယမ်း လည်ဆဲပွားစားမိခဲ့နှင့် ရှိနေသည်။

ဟုအင်ဇန်နီနှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် မြင်းနှစ်ကောင်အပေါ် အသီးသီး တက်လိုက်ကြပြီး လျှိုထဲမှထွက်လာကြသည်။ ဟန်ရှင်က...

“ဟုအင်ဇန်နီ ... ငါတို့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးဟ”

“ဘာမှမကြံတတ်တော့ဘူးလား”

“နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခုင့်အတိုင်း ငါတို့က သူ့လိုသစ်ပင် ထိပ်ဖျားငွေ့မီ ဘယ်လျှောက်ပြေးနိုင်မှာလဲ၊ ဒီကောင်ကို ငါတို့ မိ

အောင်မလိုက်နိုင်ဘူး”

ဟန်ရှင်က စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ပြောသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ နဂါးလေ့ပွဲတော်တုန်းက ငါ့ဦးလေး တစ်ယောက် က ငါ့ကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးသွားခဲ့တယ်”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“အမဲလိုက် သိမ်းငှက်လေ”

“နင် ဘာစိတ်ကူးလာပြန်သလဲ”

“ဒီလိုဟ ... ငါ့စဉ်းစားထားတယ်၊ ကိုယ်နဲ့ပါတဲ့ သိမ်းစွန်ငှက် ကြီးကို ပြလိုက်ရင် သိမ်းငှက်ကြီးဟာ ကွမ်းယုနောက်ကို မှက်ဖြည့်

မပြတ် လိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ ကွမ်းယု တစ်နေရာရာမှာ ရပ်ပြီဆိုရင် သိမ်းငှက်ကြီးဟာ ငါတို့ဆီပြန်လာပြီး လမ်းဖြတ်လိမ့်မယ်၊ အမဲလိုက်တဲ့

အမိမှာလည်း ဒဏ်ရာပေး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ သားကောင်နောက်ကို

မူကဲခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်ပြီး အဲဒီသားကောင် လဲကျသွားတဲ့နေရာ ရောက်တော့မှ သမီးခေါ်ပြန်လာပြီး လမ်းပြပေးတယ်လေး သူတို့ကို ဒီလိုကိစ္စအတွက် ကျွမ်းကျင်အောင် သင်ကြားပေးထားတယ်လေး ပါ့ကိုလည်း ပြီးလောက် ဝီကင်ကြီး ပေးသွားတော့ လေ့ကျင့်မှုမပြတ် ရအောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးနေရတာပေါ့

ဟုအင်ချန်သည် သူ၏ပေါင်ကို တစ်ချက် ပုတ်လိုက်၏။

“အဆိုရင် ဟန်ကျတာပဲ၊ ကွမ်ယုအနေနဲ့ သစ်ပင် ထိပ်ဖျား ကနေ ဘယ်လောက်ပြေးခြေ၊ အမဲလိုက်သိမ်းငှက်ကြီးကတော့ အမှီ လိုက်နိုင်ပြီပေါ့၊ နှင့်စိတ်ကူး ကောင်းလိုက်တာဟယ်”

“ငါ့စိတ်ကူးကောင်းသလို နှင့်လည်း အလုပ်တစ်ခုကို ကောင်း ကောင်း လုပ်ရမယ်”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“ကွမ်ယုဆီက အဝတ်ဟောင်းတစ်ထည်ကို ရရှိလေ၊ သူ့ဖျား အဝတ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကွမ်ယုဝတ်နေတဲ့ အဝတ်ဖြစ်မှ”

“ဟာ ... ဒါကတော့ ကွမ်ယုဆီက အဝတ်ဟောင်းတစ်ထည် မှီးပေးရမှာပေါ့ ငါ မမှီးခင်ပဲဘူးဟာ”

“မမှီးဘဲနဲ့ နှင့် ဘယ်လိုရမလဲ၊ နှင့်က အခက်မဟုတ်တာကို အခက်လုပ်နေပြန်ပြီ”

ဟုအင်ချန်မှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖွံ့ဖွံ့နေသည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နှင့်မျက်နှာကြီးက”

“ဟာ ... ကွမ်ယုရဲ့ အဝတ်ဟောင်းကို သွားတောင်လို့ ဘယ် ပေးမလဲ၊ ငါတို့က ဘယ်လိုအကြောင်ပြုမလဲ၊ နောက်ပြီး ဟိုကောင်က ခပ်မိမ့်ရယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဟုအင်ချန်၊ နှင့် ဒီလိုပဲ ညည်းနေတော့မှာလား”
“ကောင်းပြီ ... ကွမ်ယုအင်္ကျီတစ်ထည်ကို မရရအောင် ငါ ယူပေးပါ့မယ်”

သူသည် ဟန်ရှင်ကို ကတ်ပေးလိုက်စေ၏။

ဟန်ရှင်သည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား၏။

“ဒီလိုမှပေါ့ ဟန်ရှင်ရယ်၊ အရေးအကြောင်ဆိုရင် ဟုအင်ချန် ကို အာဇာနည်ရယ်တယ်”

သူမက မိုးကျွေးလိုက်၏။ ဟုအင်ချန်သည် သူမ၏မိုးကျွေး

မှုကို ကြာအလိုက်ရသောအခါ မျက်နှာကြီးပင် စင်းစိန်သွားသည်။ လူငယ်နှစ်ယောက် ပြင်ဆင်ကောင် ယာဇဉ်များကို ဖြတ်

ကျော်ဖြန်ကြသောအခါ ယာသမားများ နေ့လယ်စာ စားသောက်နေ ကြလေပြီ။

“မိုးတည်နေပြီ ဟုအင်ချန်၊ ငါ့ကိုယ်မှာ တစ်ပြည်နေပြီ ပြန်ရင် အခြေအနေအထား ပြန်ကြည့်ရအောင်”

“ပြင်ဆင်ကောင်သည် ကန်စီကျော့သို့ အဟုန်ပြင်းစွာ ဖြတ် သန်း၍ ပြေးသွားကြလေ၏။”

“ဟုအင်ချန်က နှင့် ... ဟုအင်ချန်က နှင့် ... ဟုအင်ချန်က နှင့် ... ဟုအင်ချန်က နှင့် ...”

“ဟုအင်ချန်က နှင့် ... ဟုအင်ချန်က နှင့် ... ဟုအင်ချန်က နှင့် ...”

“ဟုအင်ချန်က နှင့် ... ဟုအင်ချန်က နှင့် ... ဟုအင်ချန်က နှင့် ...”

(၁၃)

အကြည်ချင်းဆုံ ရင်ခုန်ခြင်း

သခင်မလေးဟိတာသည် ကွမ်းယုအား ရှင်းလင်းပြောပြနေလေ၏။

"ဟုတ်တယ် ကွမ်းယု ... ရှေးခေတ်က တရုတ်ဆေးဆရာကြီးတွေဟာ ခြေဝဠာတစ်ခုလုံးကို ဓာတ်ကြီးငါးပါးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတယ်လို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ ဘာဓာတ်ကြီးငါးပါးနဲ့လဲဆိုတော့ မီးဓာတ်၊ သစ်သားဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ သတ္တုဓာတ်နဲ့ ဓရဓာတ်တွေပဲ"

"ဆရာမ... ဒီနှစ်ပုံက ဆေးဆရာကြီး လှူစုမင်းရဲ့ ပုံလားဟင်"

"ဟုတ်တယ် ... ဒီပုံနှစ်ပုံမှာ တစ်ပုံက တိုးဘာသာဝင် တရုတ်ဘုန်းကြီးတစ်ဦးလို ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ ကွမ်းဆီပြီးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ရစ်မွှေးပြီး တင်ထားတာကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား"

"တွေ့ပါတယ် ဆရာမ"

"ကျွန်တစ်ပုံကတော့ ဦးခေါင်းရှေ့တစ်ခြမ်းကို ရိုက်ထားတယ်။ ကွမ်းဆီပြီးကို တွဲလောင်းစွဲထားတယ်။ ပုံနှစ်ပုံကွဲပြားနေတာကို သတိပြုမိရဲ့လား"

"ပြုမိပါတယ်"

"အဲဒီလို ကွဲပြားနေတာဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ခေတ်နှစ်ခေတ်ကို သူ့ရဲ့ ဆေးပညာနဲ့ ဦးဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့

အဓိပ္ပာယ်ပဲ"

ပိုးသားပိတ်ပေါ်တွင် ရေခဲခြယ်ထားသော ဆေးရောင်နဲ့ ပန်းနီကားခွက်ထဲတွင် ဆရာကြီး လှူစုမင်းသည် အပြာရောင်ဝတ်နီကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆေးဝတ်ရည်ကြီးဘစ်လက်ကို သောက်ရှုနေလေ၏။

ပန်းနီပုံမှာ နှစ်ပုံဖြစ်သည်။ သခင်မဟိတာ ပြောသလို ဦးခေါင်းပိုင်းပုံ ကွာဟနေသည်။ သခင်မဟိတာသည် ကွမ်းယုကို ဓာသင် နေမိမိလှုံ့ ဆေးပညာရပ်များ ပြုစုနေခြင်းဖြစ်၏။

ကွမ်းယုသည် တစ်နံတစ်ခုသော ပညာရပ်ကို သင်ကြားမိပြီဆိုလျှင် ထိုထွင်းနက်နဲ့စွာ စူးစမ်းလေ့လာ သင်ကြားလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကွမ်းယုသည် ထိုပညာကို မကြာမီ နှုတ်လေ့လာမိပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလည်း ဆေးပညာရပ်များကို မသင်ကြားမီက အလွန် ပျင်းစရာကောင်းသည်ဟု ထင်ခဲ့မိသော်လည်း တကယ်တကယ် သင် ကြားသောအခါတွင်မူ ဆေးပညာ၏ အနှစ်သာရများကို ထိုးထွင်းသိ မြင်လျက် ဆေးပင်၊ ဆေးရွက်၊ ဆေးမှုန့် အခေါ်အဝေါ်များနှင့် အသုံး ပြုပုံ၊ ဓပ်ဟပ်ပုံ၊ ရှာဖွေစေ့ရှိနိုင်သော ဒေသ စသည်တို့အား အာရုံ ဆောင်ခဲ့ရသည်။

အချို့သောကုသခြင်းများမှာ မှတ်ရခက်ခဲ၏။ ထိုမှတ်ရခက်ခဲသောအချက်များကို လက်ကတိုကလေးများဖြင့် ပြန်လည်အတိုစွာ ထားပုံမှ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားစရာကောင်း၏။ သခင်မဟိတာသည် ရှေးတရုတ်ဆေးဆရာများ၏စိတ်နေစိတ်ထား သဘောရည်ရွယ်ချက် မည်သို့ထားရှိသည်ကို ရှင်းလင်းပြသည်။ သခင်မဟိတာ ရှင်းပြသလောက်ဆိုလျှင် ရှေးခေတ်က တရုတ်ဆေးဆရာကြီးများ၏စိတ်ထားများမှာ ဂုန်စွာနူးညံ့ပျော့ပျောင်းလှသည်။ တင်းမာသော ဆေးဆရာ

“အို”

“ကျွန်တော်ခေါ်ရတာ နှုတ်ထောင်နေလို့ပါ”

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်သေးပါဘူးရှင်က တော်တော် လျှာရှည်တယ်၊ ကိစ္စတစ်ခု ပြောပြီးရင် ကျွန်မ ပေးနိုင်မပေးနိုင် ဧည့် စားနေရတာ ကြာတယ်လို့သာ အောက်မေ့လိုက်ပါ၊ နောက်နောင် ကိစ္စတစ်ခုပြောပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ထပ်မပြောပါနဲ့၊ ခွင့်မပြုနိုင်တဲ့ အဖို့နဲ့ကျရင် ကျွန်မဘက်ကပဲ ပြီး ခွင့်ပြုမယ်”

“ကောင်မပါပြီ ဆရာမ”

“အဲဒါ ဖြစ်မှတ်ထားပါ”

“မမေ့တမ်း မှတ်ထားပါမယ် ဆရာမ”

“ဒီနေ့ သင်ကြားတာတွေကို ရှင် ဝေဖတ်နဲ့ မပြောသေးဘူး၊ ကျက်မှတ်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ကျက်မှတ်ပါတယ်”

“ကဲ ... ဒီနေ့ သင်ကြားမှုကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်လိုက်မယ်၊

ကျွန်မ နည်းနည်းပင်ပန်းသွားတယ်”

“ဟင် ... သခင်မ ပင်ပန်းသွားတယ်လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... စောနားလိုက်ရင် အပန်းပြေသွားမှာပါ၊ ရှင်လည်း ပြန်ခွင့် စောစောပြန်နိုင်ပါပြီ”

ကွမ်ယုသည် သူ့အား သက်သက် ပညာသင်ပေးနေသဖြင့် သခင်မလေး ပင်ပန်းသွားရခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်လိုက်သဖြင့် သခင်မလေးအား လွန်စွာကရုဏာသက်သွားမိလေသည်။

သခင်မလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ သခင်မလေး ယီတာ သည် ကွမ်ယုနှင့် အကြည့်ခွင်းဆုံသွားသောအခါ ရင်ဖိုလှုပ်ရှားသွား

လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူမ အကြည့်ကို ရုက်ရှင်း လှုပ်စိမိသည်။

အဘယ်သို့ဖြစ်သနည်း။ အကြည့်ခွင်းဆုံမိသည်နှင့် အဘယ် ကြောင့်ရင်ခုန်ရသနည်း။ သခင်မလေးယီတာသည် ကွမ်ယုအား အစွက်ပြလိုက်သည်။ ကွမ်ယုသည် ကိုယ်ကိုယ့်ကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူ၏ရွာပြန်ခရီးအတွက် ပြင်ဆင်ရပေ တော့မည်။

ကွမ်ယုသည် အမြော်အမြင် အလိမ္မာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။ သူသည် မြေဓနခံကောင်ကောင်းတိုက်မှ အပြန်တွင် မည်သည့်အခါမှ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားဖျားမှ ကူးသန်းမပြန်ချေ။ တောင်ကြောအတိုင်း မြေပြင်မှ လျှောက်ကာပြန်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောထဲ၌ မြောက်ရောက်နေသည့် သီးပင်စားပင်များကို ခူးဆွတ်ပြီး အိမ်အတွက် ယူဆောင်ရမည်ကို သိနေသောကြောင့်တည်း။

သခင်မလေးယီတာသည် ကွမ်ယု ဆင်းရဲသည်ကိုသိ၏။ သို့သော် မည်သည့်အခါမျှ ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာ မပေး ချေ၊ ပေးလိုက်မိက သူ့အား အညွန့်ဖျိုးသည်ဟု ထင်သွားမည်ကို နိုးရိမ်သောကြောင့်တည်း။

သူ့သိက္ခာကို လေးစားသောအားဖြင့် ငွေကြေးမပေးကမ်း ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်ယုသည် သူ့အပြန်ခရီးကို အလဟဿ မဖြစ်စေပေး အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း သုံးခွဲသွားသည်။

သူ၏ မြေဓနခံကောင်တောင်တန်းမှအပြန်တွင် ကွမ်ယု သည် တစ်ထမ်းကြီး ထုပ်ပိုးယူဆောင်လာတတ်သည်။

သူ့ယူဆောင်လာသည့် ပစ္စည်းများမှာ တောင်လက်တန်း

၁၀၈ စာအုပ်အစုအဝေး

တော့ မတောင်းဘူး၊ ဘယ်နှယ် ... အင်္ကျီဟောင်း တောင်းရတာလဲ၊ အင်္ကျီတစ်ထည်ဝယ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အကြောင်း အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည် ခွန်လွတ်ဖို့ဆိုတာ ခက်ခဲလှပါတယ်။”

တောင်းရမ်းသူသည် ထုပ်ဆီးတိုးဆွဲကဲ့သို့ ကွမ်းယုကို ဝိတ်ရုပ်ပြီး တောင်းနေသည်။

“တုမောင်ရယ် ... ဦးကြီးကို သနားပါ၊ ဦးကြီးဟာ တောင်းစားဆာလှလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးကြီးအတွက် ဝတ်စရာမရှိလို့ အဝတ်ဟောင်း တောင်းရတာပါ၊ ဦးကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။”

ကွမ်းယုသည် စိတ်ညစ်သွားလေသည်။

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်ုပ်မှာကလည်း အဝတ်ရှိလှတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ရှိတာလေးကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လျှောက်ဖွပ်ဝတ်နေရတာ။”

“ဦးကြီးမှာက လုံးဝဝတ်စရာ မရှိလို့ပါကွယ်။”

“ဈမ်းသာတဲ့လူတွေ အပုံကြီးပါဗျာ၊ ဦးကြီး သူတို့ဆီမှာ သွားတောင်းပါ။”

“အမယ်လေး ငါ့တူရယ် ... ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲ ကွယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေဆို သွားခင်တောင် ကြေးနီပြား တစ်ပြား၊ နှစ်ပြား သုံးပြား ဟောခနဲ ဟောခနဲ ရတယ်၊ ဈမ်းသာတဲ့လူများဆီ သွားတောင်းတာနဲ့ သူတို့ဘေးမှာ ပါလာတဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေရဲ့ ကျာပွတ်စား၊ ဖနောင့်စာပဲ ရမယ်၊ သူတို့က တစ်ပြားကို နှစ်ပြားမှတ်လို့ ဣဒေတုလူတွေပါ၊ သူတို့အဖွဲ့အစည်းက ဂုဏ်တူဂုဏ်ရှိင်လုပ်ပြီး လှူတန်းနေကြတာပါ၊ ဦးကြီးတို့ကို တစ်ပြားတစ်ခွပ် ခွန်ကြဲဖို့ အင်မတန် ဝန်လေးပါတယ်၊ ကြေးပြားတစ်ပြားလောက် ပေးပေးရင်လည်း နှင့်နှင့် နာနာ ပြောပြီးမှ ပေးတာကွယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မလုပ်ဘဲနဲ့

အကြီးကြီးအား မီးနားပါး ၁၀၉

တောင်းစားနေတာ မရွက်ဘူးလား၊ ဘာညာနဲ့ ဈေးရောင်းရင်လည်း အရင်း အနီးရှိမှ ဖြစ်တာပါ မောင်ရယ်၊ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရင်လည်း အင်အားရှိမှဖြစ်တာပါ၊ ငါ့တူက ဈမ်းသာတဲ့လူတွေရဲ့ ခေးနဲ့တဲ့အလေ့အထကို မသိဘူးထင်ပါရဲ့။”

တစ်ယောက်စီ နှစ်ယောက်စီ ပြတ်သန်းသွားလာသူများ ရှိနေသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးအား မည်သူမျှကုမုနိုက်ကြုံဖူး ဆင်ခြေပုံအထောင့်ရှိ အရက်ဆိုင်မှ အရက်သမားတစ်ဦးသာ အယ်ဒေါ့လိုင်နှင့် လျှောက်လာပြီး ကွမ်းယုတို့ကို ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ကွမ်းယုက သက်ပြင်းဇူလိုက်၏။

“ခက်တာပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်မှာက အဝတ်အစားက သုံးနဲ့ပဲ ရှိတာ၊ ခင်ဗျားကို တစ်ထည်ပေးလိုက်တော့ ကျွန်ုပ်က ကိုးလိုဏ်နံလို့ ဖြစ်သွားဇြိမ့်ဖို့ ရော့ ... ရော့ ... ယူတော့။”

ကွမ်းယုသည် တောနာသဒ္ဓါတရားနည်းသူ မဟုတ်ပေ၊ သူ့တွင်လည်း အဝတ်အစားမရှိ၍ ဤမျှပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ခေါင်းနှိပ်ဝတ်ထန်သည့် အဟောင်းတစ်ထည်ကို ဖြေယူလိုက်ပြီး တောင်းစားသူ၏လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“သာဓုကွယ် ... သာဓု ... ဟောဒီက မောင်မင်းကြီးသား ဈမ်းသာပါစေ၊ ကြွယ်ဝပါစေ၊ ဘောဇ္ဇန္တရယ် ကင်းရှင်းပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေ၊ ရန်သူများကို လုပ်ကြံဖျက် လွတ်ပြောက်ပါစေ။”

တောင်းစားသူသည် ဆုပျိုးနံ့ပေးလျက် ကျန်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါနဲ့တွင် ကွမ်းယုသည် ကျေးဇူးနာယနိမိတ်အပြင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီး တောင်းစားသူ၏ ဆုပေးစကားများကိုလည်း မကြားတော့ပေ။ ကွမ်းယုတစ်ယောက် ဝေး၍ဝေး၍ သွားသောအခါ

၁၁၀ စာအုပ်အုပ်စုအားဖြင့်

လမ်းဆုံတွင် အရက်ဆိုင်ထဲမှ ဟုအင်ချန်တစ်ယောက် ခပ်ကုပ်ကုပ် ထွက်လာတော့သည်။

“ဤလား ... ဟု ဟုအင်ချန်က မေးလိုက်၏။

“ရပ်ပြီ မောင်ရင်”

“ပေး”

ဟုအင်ချန်သည် တောင်းစားသူ၏ လက်ထဲမှ အဝတ်ဟောင်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်သည်။

“သူက မပေးရက်ပေးရက် ပေးသွားရတာပဲ၊ ချစ်ရာလည်း နှမ်းပဲပဲရပါတယ်”

တောင်းစားသူက ကြွင့်နာစွာပြောလိုက်၏။

“အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ဘူး”

ဟုအင်ချန်သည် တောင်းစားသူ၏လက်ထဲသို့ ငွေတုံးအလေးများ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ပတ်ခန်းကွင်းကို လှည့်ကြည့်လေသည်။ ပတ်ခန်းကွင်းတွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မောင်ကြည့်မနေကြောင်းအဆရာသောအခါ ကွမ်းယု၏အဝတ်အစားများကို သူ၏ဝတ်နံ့ရည်ထံ ထိုးထည့်ပြီး လမ်းအတိုင်း ထွက်ခွာသွားလေသည်။

တောင်းရမ်းစားသောက်သူသည် သူ၏လက်ထဲမှ ငွေတုံးများကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ဤငွေများမှာ အလွန်များပြားသည်။ ငွေတုံး တစ်တုံးလျှင် ကြေးနီပြား များစွာရှိသည်။ ယခုငွေတုံးများမှာ တစ်လလောက် ထိုင်စားနေနိုင်သောငွေများ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် မှီကြည့်မှီကြည့်လုပ်ပြီး ငွေများကို ဝှက်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကွမ်းယုထွက်သွားသည့်အင်ကိုကြည့်ကာ ဦးညွှတ်အနိအသေပြုလိုက်သည်။

၁၁၁

“မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ၊ ရန်သူတွေရဲ့ မကောင်ကြံခြင်းအေးရာလည်း လွတ်ကင်းပါစေ”

သူသည် ဟုအင်ချန်အထွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလိုက်သည်။ သူ့ထံသို့ ဟုအင်ချန် လာပြီး စကားကမ်းလှမ်းခင်ကပင် သူသည် ဟုအင်ချန်ကို မသက်ဝင်စွာ ကွမ်းယုထံမှ အဝတ်ဟောင်း တစ်ထည် တောင်းပေးရမည်၊ ရလျှင် ငွေတုံးများရမည်ဟု စကားကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။

သူ မသက်ဝင်မှာ ဟုအင်ချန်သည် ကွမ်းယုအပေါ် ရန်ကြီးတစ်ခုရှိသဖြင့် အဝတ်အစားဟောင်းများကို တောင်းယူပြီး အောက်လမ်းဆရာများနှင့် ဆေးစီရင်ကာ မကောင်ကြံစည်မည်ဟု တွေးတောမိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဟုအင်ချန်အား သူ့ရန်သူများက မကောင်ကြံခြင်းမှ လွတ်ကင်းစေကြောင်း ဆုတောင်းပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း ... ဝိုက်ဆံရှိတဲ့ လူများကတော့လည်း ရန်ကြီးတွေ အတေးတွေနဲ့ အေးအေးမနေနိုင်ကြပါဘုလား”

သူတောင်းစားကြီးသည် ညည်းညူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

(၁၆)

ဟုအင်ဆုန်၏မျက်နှာသည် အရောင်တောက်ပနေလေသည်။

အကြောင်းမှာ ဟန်ရှင်က ဟုအင်ဆုန်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ချီးကျူးစကား ပြောကြားနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ရှင်သည် ကွမ်ယု၏ အင်္ကျီပေါင်းအား ကိုင်ကြည့်ရင်း—

“ရှင်ဟာ ... တကယ်တော်တာပဲ”

“နှင့် ထင်လို့ပါဟာ”

“မဟုတ်ဘူး ... ရှင်ခေါင်းထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ ရှိတယ်ရှင်”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိမှာပေါ့ဟာ”

“အခု ရှင်အကြံဉာဏ် ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ၊ ရှင်ကိုယ်တိုင်လည်း မခိုးရဘူး၊ ကွမ်ယုရဲ့အဝတ်ပေါင်းလည်း ရတယ်”

“ဒါကတော့ ကံကောင်းလို့ပါ”

“မဟုတ်ဘူး ... ရှင်အကြံဉာဏ်ကောင်းလို့ရှင်၊ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကို ရှင် တောင်းမိုင်းလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီသူတောင်းစားကို ငွေဘယ်လောက်ပေးရပေရ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး ရှင်လည်း ဂရုမစိုက်ဘူး ကျွန်မကတော့ ရှင်အကြံဉာဏ်ကို ချီးကျူးတယ်ရှင်”

သူမသည် လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးလိုက်သည်။

ထိုနောက် သူမသည် ကွမ်ယု၏အင်္ကျီပေါင်းကို အနှံ့နှံ့ကြည့်၏။ ကွမ်ယု၏ အင်္ကျီပေါင်းမှာ ပြုပြုစင်စင်ပင်။

ကွမ်ယုသည် ခိုသမျှ အဝတ်အစားကို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဝတ်တတ်သည်။

ဟုအင်ဆုန်သည် ဟန်ရှင်၏လက်ထဲမှ အင်္ကျီပေါင်းကို ဆတ်ခနဲ လှလိုက်၏။ ဟန်ရှင် အံ့သြသွားသည်။

“ဟုအင်ဆုန် ... ရှင် ဘာအစွဲထတလဲ”

“အစွဲထတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ နှင့် မစွဲမရှု ကွမ်ယုရဲ့ အင်္ကျီပေါင်းကို တာလို့နမ်းနေရတာလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အင်္ကျီကို နမ်းစွပ်တယ်ဆိုတာ သူများတွေ သိသွားရင် မကောင်းပါဘူး ... ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်”

ဟန်ရှင်သည် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေးပြန့်သွားသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲသွားသည်။

“ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဟုအင်ဆုန်၊ ကျွန်မက ကွမ်ယုရဲ့အင်္ကျီကို နမ်းစွပ်ကြည့်တာဟာ အကြောင်းရှိတယ်၊ ဧည့်လာကေလာစိတ်နဲ့ နမ်းကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ခဲဖြင့် နှင့် ဘာဖြစ်လို့ နမ်းတာလဲ”

“နမ်းရတာပေါ့၊ ဒီအင်္ကျီကို အမဲလိုက် သိမ်းငှက်ကြီးကို အနှံ့နှံ့ခိုင်းရမှာဆိုတော့ ကွမ်ယုရဲ့ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မက ကြိုတင်နမ်းကြည့်တာ လွန်သလား၊ ရှင်က ဘယ်လိုများ ယုဆလိုလဲ ပြောမိပါဦး၊ ရှင်ပြောတဲ့ ပုံစံက ကျွန်မကပဲ ကွမ်ယုကို ဘာလိုလို့”

ဟန်ရှင်သည် ခါးထောက်ရင်း အကြီးအကျယ် ခေါ်ဆွဲရက်

နေလေ၏။

သူမသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ဒေါသ ဖြစ်လာဟန်ရှိသည်။ သူမသည် ရှင်နှင့် ကျွန်မဟု သုံးဦးပူး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးကာ ရန်တွေ့ လေတော့သည်။”

ဟန်ရှင် တကယ်စိတ်ဆိုးပြီဟု သိလိုက်ရသောကြောင့် ဟု အင်ဆွန် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားလေ၏။

သူသည် မျက်နှာဖျိုးသွေ့ပြီး ဟန်ရှင်အား စကားပြောလေ၏။

“ဟန်ရှင် ... ငါ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ် ကွာ၊ နှင်ပြောတာကို ငါသဘောပေါက်ပါပြီ၊ နှင်က အင်အားကြောင်း နဲ့ ရှင်နဲ့ပြုရင် ငါ လက်ခံတာပဲဥစ္စာ၊ ညစ်ပတ်နဲ့စော်နေတဲ့ အင်္ကျီကို နှင်အသားနဲ့တောင် မထိစေချင်လို့ ငါက ပြောမိတာပါ။ ကွမ်ယုရဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရှိမရှိသိချင်ရင် ငါ့ကို နမ်းခိုင်းပါဟာ၊ ငါ နမ်းပေးပါမယ်”

သူသည် ကွမ်ယု၏အင်္ကျီကိုယူ၍ တအား ရှုရှုလှိုက်လှိုက်၏။ စင်စစ် ကွမ်ယု၏အင်္ကျီဟောင်းတွင် မည်သည့်အနံ့မျှ မရှိ။ သန့်သန့် ရှင်ရှင် လျှော်ဖွပ်ထားသည့် အင်္ကျီသည် ကိုယ်နံ့မျှ လောက်တော့ ရှိပေသည်။

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ်”

သူသည် တဟွတ်ဟွတ်ဖြင့် နှောင်းဆိုးလေတော့၏။

“ဧည့် ... အမယ်လေး ... နဲ့လိုက်တဲ့အကောင်၊ ဆင်ရဲသ လောက် ညစ်ပတ်လိုက်တဲ့အကောင်၊ ဒီကောင်ကိုယ်က မြေခွေးနဲ့ နဲ့နေတော့ အတော့ကိုအနံ့ဆိုးတာပဲ၊ ရင်ထဲမှာတောင် ပျို့တက်လာ ပြီ”

သူသည် တံတွေးတပျစ်ပျစ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ဟုအင်ဆွန် သည် အမူအရာပို၍ လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ဆွန် ၏အမူအရာ ပိုနေသည်ကိုမြင်သောအခါ ရယ်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ ၏။

“ဟင်း ... သိပ်နော်၊ ရှင် စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ။ ဓမ္မ နောက် ဆင်ခြင်ပြောပါ။ ကျွန်မ နောက်ဆုံးအကြိမ် သတိပေးလိုက် မယ်”

ဟန်ရှင်က နှုတ်ခမ်းစုပြီး ပြောလိုက်သည်။

“နှင်မကြိုက်တဲ့စကားမျိုးကို နောက်နောင် ငါ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်။ နောက်ပြီး ငါ့ကို ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ နှင်အသုံးအနှုန်းတွေဟာ စိမ်းကားပါတယ်”

“တော်ပါ။ အခုမှ လာခွဲမနေပါနဲ့၊ သိပ်အင်္ကျီကို ရှင်တာသယ် သိမ်းထားလိုက်တော့၊ လာမယ်အပတ် ရွစ်ရက်နေမှာ ရှင်လာရင် သိပ်အင်္ကျီကို မပေးနဲ့”

“နှင် သိမ်းငှက်ကြီးကို ခေါ်လာတော့မယ်ပေါ့”

“ခေါ်လာမယ်လေ”

“နှင် နိုင်နိုင်နှင်နှင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါ့မလားဟေ၊ သိမ်းငှက် ဆိုတာ အရိုင်းမျိုးဟေ၊ နှင့်ကို အကူအညီပြုနေပုံဦးမယ်ဟယ်၊ ငါ နှင့် သိမ်းကိုလာပြီး အကူအညီပေးရမလား”

“အမယ်လေး ... မလိုပါဘူးရှင်၊ ဒီသိမ်းငှက်ကို ကျွန်မ ဦးလေး ပေးပြီးကတည်းက ဦးလေးနဲ့အတူ ဒီသိမ်းငှက်နဲ့ ဆယ်ရက် လောက် လေ့ကျင့်လိုက်တယ်။ နောက်တော့ မနက်တိုင်း ကျွန်မ ဆက် လေ့ကျင့်ပေးလို့ သိမ်းငှက်နဲ့ ကျွန်မက ယဉ်နေပြီဦး”

“ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်မ ဘာခိုင်းခိုင်းရတယ်၊ အဲ ... ရှင့်ကို မြင်ရင်တော့ အမြင်ကတိပြီး နှုတ်သီးနဲ့ ပေါက်ခွင်ပေါက်နေမှာ၊ ကျွန်မက အဲဒီလိုမလုပ်ဖို့ သိမ်းငှက်ကြီးကို မနည်းပြောရဦးမယ် ထင်တယ်”

ဟုအင်ချွန် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“တိရစ္ဆာန်ဆိုတာ သခင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်တာပါကွာ၊ နင်က ပုန်းနေရင်တော့ သိမ်းငှက်က ငါ့ကို နှုတ်သီးနဲ့ ပေါက်ခွင်ပေါက်မှာပေါ့၊ နင်ကသာ တကယ်ခင်ရင် သိမ်းငှက်က ငါ့ကို ရန်လုပ်မှာ မဟုတ် ပါဘူး”

ဟန်ရှင်က လက်ညှိုးကလေးကို ထောင်လိုက်ပြီး ...

“အိုဟာ ဟုအင်ချွန် ... ကျွန်မ ရှင့်ကို ကတိတစ်ခုပေးမယ်၊ ရှင့်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်တုံစိတ်ဟာ ဘယ်အကြောင်းနဲ့မှ ပ၊ ပျောက်မသွားဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ကျွမ်းကျင်စွာနိဂုံးတယ်၊ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ရှင့်ကို မမှန်ပါဘူး”

သူမသည် လေးနက်စွာ ပြောလိုက်လေ၏၊ ဟန်ရှင်၏ စကားမှာ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ပါက ဝမ်းသာရမည့်စကားဟု ထင်စရာအကြောင်းရှိ၏၊ သို့သော် သေသေဖျားဖျား ခြင်းစားလိုက်သည့် အခါတွင် ဟန်ရှင်က ဟုအင်ချွန်ကို ဘဝတစ်ခုလျှောက်လုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုသာ ခင်မင်သွားမည်ဟု ဆိုရာရောက်နေပေသည်။

ဟုအင်ချွန်မှာ ဟန်ရှင်အပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် ပိုမိုသောသံယောဇဉ်ကို ဖွဲ့စည်းထားနေသူဖြစ်ရာ ဟန်ရှင်၏စကားသည် သူ့ရင်ကို ပူလောင်စေပေသည်။

ဟန်ရှင်၏ မေတ္တာပန်းကို တစ်နေ့တွင် ရယူပိုင်ဆိုင်ရမည် ဟု ဟုအင်ချွန် ဖွဲ့စည်းထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့ ဟန်ရှင်၏စကားမှာ အဝင်ချို့သော ဆေးခါးကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။

သူနှင့်သူမတို့အကြား ငါးရာနှစ်ဆယ်ရှစ်သွယ်တည်းဟူသော မေတ္တာစည်းမျိုးများ ကန့်သတ်ထားလိုက်သည့်နယ် ရှိနေလေ၏။

ဟုအင်ချွန်သည် သက်ပြင်းစိုက်လိုက်ပြီး ...

“ဟန်ရှင် ... နင်ပေးတဲ့ကတိအတွက် ငါ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အနေနဲ့ကတော့ နင့်ဆီက ခင်မင်မှုကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တုံ့ပြန် ပြုလုပ်ပေးလို့ ငါ အမြဲဆုတောင်းနေမိမယ်”

ဟန်ရှင်က ပြုံးပျော်လေး ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ကျွန်မကလည်း ရှင်ဆုတောင်းတွေ မလွဲမသွေပြုညှိပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ရှင်”

ဟုအင်ချွန်က ...

“ဟန်ရှင် ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟာ၊ ဟိုတစ်ပတ်က တွေ့တုန်းကတောင် နင်နဲ့ငါပဲ စကားပြောတယ်၊ အခုအပတ်ကျမှ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟာ နင့်အသုံးအနှုန်းတွေဟာ ငါ့နားထဲမှာ အောင့်နေတယ်၊ အရင်ကလို နင်နဲ့ငါပဲ ဆက်ခေါ်ပါဟာ”

ဟန်ရှင်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုအင်ချွန်ရယ် ... ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင်လေးငါးနှစ်သားအရွယ်ကလေးလို ထင်နေသလား၊ ကျွန်မတို့က ...”

၁၁၈ စာစဉ်အစုအဝေးအောင်

ထစ်နေတခြား လူကြီးတွေ မြစ်လာပြီလေ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဟာ”

“လူကြီးတွေ မြစ်လာတော့ ကျွန်မတို့ဟာ ကလေးတွေလို နှင်နှင်နဲ့ခွည်း ပြောနေလို့ မသင့်တော့ပါဘူး အသက်အရွယ်ရလာတဲ့ အခါမှာ ယောက်ျားကလေးနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လေးလေးစားစား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောသင့်တယ်လေး ဒါမှ တခြားသူတွေရဲ့ အမြင်မှာ တင့်တယ်မှာပဲ။ လူစိမ်းတွေရှေ့မှာ နှင်နှင်နဲ့ ပြောရင် သူတို့က စိုင်းတယ်ပဲ ထင်မှာပေါ့။ သူတို့က ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ခင်မင်တယ်ဆိုတာ မသိကြဘူးလေး။ ကျွန်မတို့ကလည်း လူစိမ်းတိုင်းကို လိုက်ရှင်းမပြန်နိုင်ဘူး ဒီတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မလို့ ခေါ်တာပဲ တင့်တယ်ပါတယ်ရှင်”

ဟုအင်ဇွန် ဘာမှမပြောတော့ပေ။

“နှင် ငါ့ကို ခုလို ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြောနေတာ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးလို့ ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ အသက်အရွယ်ကြီးလာပြီဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သုံးတာပဲ။ ကဲ ... အချိန်လင့်နေပြီ၊ ကျွန်မတို့ မြန်ကြပါစို့”

ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ဇွန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူသည် ဟန်ရှင်၏ကျောပြင်ကလေးကို ငေးကြည့်နေမိလည်း။

“ဪ ... ဒီမိန်းကလေးရဲ့အဖွဲ့ကို ရဖို့ဟာ တိမ်မယောင်နဲ့ နက်၊ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်နေပါတယ်လား”

အကြီးကြီးအေး မီးနားပါး ၁၁၉

သူသည် ညည်ညည်းညူညူ ပြောလိုက်မိ၏။
သူသည် ဤသို့ညည်းညူပြီးနောက် ကွမ်ယု၏အင်္ကျီကို လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်၏။

“တော်တော်စွပ်တဲ့ ကွမ်ယုပဲ၊ မင်းစွပ်နေလို့ ငါမရတာ သွားကွာ”

ထို့နောက် သူသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။

အတန်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်သောအခါ သူသည် တဲ့ခဲနဲရပ်လိုက်ပြီး နောက်ကြောင်းသို့ မြန်လှည့်လာလေ၏။

သူသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ပြီး အင်္ကျီကိုမြန်ကောက်ကာ လမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

(၁၇)

သုတ္တံအရည်

ရက်သတ္တပတ်၏ ဆဌမမြောက်နေ့ဖြစ်သည်။
ဟုအင်စွန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် လျှို့ဝှက်အိမ်၌ ရောက်နှင့်
နေကြလေပြီ။ သူတို့သည် မြင်းများပေါ်၌ပင် ရှိနေသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့လိုက်ရန် မလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြင်း
များပေါ်မှ စောင့်နေရုံသာ ရှိပေသည်။

ဟန်ရှင်နှင့်အတူ အမဲလိုက်သိမ်းငှက်ကြီး ပါရှိလာ၏။
“ကွမ်ယု ... လာပျံမလာ”

ဟုအင်စွန်က ဟန်ရှင်အား မေးလိုက်သည်။ ဟန်ရှင်က ...
“သူ အမြဲလာနေကျပဲ ... လာစရာပေါ့ နောက်ပြီး သူ့ကို
ဒီပညာတွေ သင်ပေးနေတဲ့လူဟာ သူ့အပေါ် တော်တော်စေတနာ
ထားလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကလည်း ဒီကို မရောက်ရောင်အောင်
လာပြီး သင်နေတာပေါ့။ ဒီလို ပညာသင်ခွင့်ရတယ်ဆိုတာ နည်းနည်း
နောနော အခွင့်အရေး မဟုတ်ဘူး။ သူ မလာဘဲ မနေပါဘူး”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါတယ်။ မေးသာ မေးတာပါ။ သူ လာ
မယ်ဆိုတာ ငါလည်း မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။ ဒီကောင် တော်တော်ကံထူး
တဲ့ကောင်ပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် ... ကံထူးတယ်လို့ ဆိုရမယ်။ သူ့သင်တဲ့ပညာ

တွေဟာ အထက်တန်းပညာတွေပဲလား။ တော်ရုံတန်ခိုးပိုက်ဆံရှိ
သာသမီးတွေတောင် မသင်နိုင်ဘူး။ နေပြည်တော်မှာဆိုရင်တော့
တစ်မျိုးပေါ့”

သူတို့သည် ထွေရာလေးပါးပြောရင်း ကွမ်ယုကိုစောင့်နေ
ကြလေ၏။ မကြာမီပင် တောင်ကြောပေါ်သို့ ကွမ်ယု ရောက်ရှိလာ
သည်။ သူတို့သည် သစ်ပင်များ ချုံဖျားကြားမှ ကြည့်နေကြသည်။
ကွမ်ယုသည် ပုံမှန်အတိုင်း သူ့သွားပြန်ရာ သစ်ပင်ကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်
သွားလေသည်။

သစ်ပင်ကြီးကို ပျော်ပါးစွာ ဖက်တွယ်သွားသည်။ သစ်ပင်ကြီး
ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ သစ်ပင်ထိပ်သို့ သူ့ရောက်ရှိသွားသောအခါ
သူ့စိတ်လက်များ ပျော်ပါးသွားလေ၏။

သစ်တောကြီးတစ်ခုလုံးကို ကမ္မလာစိမ်းကြီး ခင်းထားသကဲ့
သို့ မြင်နေရသည်။ ဤသစ်ပင်များထိပ်မှ ခုန်ပျံကူးသန်းသွားခြင်းမှာ
မလွယ်ကူလှပေ။

ခြေထောက် မြဲမြံရသည်။ လက်သန်မာရသည်။ မျက်စိ
ရှင်ရသည်။ ဦးနှောက်မှ သစ်ကိုင်းဆွေး သစ်ကိုင်းကောင်ကို
လျှပ်တစ်ပြက် ရွေးချယ်တတ်ရမည်။ သို့မှသာ သစ်ပင်များထိပ်မှ
ခုန်ပျံကူးသန်းသွားနိုင်ပေမည်။

သူသည် ဤသို့ခုန်ပျံကူးသန်းခြင်းကို ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရေး
လေ့ကျင့်ခန်းအဖြစ် သဘောထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသစ်တောသို့
ဝင်တိုင်း သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ခရီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အပြန်ခရီးတွင်တော့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ ကူးသန်းပြန်ပေး
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သစ်တောအတွင်းမှ သစ်သီးအား

ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ ပန်းကောင်၊ ပန်းမြတ်တို့ကို အိမ်၏အကျိုးငှာ ခူးဆွတ်ရသောကြောင့်တည်း။

ကွမ်းယု သစ်ပင်ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်သွားပြီဆိုသည်နှင့် ဟန်ရှင်သည် အမဲလိုက်သိမ်းငှက်ကြီးကို လွှတ်လိုက်လေသည်။

သိမ်းငှက်ကြီးသည် ကောင်းကင်ယံသို့ ဝဲတက်သွားသည်။ ကွမ်းယုသည် သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ခုန်ဖွဲ့ကူးသန်းနေသည်။

သစ်တောကြီးမှာ အခက်ခင်းဆိုင်၊ အရွက်ခွင်းဆိုင် ရှိလှသဖြင့် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ ဆက်စပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကွမ်းယု ကူးသန်းရာ၌ အခက်အခဲ သိပ်မရှိလှပေ။ မြေပြင်မှသွားလျှင်ပင် သစ်ပင်များ၊ ဖျံနွယ်များကို ကွေ့ရှောင်ရှင်းလင်းသွားနေရမည်ဖြစ်၍ ခရီးကြွေကြာနေပေမည်။

အသွားခရီးနှင့် အပြန်ခရီးမှာ လွန်စွာခြားနားလှသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အသွားခရီးတွင်လည်း ကွမ်းယု ပျော်သည်။ အပြန်ခရီးတွင်လည်း ကွမ်းယု ပျော်သည်။ ခရီးနှစ်ခုစလုံးမှာ ကွမ်းယုအတွက် အကျိုးရှိနေသောကြောင့်တည်း။

အသွားခရီးမှာ ကိုယ်လက်ကြံခိုင်ရေးအတွက် အကျိုးရှိသည်။ အပြန်ခရီးမှာ အိမ်အတွက် အကျိုးရှိသည်။

ကွမ်းယုသည် ရှေ့မှ လွှားစေ့ လွှားစေ့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေခိုက် သိမ်းငှက်ကြီးသည် ကွမ်းယုနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွားသည်။

သိမ်းငှက်ကြီးသည် တောင်ပံဖြန့်ကာ လေဟုန်စီးလျက် အရှိန်ကို မပြန်လွှန်း မနှေးလွန်းစေဘဲ သားကောင်ကို ထုမြေရရစောင်ကြည့်လိုက်ပါသွားသည်။

သစ်တောကြီး၏အဆုံးတွင် မြေခုခန်ကောင်ကျောင်းတိုက်ရှိရာ ကျောင်းတိုက်သည် မြေကွက်လပ်ကြီးအလယ်တွင် ရှိနေ၏။

ကြီးကျယ်ခုံညားသော အုတ်ကျောင်းကြီးနှင့် သစ်တောကြီးမှာ လွန်စွာ မအပ်စပ်လှပေ။ ဤကဲ့သို့သော အုတ်ကျောင်းကြီးမျိုးမှာ လူနေအိမ်ခြေနှင့် နီးနီးသောရှိသင့်သည်။

ကွမ်းယုသည် မြေပြင်အဆုံးတွင် သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ လျှောဆင်းလာသည်။ သူသည် မြေကွက်လပ်သို့ ပြေးဝင်ကာ မြေခုခန်ကောင်ကျောင်း၏အနောက်ဘက် လျှို့ဝှက်ဝင်ပေါက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သိမ်းငှက်ကြီးသည် မြေခုခန်ကောင် ကျောင်းတိုက်ပေါ်တွင် သုံးပတ်ပျံ့ပျံ့ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လည်ပျံသန်းလေတော့သည်။ ဟန်ရှင်တို့ထံ ရောက်သောအခါ တောင်ပံကိုဖော်လျက် ကျည်ကူညီကုန်ရာ အသံပြုအချက်ပေးသည်။

“သိမ်းငှက်ကြီး ပြန်ရောက်လာပြီ မြင်းတွေကို အသင့်ပြင်”

ဟန်ရှင်က ဟုအင်ချွန်ကို သတိပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟန်ရှင်သည် ခုတ်သပ်သံ သုံးချက် အသံပြုလိုက်လျှင် သိမ်းငှက်ကြီးသည် တစ်ဟုန်ထိုး ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးတက်သွား၏။

ဟန်ရှင်နှင့် ဟုအင်ချွန်တို့သည် မြင်းများကို စီးနှင်လျက် သစ်တောအတွင်း ခရီးနှင်ကြ၏။

သစ်တောကြီးဖြစ်၍ ခရီးမတွင်ပေ။

သိမ်းငှက်ကြီးသည် အရှိန်ကုန်လွန်သွားပြီး နောက်သို့ တစ်ဖန် ဝဲလှည့်၍ လမ်းပြရလေ၏။

သစ်ပင်သစ်ခက် သစ်ရွက်များကြားမှ သိမ်းငှက်ကြီးကို မှာ

၁၂၄ စာရှုချိန်နေ့လင်းအောင်

ကြည့်ပြီး ခရီးနှင့်ကြလေရာ သိမ်းငှက်ကြီး ပျောက်သွားသည်ကို တွေ့ကြရ၏။

သို့ရာတွင် သိမ်းငှက်ကြီးမှာ သေချာစွာ လှေကူငံပေးထားသော အမဲလိုက်သိမ်းငှက်ကြီးဖြစ်၍ သူတို့ မြင်ကွင်း၌ တစ်ဝီအသံပြုရင်း မကြာခဏ ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းကင်မှ နေ့မြည်များကလည်း သစ်ရွက်များလွှတ်ရာမှ ထိုးဖောက်၍ အောက်သို့ကျနေ၏။

သစ်ရွက်များထူထပ်သောအခါ အလင်းရောင်မပေါက်ဘဲ ရှိပြန်သည်။

ထိုအခါ အမှောင်တစ်ကွက် အလင်းတစ်ကွက်ဖြင့် သစ်တောတစ်ခုလုံးသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကဲ့သို့ ဆန်ကြယ်လှပနေတော့သည်။

အလွန်တိတ်ဆိတ်သော သစ်တောထဲ၌ ဟန်ရှင်နှင့်ဟုအင် ချန်တို့၏ မြင်းစွာသံများကသာ ခိုးမိုးပင်ပေးနေသည်။

(၁၈)

မျှပတ်များအတွင်းမှ ချွေငယ်များ သမင်များ လန်ဖျပ် ပြေးထွက်သွားသည်ကိုလည်း ဟန်ရှင်တို့ မကြာခဏ ကြိုကြရသည်။

ဟန်ရှင်နှင့် ဟုအင်ချန်တို့ မြင်းများသည် တောစပ်ကို လွန်ပြီး မြေကွက်လပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့သည် ကျောင်းတိုက်အပေါ်၌ သိမ်းငှက်ကြီးပျံဝဲနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ သိမ်းငှက်ကြီးသည် ကျောင်းတိုက်၏ထိပ်၌ နားလေ၏။

"ဂီး ... ဂီး ... ဂီး"

သိမ်းငှက်ကြီး အသံပေးနေပါသည်။

ဤနေရာတွင် ကွမ်ယုရှိသည်ဟုလိုး ဟန်ရှင်က ...

"ဂျွန်မသိမ်းငှက်ကြီးကတော့ အချက်ပေးနေပြီ"

"ဘာအချက်ပေးတာလဲ"

"ကွမ်ယု ဒီမှာ ရှိနေတယ်လို့"

"နှင့်ဥစ္စာက သေချာရဲ့လားဟာ"

"သေချာပါတယ်။ ဂျွန်မ သိပါတယ်။ လာ ... ကျောင်းတိုက်ထဲကို ဝင်ကြမယ်"

ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် မြင်းများကိုဆွဲ၍ ကျောင်းတိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။

မြင်းများကို ကျောင်းတိုက်ဝင်းအတွင်း လွှတ်ထားလိုက်ပြီး

သူတို့သည် မယ်သီလရှင်များရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းထဲတွင် သီလရှင်ဆရာကလေးကိုးပါးကို အလွန် အသက်အရွယ်ကြီးသည့် သီလရှင်ဆရာကြီးတစ်ပါးက ဘာသာရေး သင်ခန်းစာများ သင်ကြားပေးနေသည်။

အခန်းများက ကျယ်လှသည်။

သီလရှင်ကလေးများကို စာသင်ပေးနေသည်မှာလည်း အတုအယောင် မဟုတ်ပေ။

ဤကျယ်ပြောလှသော ခန်းမအတွင်း ကွမ်ယုသည် မည်သို့ ပုန်းခိုနေပါမည်နည်း။

ဟန်ရှင်နှင့်ဟုအင်ချန်တို့သည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လျှောက်ကြည့်ရင်း သီလရှင်ဆရာကြီးထံသို့ ဝင်လာကြ၏။

သူတို့သည် ဆရာကြီးကို မည်သည့်စကားမျှမပြောဘဲ ဟိုဟိုသည်သည်သာ လိုက်ကြည့်နေသဖြင့် သီလရှင်ဆရာကြီးသည် သူတို့အား တဖြည်းဖြည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်လာလေတော့၏။

ဟန်ရှင်တို့သည် သီလရှင်ဆရာကြီးရှေ့၌ နှုတ်ထိုင်လိုက် ကြပြီး သူတို့အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်နေသည့် ဆရာကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ဘာစကားပြောရမည် မသိကြပေ။

ဤကျောင်းတိုက်အတွင်း ကွမ်ယုကို တွေ့မြင်ရမည်ဟု သူတို့မွှော်မှန်းထားရာ ယခု မတွေ့ရသဖြင့် သူတို့ အံ့အားသင့်နေကြ သည်။ စကားပြောရန်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲ မြစ်သွားကြရသည်။

ထိုစဉ် ဟန်ရှင်သည် အကြံရသွားပြီး သူမ၏ ကျောပေါ်၌ လွယ်ထားသည့်အထုပ်ကို အောက်သို့ချလိုက်သည်။

အထုပ်ကို ဖြေချလိုက်သည်။

ထိုအခါ အထုပ်ထဲ၌ ကွမ်ယု၏ဆရာကိုတွေ့လျှင် လက် ဆောင်ပေးရန် ယူဆောင်လာသည်။ မိသားစိတ်စတစ်အုပ် ပါလာ သည်။

ထိုမိသားစိတ်စကို မယ်သီလရှင်ကြီးလက်သို့ ဟန်ရှင်သည် လွှဲပြန်စွာ ပေးလိုက်သည်။

သီလရှင်ကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဒါက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

သီလရှင်ကြီး၏ မျက်မှန်းများ မြင့်တက်သွားပြီး မေးလိုက် သည်။

“ဆရာကြီးတို့ လိုရာသုံးပါရင်”

သီလရှင်ကြီးမှာ ယခုမှ ပြုံးရယ်နိုင်တော့သည်။

သီလရှင်ကြီး၏ ပါးရေနားရေများမှာ တွန့်လိမ်နေပြီဖြစ်၍ ရယ်လိုက်သောအခါ ဝို၌ တွန့်လိမ်သွားသည်။

ထို့နောက် သူသည် တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် ဆုပေး၏။

“သာဓုကွယ် ... သာဓု ... သာဓု ... ငါ့မြေးများ လိုရာဆန္ဒ ဖြည့်ပေးစေ”

ဟန်ရှင်နှင့်ဟုအင်ချန်တို့သည် ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ကျောင်းတိုက်အတွင်းမှ ထွက်လာကြလေသည်။

သူတို့သည် ကျောင်းဝင်အပြင်ရောက်သည့်အထိ စကား မပြောမိကြပေ။

မြင်းများပေါ်သို့ ကိုယ်စီ တက်လိုက်ကြသည်။

“ဒီ”

၁၂၈ စက္ကူချိပ်နေလင်းသောင်

ဟန်ရှင်သည် လေတစ်ဇွန် ခွန်လိုက်လေသည်။

သိမ်းငှက်ကြီးသည် ပျံသန်းလာပြီး ဟန်ရှင်၏ပန်းပေါ်၌ လာနားသည်။

ထိုအခါ သူတို့သည် စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မြေခုခပ်ကောင်ကျောင်းတိုက်ကို ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာကြတော့သည်။

တောင်ကြောပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ယာခင်းများကို ဖြတ်သန်းရသည်။

ကန်စိကျေးရွာကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သူတို့နေထိုင်ရာ သို့အိမ်ပြိုသို့ ပြန်လည် ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် မြို့လယ်ရှိ ဓားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် သို့ဝင်ကာ အစားအသောက်များကို မှာယူစားသောက်ကြတော့သည်။

သူတို့သည် စကားပင် မပြောနိုင်ကြဘဲ အစားအသောက်များကိုသာ စားသောက်ကြသည်။

အတော်ကြီး ဓားသောက်ပြီးမှ ဟန်ရှင်က စကားစသည်။

“ကျွန်မတော့ မစဉ်းစားတတ်အောင်ပါ။ ဘယ်ကဘယ်လို ကွမ်ယု ပျောက်သွားတာလဲ မသိဘူး။”

ဟုအင်ဖျန်က ...

“နင် ... သိမ်းငှက်ကြီးကိုလည်း သိပ်မယုံပါ။ သိမ်းငှက်ကြီးဟာ ကွမ်ယုသွားတဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်ရုံလားမှမသိတာ။ သူ နေရာလွဲချင်လွဲသွားမှာပေါ့။ ငှက်ပဲ လူလိုတော့ ဘယ်ယုံရမလဲ”

“ရှင် ... ကျွန်မရဲ့ သိမ်းငှက်ကြီးအကြောင်း မသိပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ သိမ်းငှက်ကြီးက ဘယ်တော့မှ မလွဲဘူးရှင်”

“သိမ်းငှက် လွဲတာပဲမလွဲဘူးဆိုတာကို ကွမ်ယုကို တွေ့မတွေ့ဆိုတာနဲ့ အမြဲတိုက်ကြည့်ရမယ်။ အခု ကွမ်ယုကို တို့မှမတွေ့ဘဲ၊ သိမ်းငှက်မလွဲရင် ကွမ်ယုကို တွေ့ရမယ်”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒါကို စဉ်းစားလို့မရဘဲ ပြန်နေတယ်”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“မနက်ဖြန်ကျရင် မနက်အစောကြီး မြေခုခပ်ကောင်ကျောင်းတိုက်က တို့ကြိုစောင့်နေမယ်။ ကွမ်ယုကို တို့မြေခုခပ်ကောင်ကျောင်းတိုက်မှာ မျက်ခြည်ဖြတ်သွားတာဆိုတော့ သိသိနေရာက ကြိုစောင့်နေရင် ကွမ်ယုကို တွေ့ရမှာပေါ့”

ဟန်ရှင်သည် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ရှင်ပြောတာ အများကြီး မြစ်နိုင်တယ်။ ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန်ကျရင် မြေခုခပ်ကောင်ကျောင်းတိုက်က စောင့်မယ်”

သူတို့စားသောက်နေချိန်တွင် ကွမ်ယုသည် သူ့ဆရာမသခင်မလေးယီတာ၏ခမ်းခေခြင်းကို ခံယူနေရသည်။ ကွမ်ယုသည် ယခုအချိန်အထိ သခင်မလေးယီတာကို ဘုရင်သမီးတော်မှန်း မသိပေး

အတွေးဝမ်းနှင့် အခေါ်ချိန်တို့ကလည်း သခင်မလေးယီတာ၏ တားမြစ်ချက်ကြောင့် ပြောမပြုကြချေ။ ကွမ်ယုသည် သခင်မလေး

၁၃၀ စာရွက်ချိမ်းနေပေးအောင်

ရှေ့၌ တင်ပို့ပို့နေထိုင်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တွင် တင်ထားသည်။

သခင်မလေး ယီတာက ...

“ကွမ်ယု ... ရှင်ကို ကျွန်မသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဂီတပညာတွေကို မှတ်မိလို့လား”

“ကျွန်တော် အကုန်လုံး မှတ်မိပါတယ်။ နားအတွင်း မျက်စိ အတွင်းမှာတောင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် တွေ့မြင်နေပါတယ်”

“ကျွန်မသင်ပေးလိုက်တဲ့ ဂီတပညာဟာ ဘယ်လောက်များ အစွမ်းထက်သလဲ”

ကွမ်ယုသည် တည်ကြည်စွာပြော၏။

“အကယ်၍ ကျွန်တော်သာ အစွမ်းကုန် တီးဆတ်ခွင့် ရခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ဂီတသံ ကြားတဲ့လူတွေကို ငိုခေါ်ရင် ငိုသွားအောင် ရယ် ခေါ်ရင် ရယ်သွားအောင် ကျွန်တော် တီးခတ်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်”

သခင်မလေးက ကျေနပ်စွာပြောသည်။

ကွမ်ယုသည် ပထမအဆင့်တော့ အောင်မြင်သွားနေပြီ။

“ကောင်းတယ် ... ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်။ ရှင်က ကျွန်မ သင်ပေးသမျှကို လိုက်နိုင်တာကို၊ ဒီပညာတွေကို တခြားလူဆိုရင် ဆယ်နှစ်လောက် သင်ပေးရမှာ”

“ရှာ ... ဆယ်နှစ်”

“ဟုတ်တယ်။ သာမန်လူတွေဆိုရင် ဆယ်နှစ်ပဲ။ အခု ရှင်က ဉာဏ်ကောင်းလွန်းနေတော့ အချိန်တိုတိုအတွင်း တတ်သွားတာပေါ့။ ရှင်ရဲ့ ဂီတစွမ်းအားကို ဒီထက်ပိုတိုးတက်အောင် ကြိုးစား ... ကြား ရဲ့လား”

သန့်ဖြူကြီးက မီးဖိုခန်း ၁၃၁

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာမကောင်းကို ကျွန်တော် လိုက်နာပုံမယ် ဝင်ရာ”

သခင်မလေးယီတာသည် မေးခွန်းတစ်ခု ပြောင်းလေသည်။

“ရှင် သစ်တောတွေကို အတော်ကျော်မြတ်နိုင်ပြီလား”

“မြေခုခနစ်ကောင်သစ်တောကိုပဲ ကျော်မြတ်ပေးပါတယ်။ ဒီကို လာရင် အမြဲတမ်း မြေခုခနစ်ကောင်တောကိုပဲ ကျော်မြတ်လာရတာ ကိုး တခြားသစ်တောတွေတော့ မလေ့ကျင့်ဖူးပါဘူး”

သခင်မလေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“သစ်တောဆိုတာ တစ်ခုခုတစ်ခု မထူးပါဘူး။ ထူထပ်တဲ့ သစ်တောမှန်သမျှ ခုန်ပျံ့ကုသန်းနိုင်မှာပဲ။ အဲဒီလို ကျော်မြတ်တဲ့အခါ လမ်းမှာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် နားရသလဲ”

“တစ်ကြိမ်မှ မနားရပါဘူး”

“ရှင် မောသလား”

“မမောပါဘူး”

သခင်မလေး ကေ့နပ်သွားပြန်သည်။

“ကောင်းတယ်။ ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်။ ရှင်ဟာ အရာရာမှာ ကျွန်မကို အမီလိုက်နိုင်တယ်”

“အခုလို မိုးကျွေးတဲ့အတွက် ကျော့ခွေးတင်ပါတယ်”

“ရှင်ရဲ့စာပေအရည်အချင်းကိုတော့ ဘာမှသံသယရှိစရာ မလိုပါဘူး။ အားလုံးလိုလို ရှင်မှတ်မိနေတာပဲ။ ကံ ... ရှင်တို့ ပန်းချီ ပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စစ်ဆေးမယ်”

“စစ်ဆေးပါ ဆရာမ”

“ရာ ... စုတ်တံ”

၁၃၂ စက္ကချီလ်နောလ်ဒောင်

ကွမ်ယုက နတ်တံကို ဖမ်းလိုက်သည်။

သခင်မလေးက ...

“အဲဒီနတ်တံနဲ့ လေထဲမှာ တောင်မြင့်ကြီး တစ်လုံးကို အပြန်ဆုံး ရေဖြယ်ပြစမ်း”

ကွမ်ယုသည် သခင်မယီတာပစ်ပေးသည့် နတ်တံကို ကိုင်၍ တောင်မြင့်ကြီးကို တစ်ခုကံတည်း ရှေ့ပြုလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့ပြုသည်မှာ လေထဲမှာသာ ...

“ကောင်းတယ်၊ တိမ်နိုင်သုံးခုကို ရှေ့ပြုပါဦး”

တိမ်နိုင်များကို ရှေ့ဖြယ်ပြရာတွင်လည်း သူသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြသနိုင်သည်။

“ပင်လယ်လှိုင်းလုံးတွေ”

သခင်မယီတာ၏ကေားဆုံးသည်နှင့် ကွမ်ယုက ရေးဆွဲပြီး သား ဖြစ်နေ၏။

သခင်မသည် ကွမ်ယု၏လက်ကို ခိုက်ကြည့်နေသည်။

“နေထွက်ပုံ”

ကွမ်ယု မေးဆွဲလိုက်သည်။

“လထွက်ပုံ”

“ကြယ်တာရာတွေ”

“ငှက် ...”

“ပန်းပွင့်”

“လေပြည်လေညင်း”

“မှန်တိုင်း”

ကွမ်ယုသည် တစ်ခုကံမှ မလွတ်ဘဲ ရေးဆွဲပြနိုင်ခဲ့သည်။

စက္ကချီလ်နောလ်ဒောင် ၁၃၃

ထိုပြင် သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်လည်းမြန်သည်။

သခင်မလေး ယီတာသည် သက်မြင်းချလိုက်၏။

“ရှင် တကယ်တော်ပါပေတယ်၊ ကျွန်မလို ကိုနှစ်ခုအရွယ်က များ ရှင်ကို သင်ကြားပေးခဲ့ရင် ကျွန်မထက် တော်နေမလားလို့ ကျွန်မ တွေးနေမိတယ်”

ကွမ်ယုမှာ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ရှင်ရဲ့ ပန်းချီအရည်အစွင်းဟာလည်း စံချိန်မီတယ်၊

ကဲ ... ရှင်မျက်လုံးတွေ ပိတ်လိုက်ပါဦး ကျွန်မ စစ်ဆေးစရာရှိလို့ပါ”

သခင်မလေးယီတာ၏အမိန့်အတိုင်း ကွမ်ယုသည် မျက်လုံး

များ ပိတ်လိုက်ရလေ၏။

(၁၉)

ဖမ်းသပ်လေ့လာခြင်း

သခင်မလေး ယီတာက အမိန့်ပေးသည်။

“ရှင့်လက်ထဲက ခုတ်တံကို ဘေးဇူထားလိုက်ပါ”

ကွမ်ယုသည် ခုတ်တံကို ဘေးဇူလိုက်လေ၏။

“ရှင့်မျက်လုံးတွေကို ဖိတ်ထား”

“ဖိတ်ထားပါပြီ ဆရာမ”

“အဖြင့် ဧရာ ... ဒါကို မိအောင်ဖမ်း”

ကွမ်ယုသည် ရင်ဝင်သို့ တိုးဝင်လာသော လေတိုးသံကို

ကြားလိုက်ပြီး ညာလက်ကို လျှင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူ့လက်ထဲ မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဧရာ ... ဒါကိုလည်း ဖမ်းလိုက်ပါဦး”

အလွန်တိုးညှင်းသော ခူးစူးရှရှအသံကို သူ ကြားလိုက်ရသည်။ လေကို ထိုးဖွဲ့နေသည့်အသံမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် ဘယ်လက်ဖြင့် ဖမ်းလိုက်ပြန်သည်။ လက်ထဲ၌ အေးကော်ခက်အရာတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်။

သခင်မလေးယီတာသည် စိတ်ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကွမ်ယု ... ရှင့်မျက်စိတွေ ခွင့်ကြည့်လိုက်ပါ။ ရှင် ဖမ်းယူ

ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဘာပစ္စည်းတွေလည်းဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ကွမ်ယုသည် မျက်လုံးခွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ ...”

သူသည် အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွား၏။ သူ အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူညာလက်တွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဘယ်လက်တွင် အသွားမြှောက်တောင်ပါရှိသော ကြောပုံလက်နက်ဆန်းစုခုံကို ဖမ်းယူထားသောကြောင့်တည်း။ သခင်မယီတာက ...

“ဘယ်နှယ်လဲ ကွမ်ယု”

ကွမ်ယုသည် အံ့ဩလွန်သဖြင့် စကားပြန်မပြောနိုင်ပေ။

“ရှင့်အစွမ်းက ဆီးတော်သီးတွေကိုမှ ဖမ်းနိုင်တာ မဟုတ်

ဘဲ၊ ဓားလုံလေးမြှားတွေကိုလည်း ဖမ်းနိုင်တာပါလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် သိပ်အံ့အား

သင့် ...”

သခင်မလေးယီတာ ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“မအံ့ဩဖို့ ရှင့်လက်ထဲကို ဓားနဲ့ကြော လက်နက်လာထည့်

ပေးတာ မဟုတ်ဘူး ကျွန်မ ရှင့်ကို အသေပစ်တာ၊ ရှင်က အဲဒီလက်နက်နစ်နစ်ကို ဖမ်းလိုက်တာ၊ ရှင် ဖမ်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံပြီ မဟုတ်လား”

ကွမ်ယု သက်ပြင်းစူးသည်။

“ယုံပါပြီ ဆရာမ”

ကွမ်ယုသည် အကြိမ်ကြိမ် ဦးညွတ်လိုက်လေ၏။

သခင်မယ်တာသည် ကွမ်းယုကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ကွမ်းယုက ယီတာကို မကြည့်ပေ။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြောက်နှင့် ကြောလက်နက်ကိုသာ မြောက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ အလွန်ဝမ်းသာနေပုံရ၏။ သူသည် ဓားလုံလေးမြားကို ဆီးတော်သီးဖမ်းသကဲ့သို့ ဖမ်းနိုင်သူ ဖြစ်နေပေပြီ။ ယီတာက ...

“ကွမ်းယု ... ရှင်ဟာ သိုင်းပညာကို တော်တော်သင်ကြားလို့ပုံ ရတယ်။ ကျွန်မ ရှင်ကို ဒီအတိုင်းမြင်တယ် ... ဟုတ်ရဲ့လား”

ကွမ်းယုသည် အံ့အားသင့်ကာ ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲရှိနေသည်။

“မေးတာ မြေလေ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တဲ့ ... ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးတော့မလို့လားဟင်”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

သခင်မယ်တာသည် တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်နေတော့၏။

“ရိုးလွန်းတော့ အတယ်ဆိုတဲ့ ဓကားများ တယ်မှန်တာပဲ”

သခင်မယ်တာသည် သူ့ဘာသူ့ ပြောနေ၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို သိုင်းပညာမတတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကွမ်းယု မပြောနိုင်ပေ။ သူက ရိုးသားစွာပင် ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဆရာမကို အကြိမ်ကြိမ် ပြောပေမယ့် ဆရာမက သိုင်းပညာအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်ပါးမျှ မဟတော့ ဆရာမဟာ သိုင်းပညာမတတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် သူငယ်ဖွင့်တွေကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“ကွမ်းယု ... ရှင်ဟာ အရာရာကို သင်လွယ်တတ်လွယ်ဖြစ်

ပေမယ့် အဖို့ကိစ္စတွေကိုတော့ ရှင် လုံးလုံးမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဆက်စပ်ဆင်ခြင်သင့်တာတွေကို ဆက်စပ်ဆင်ခြင်ပြီး မစဉ်းစားတတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဆရာမ၊ ပြောတာတွေကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာတွေဟာ သိုင်းပညာတွေပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် ကွမ်းယု ... ရှင် အံ့ဩမနေနဲ့”

“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် ...”

“ရှင် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားတွေမှာ ခုန်ပျံ့ကုသန်နိုင်တာဟာ သိုင်းပညာရပ်တွေထဲမှာ အလွန်အရေးပါတဲ့ ကိုယ်စော့ပညာပဲ”

“ဗျာ ... ကိုယ်စော့ပညာ ဟုတ်လား”

“ရှင် ဖျက်လုံးတွေနဲ့ပတ်ပြီး ဆီးတော်သီးတွေကို ဖမ်းတဲ့

ပညာရပ်ကို ရှင်က ဘာပညာလို့ ထင်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် မထင်တတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“အဲဒါ သိုင်းပညာပဲ”

“ဗျာ ...”

(၂၀)

“သိုင်းပညာရပ်တွေထဲမှာ အရေကြီးတဲ့ ပညာရပ်မျိုးဖြစ်တဲ့ လေထဲက ပဲ့တင်သံကို နားထောင်ရုံနဲ့ လက်နက်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားသွားလာမှု ကြိုတင်သိနိုင်တဲ့ လေသံစူးစမ်းပညာရပ် ဖြစ်တယ်။ လေသံကို ကြားတာနဲ့ လက်နက်ရဲ့ အသွားအလာကို သိတဲ့အထွက် ရန်သူရဲ့ အလစ်တိုက်ခိုက်မှုကို မမ်းယူလိုက် မမ်းယူနိုင်တယ်။ ရှောင်ရှားလိုက် ရှောင်ရှားနိုင်တယ်။ ဒီပညာကို အရိပ်ပျောက်သိုင်းပညာလို့ ခေါ်တယ်”

“ဇာ ... အရိပ်ပျောက်သိုင်းပညာတဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒါလို့ မဆိုဘူး”

“မအဲဒါနဲ့ ... ရှင် နတ်တံကိုဦး လေထဲမှာ ပန်းအိပုံတွေ ရေးတာကလည်း သိုင်းပညာရပ်ပဲ”

“ဇာ ... ပန်းအိရေးတာဟာ သိုင်းပညာရပ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကွမ်ယု ... သိုင်းပညာပါ။ အကယ်၍ ရှင်လက်ထဲမှာ နတ်တံအစား တုတ်တစ်ချောင်းဖြစ်စေ ဓားရှည်တစ်ခုဖြစ်စေ ရင် အဲဒီလက်နက်တွေဟာ သိုင်းကွက်ဖော်တိုက်ကွက်တွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ရှင်ရဲ့ ပန်းအိရုပ်ပုံတွေဟာ သိုင်းကွက်တွေပဲ”

ကွမ်ယုမှာ ဘာကိုယုံရမှန်း မသိတော့ချေ။ သူ သိုင်းပညာ တတ်နေသည်ဟု သခင်မလေးယီတာက ပြောသည်။ သို့သော် သူ

နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေနေသည်။ ကွမ်ယုက ...

“ကျွန်တော်ဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေမိပါတယ် ဆရာမ။ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့ သိုင်းပညာဆိုတာနဲ့ အခု ဆရာမ သင်ပေးတဲ့ ပညာရပ်တွေဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ လေလှိုင်းစီးရသလို ဖြစ်နေပါတယ်”

သခင်မလေးက ရှင်းပြသည်။

“ကွမ်ယု ... လောကမှာ သိုင်းပညာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်။ တစ်မျိုးက အထက်တန်းစားသိုင်းပညာပဲ။ တစ်မျိုးကတော့ အောက်တန်းစား သိုင်းပညာရပ်ပဲ။ အောက်တန်းစား သိုင်းပညာတွေကိုပဲ ရှင်မြင်ဖူးမှာပေါ့။ ရှင်သိတဲ့ သိုင်းပညာရပ်ကို ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်မြင်ဖူးတဲ့ သိုင်းပညာကတော့ လက်နက်မပါဘဲ တိုက်ခိုက်တာ၊ လက်နက်နဲ့ ထိုးခတ်တိုက်ခိုက်တာတွေပါ ဆရာမ”

သခင်မလေးယီတာက ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါ အောက်တန်းစား သိုင်းပညာတွေပဲ။ သူက လက်နက်ကို ဦးစားပေးတယ်။ လက်နက်ကို အလေးပေး သင်ကြားရတယ်။ အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ပညာရပ်တွေကို တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းသမားတွေကို မြင်တာနဲ့ သိုင်းသမားမှန်း သိသာတယ်”

“ဆရာမ ... အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ သိုင်းပညာကရော”

“အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ သိုင်းပညာကတော့ ထိုးကွက်၊ တိုက်ကွက် အရင်းအမြစ် အနှစ်သာရတွေနဲ့ လက်နက်ပညာတွေကို သင်စရာ မလိုပါဘူး။ သိုင်းပညာရဲ့ အရင်းအမြစ်အနှစ်သာရတွေကို သင်ကြားရတာဆိုတော့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်ဟာ ဘယ်တော့မှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် မပေါ်လွင်ဘူး။ သူ့ရဲ့တိုက်ကွက်တွေ”

အဆင့်အတန်းမြင့်မားလာလေလေ တိုက်ခိုက်မှုဟာ မပေါ်လွင်ဘဲ သဘာဝအတိုင်း လှုပ်ရှားနေတယ်လို့ ထင်ရလေလေပဲ”

“ဆရာမပြောတာတွေကို ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီသလို ဖြစ်နေပါတယ်”

“တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျွန်မပြောတာတွေကို စွဲသဘောပေါက်လာမှာပဲ။ အဲဒါတွေကို ရှင်ဉာဏ်မမီသလို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်မှာ လက်တွေ့တိုက်ခိုက်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံမရှိဘဲ ဖြစ်နေလို့ ရှင်ကိုယ်ရှင် ဘာမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေတာ။ မကြာခင်မှာ ရှင်ဟာ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုကို လက်တွေ့ပဲဝင် ယှဉ်ပွဲရတော့မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ရှင်တတ်မြောက်တဲ့ သိုင်းပညာရဲ့ တန်ဖိုးကို လက်တွေ့သိလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို အခု ကျွန်တော် သိုင်းပညာကို တတ်မြောက်နေပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... ရှင်ကိုယ်ရှင် မသိသေးတာပဲ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော်တတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာရဲ့ အမည်ကို မသိရဘူးလား ဆရာမ”

“သိနှင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ အချိန်မတန်ဘဲ မပြောရဘူး”

“ဟုတ်တဲ့”

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက တရုတ်ပြည်မြေပြန့်မှာ သိုင်းဆရာကြီး နဂါးအင်ကြူဆိုတဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့နာမည်ဟာ နဂါးအင်ကြူပဲ။ သူဟာ သိုင်းပညာကို တစ်ဖက်ကမ်းစပ် တတ်မြောက်သလို ကိတပညာ၊ ပန်းချီပညာနဲ့ စာပေပညာတွေကိုလည်း သိပ်ဝါသနာပါတယ်။ လေ့လာလိုက်စားခဲ့တယ်။ ထက်

လည်းထက်မြက်တယ်။ တတ်လည်း တတ်မြောက်တယ်”

သခင်မလေးက ဆက်ပြောလေ၏။

“တစ်နေ့မှာ အနောက်ဘက်တောင်ကုန်းတွေမှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ဟာ မြေပြန့်သိုင်းလောကကို ဆင်းလာတယ်။ နာမည်က ‘မုန်တိုင်းဂူခွင်း’ တဲ့။ သူဟာ မြေပြန့်သိုင်းလောကကို ဆင်းလာပြီး သိုင်းဆရာကြီးတွေနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တယ်။ မုန်တိုင်းဂူခွင်းကို အားလုံးရှုံးတာပဲ။ နောက်ဆုံး ယှဉ်ပြိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ ဆရာကြီးအင်ကြူ တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရစ်တော့တယ်။ မုန်တိုင်းဂူခွင်းနွှော့ကိုယ်က အလွန်ထွားကျင်းကြီးမားတယ်။ သူ့သိုင်းပညာတွေဟာလည်း တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုပညာတွေကို အတုယူတီထွင်ထားတယ်။ ဆရာကြီးအင်ကြူအနေနဲ့ မုန်တိုင်းဂူခွင်းကို ယှဉ်ပြိုင်ရင် ရှုံးမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်”

“နောက်ဆုံး တယ်လို့ဖြစ်သွားသလဲ ဆရာမ”

“မလွဲမကင်းသာတော့ ဆရာကြီးဟာ မုန်တိုင်းဂူခွင်းရဲ့ ခိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ပြိုင်မယ့်ရက် တစ်ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီပြိုင်ပွဲရက်မရောက်ခင်မှာ ဆရာကြီးဟာ တစ်ယောက်တည်း အလေးအနက် စဉ်းစားကြံဆနေတော့တယ်။ ပြိုင်ပွဲရက်မရောက်ခင် သုံးလေးရက်အလိုမှာ ဆရာကြီးအင်ကြူခေါင်းထဲကို အလင်းရောင်တစ်ခု လက်ခနဲ ဝင်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာရပ်ကို သူ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပန်းချီ၊ ကိတ၊ စာပေ စတဲ့ ဂန္ထဝင် အဂိုပညာရပ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်တီထွင်လိုက်ရင် နက်ရှိုင်းထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာရပ်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာမယ်ဆိုတာကို ဆရာကြီးအင်ကြူဟာ သိမြင်သဘောပေါက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ရရှိတဲ့ သုံးရက်အချိန်

အတွင်းမှာ ဆရာကြီးအင်ကြူဟာ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာကို ဂန္ထဝင်ပညာ ရုပ်တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်တီထွင်ပြီး အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်လိုက်တယ်။ သုံးရက်အတွင်းမှာ သူဟာ သိုင်းပညာရုပ်တစ်ခုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ တယ်။ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ မူလသိုင်းပညာနဲ့ ဂန္ထဝင်အနုပညာရုပ် တွေကို ပေါင်းစပ်ထားသော ဖြစ်တဲ့အတွက် ဂန္ထဝင်နဂါးသိုင်းလို့ အမည်ပေးလိုက်တယ်။

“ဂန္ထဝင်နဂါးသိုင်း ... ဂန္ထဝင်နဂါးသိုင်း”

“ကွမ်ယုသည် ထပ်တလဲလဲ ရေရွတ်နေမိသည်။

“အချိန်ခွေတဲ့သုံးရက်မှာ ဆရာကြီးအင်ကြူဟာ မုန့်တိုင်း ဝူခွင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ အပွဲပွဲမှာ အောင်မြင်လာတဲ့ မုန့်တိုင်း ဝူခွင်းဟာ ဆရာကြီးအင်ကြူနဲ့ကျတော့ ခွဲသွားတယ်။ ဆရာကြီး အင်ကြူ အနိုင်ရရှိလိုက်တယ်။ မုန့်တိုင်းဝူခွင်းဟာ အနောက်တောင် ကုန်းတွေအပေါ် ပြန်ထွက်ပြေးသွားသတဲ့။ ဆရာကြီးအင်ကြူဟာ စိတ်ကောင်အိုတဲ့ လူဆိုတော့ မုန့်တိုင်းဝူခွင်းကို မသတ်ပါဘူး ဇွန်လွတ် လိုက်တယ်။ အခု ကျွန်မရရှိတဲ့ သိုင်းပညာရုပ်ဟာ ဆရာကြီး အင်ကြူ ရဲ့ ဂန္ထဝင်နဂါးသိုင်းပညာပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တော်ထားတဲ့ ပညာဟာလည်း ဂန္ထဝင်နဂါး သိုင်း ပညာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ရှင်တော်ထားတဲ့ ပညာတွေဟာ ဂန္ထဝင် နဂါး သိုင်းပညာပဲ။ ဒါကြောင့် ပန်းချီ ဂီတနဲ့ စာပေတွေ ပေါင်းစပ်ထားတာ ပေါ့။ ကွမ်ယု ... ရှင် ဆရာကြီးအင်ကြူကို ရည်မှန်းပြီး ဂါရဝပြုပါ”

ကွမ်ယုသည် တင်ပုင့်ခွေတိုင်နေရာမှ ကြမ်းပြင်တွင် ဒူး ထောက်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးအင်ကြူအား ရည်မှန်းပြီး ဂါရဝ သုံးကြိမ်ပြုလေ စမ်း။

“ကောင်ပြီ ကွမ်ယု ... မကြာခင်ရက်အတွင်းမှာ ရှင်ဟာ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ သိုင်းပညာပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ရှင် ဝင်ရောက် ဆင်နွှဲရလိမ့်မယ်။ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးဟာ တကယ်ကြီးကျယ်တယ်။ ရှင် ဟာ အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတဲ့ လူဆိုတော့ ရှင်ကို ဘေးက ကျွန်မ အကြံပေးစောင့်ရှောက်ရမယ်”

“ဟုတ်ကို ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမ”

“ဒါပေမဲ့ ...”

ကွမ်ယုသည် သခင်မလေးကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒါပေမဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲတွေနဲ့ ထုံးစံအရ တစ်စုံတစ်ယောက် ဟာ နဲ့ဘေးကနေ ဝင်ရောက်အကြံပေးခွင့် မရှိဘူး”

ကွမ်ယု စိတ်ပျက်သွားသည်။

“ဧာ ... ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာမက ဘေးက အကြံပေးစောင့်ရှောက်နိုင်မှာလဲ”

“မပုပဲနဲ့ ... ဖြစ်တဲ့နည်း တစ်နည်း ရှိပါတယ်”

“ပြောပါ ဆရာမ”

“ကျွန်မ ရှင်ကို လွှဲစွက်အဝေးလွတ် အသံနိမ့်ကောင်းပြော နည်းနဲ့ အကြံပေးရောဂိုတာကို ပေးမယ်”

“လွှဲစွက်အဝေးလွတ် အသံနိမ့်ကောင်းပြောနည်းဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ ဆရာမရယ်”

“အသံနိမ့်ကောင်းပြောနည်းလို့ပဲ ကျွန်မ တိုတိုပြောတော့ မယ်။ အဲဒီနည်းကို လက်တွေ့ပြုမယ် ... နားထောင်ကြည့်”

သူမနှင့်ကွပ်ယု ရှေ့တည်တည်တွင် ရပ်နေပြီး ပါးစပ်ကို ဝိတ်ထားသည်။ သို့သော် ကွပ်ယု၏ နားဝအနီး၌ ယင်တစ်ကောင် ဖုံးဝဲသကဲ့သို့ အလွန်တိုညောင်းသော အသံသေးသေးလေးတစ်ခုသည် အနီးကပ်၍ ဝီသဇ္ဇာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ကွပ်ယု ... ကျွန်မပြောတာ ကြားသလား။ ရှင် ခူးထောက် ထိုင်နေရာက ထလိုက်ပါ။ ကျွန်မ အခု အသံနိမ့်စကားပြောနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြောကြားနေတာပဲ”

ကွပ်ယုသည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကွပ်ယုသည် သခင်မယီတာကို အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်မိလေ၏။ သခင်မယီတာ သည် နှုတ်စမ်းလည်း မလှုပ်ချေ။ သူမထံမှ မည်သည့်အသံမျှ ထွက် ပေါ်လာခြင်းလည်း မရှိချေ။

အလွန်တိုညောင်းသောလည်း ဝီသဇ္ဇာအသံသာ ကွပ်ယု၏ နားထဲတွင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ စကားပြောနေတာကို ရှင် ကြာအပြီးမဟုတ်လား။ ရှင်ကို ရပ်ခိုင်းတာ ရှင် ရပ်လိုက်ပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ၊ ဆရာမ ပါးစပ်လှုပ်တာ မတွေ့ရဘဲ ကျွန်တော် ကြားနေရပါတယ် ဆရာမ”

သခင်မယီတာသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်လေ သည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကွပ်ယု ... မဟန်ဘူးလား ကျွန်မ အသံနိမ့် စကားပြောနည်းနဲ့ ပြောဆိုအကြံပေးရင် အဲဒီအသံကို ရှင်တစ် ယောက်ပဲ ကြားရမယ်၊ ကျွန်မ အကြံပေးပြောဆိုနေတာတွေကို လည်း တခြားဘယ်သူမှ မသိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“အလွန်အဆင်ပြေတဲ့ အစီအစဉ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က တော့ ဘာအတွေ့အကြုံမှမရှိဘဲ ကြီးကျယ်တဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးကို ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရမယ်ဆိုတာကတော့ မြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ဆရာမ”

ယီတာသည် ဒေါသထွက်သွားသည်။

သူမသည် ခါးတွင်ဓိတ်ထားသော ရတနာကိုပါးနှင့်စီရယ် ထားသည့် မြင်းနှင့်တံကို မြှုတ်ယူလိုက်ပြီး ကွပ်ယုကို ဆတ်စနဲ့ ညွှန် လိုက်သည်။ သူ၏ပုံဟန်သည် ရာဇမာန် ပါလှ၏။

“ရှင်ကို ကျွန်မ အမိန့်ပေးနေတယ်ကွပ်ယု၊ ရှင်ဟာ မလှ မသေ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဝင်ရမယ်၊ ရှင် ဘာမှ ထပ်တွန့်တက်မနေနဲ့တော့၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မ သင်ပေးထားတဲ့ မညာရပ်တွေအပေါ် အယုံအကြည် မရှိတဲ့အထွက် ရှင်ကို ကျွန်မ သိင်္ဂီတီဆိုးတယ်”

သူမသည် ဒေါသသံနှင့်ပြောလိုက်သည်။ ကွပ်ယုသည် သခင်မလေးယီတာ၏လှုပ်ရှားမှုများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

သူမ၏အမူအရာသည် ထူးဆန်းနေသည်။ ဤအမူအရာ များကို ကွပ်ယု မတွေ့မြင်ဖူးချေ။ သူသည် ဧကူးတောသားတစ်ဦး သာ ဖြစ်သည်။ ယီတာ၏လှုပ်ရှားမှု ဟန်ပုံနှင့်သည် ထိခွာနိမ့်နိမ့်ဟန် အပြည့်ပါပြီး ရာဇမာန်ပါလှသည်။

ရတနာကိုပါး၊ ဇီဖြယ်ထားသည့် နှင့်တံကို ပြောက်၍ သူ့ အား ညွှန်ပြုအမိန့်ပေးနေပုံမှာ ဒဏ္ဍာရီထံမှ တန်ခိုးရှင်မလေးတစ်ဦး နှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်ဟု ကွပ်ယုတွေးနေလေ၏။ သခင် မလေးယီတာမှာ ဘုရင့်သမီးတော်တစ်ပါးဖြစ်သည်။ နန်းတွင်း တစ်ခုတစ်ခု ထူးခြားသောအမိန့်ကို ပေးမည်ဆိုလျှင် ရတနာကိုပါး

စိခြယ်ထားသည့် မြင်းစီးနှင်တံဖြင့် ထိုးညွှန်အမိန့်ပေးပြုခြင်းသည်။ အမှန်မှာ ကွမ်းယုသာ နေပြည်တော်နှင့် အကျွမ်းဝင်သူဆို ပါလျှင် မြင်းစီးနှင်တံကို မြင်သည်နှင့် သခင်မလေးယီတာသည် ဘုရင့် သမီးတော်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း သူ့သိပေမည်။

သခင်မလေးယီတာ၏ ထီးဟန် နန်းဟန် ကြွန်းဟန် ပါသော အဖုံအရာများကိုလည်း သူ့စိတ်ထဲ၌ ထူးဆန်းသည့်အမှုအရာ ဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။ သူ့သိသည့် အထက်တန်းစားလူများ၏ ဟန်ပန်မဟုတ်ကြောင်းလည်း သိနေသည်။

ယခုလည်း သခင်မလေးယီတာသည် ဒေါသဖြစ်သွားသဖြင့် သတိလွတ်ပြီး မြင်းစီးနှင်တံဖြင့် အမိန့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွမ်းယုသည် ယီတာပြောသလို ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်လှသော်လည်း အချို့သူတစ်ပါး လွယ်ကူစွာ သိနိုင်သည့် အချက်များကို သူသည် လွယ်ကူစွာမသိဘဲ ရှိနေတတ်၏။ ကွမ်းယုသည် အချို့ကိစ္စများ၌ သိမြင်မှုမရှိဘဲ ဆင်ခြင်ဉာဏ် တိုးလွန်းလှသည်။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ တစ်ဖက်က ထူးချွန်လွန်း၍ ဖြစ်နေသလောဟု မပြောတတ်ပါပေ။ သခင်မယီတာသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သူ ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဘုရင်မင်မြတ်၏ သမီးတော်တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း သူတို့၏နန်းတွင်းပိုင်း ဘုရင့်မိသားစုများသာ သင်ရသည့် အဓိက သိုင်းပညာရပ်ကြီး သုံးရပ်အနက် တစ်ရပ်ကို ကွမ်းယုအား သင်ကြားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထိုသို့ သင်ကြားပေးခြင်းမှာလည်း ထိုသိုင်းပညာရပ်၏ ပကတိဥမ်းအားကို သိလျှင် လေ့လာလို၍ဖြစ်ကြောင်း စေသည့် အချက်များကို ကွမ်းယုအား ဖွင့်ဟပြောကြားထားခြင်း မရှိပါပေ။

ကွမ်းယုကလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆက်စပ်စဉ်းစားခြင်း မရှိပါစေ။

သူသည် သခင်မလေး၏ ထီးဟန် နန်းဟန် ကြွန်းဟန်ပါသော အမှုအရာ၊ သခင်မလေး၏ အစေအပါးများ၊ အစေအပါးများ၏ ပြားပြားဝပ်ရိုးသမ္ပူ မြင်းကိုးကောင်ကသော ရထားကြီး၍ လာခြင်း ... စသည်တို့ကို ဆက်စပ်စဉ်းစားပါက ဤသခင်မလေးမှာ သာမန် သခင်မလေးတစ်ဦး မဟုတ်နိုင်ကြောင်း သူ ခဉ်းစားမိနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ကွမ်းယုသည် ဆက်စပ်စဉ်းစားနေ့၊ သူသည် သခင်မလေးယီတာ၏မျက်နှာကိုသာ ငေးကြည့်နေလေသည်။ ယီတာသည် ကွမ်းယု၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကွမ်းယု၏ မျက်နှာမှာ ခိုးသားမြို့စင်လှသည့်အတွက် သူမ၏ဒေါသများ ပြေပျောက်သွားရသည်။

“အင်း ... သူ ဘာမှမသိရာဘဲကိုး”

သခင်မလေးယီတာသည် သက်ပြင်းတစ်မျက် နှိုက်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကွမ်းယု ... ဘာမှ မပူနေနဲ့၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်လုံး ရှင့်အနားမှာ ရှိနေတယ်။ သိုင်းပြိုင်ပွဲအတွက် အသင့်ပြင်ထားပေတော့ အချိန်လည်း လင့်နေပြီ ရှင့်ပြန်တော့”

ထိုနေ့က ပြေစုနစ်ကောင်တောင်တန်းမှ ပြန်လာသော ကွမ်းယုသည် တွေးရော၊ စဉ်းစားစရာ အမြောက်အမြား ပါရှိလာလေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်တန်းမှအပြန် မည်သည့်သစ်သီးဝလံ၊ မည်သည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မျှ မပုခိုင်တော့စေ။

(၂၁)

စကားနှိုက်ကြခြင်း

ကွမ်ယုသည် ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့နှင့် စကားပြောနေလေသည်။ ကွမ်ယုသည် သူ့အခြေအနေကို ရှိသားစွာပြောပြလေသည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာများလဲကွ”

“မင်းတို့ကို ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ၎င်းဆရာက သိုင်းပညာအကြောင်း ဘာမှမပြောဘူးဆိုတာလေ”

“အင်း ... ပြောဖူးတယ်”

ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့သည် ကွမ်ယုအား အစ်ဆောက်မေမြန်းရန် ကန်ဒီကျေးရွာမှ ခွာအိုချွမ်မြို့လယ်ရှိ မီးပုံပြော စားသောက်ဆိုင်သို့ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကွမ်ယုသည် အစားကောင်း၊ အသောက်ကောင်းကို မက်မောတတ်သည်။ ဤသည်ကို ဟန်ရှင်နှင့် ဟုအင်ချန်တို့က သိရှိကြသည်။

သူတို့သည် အစားအသောက်ကျွေးမွေးရင်း ကွမ်ယုထံမှ စကားနှိုက်ထုတ်ရန် တိုင်ပင်ထားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့ စကားမနှိုက်ရသေးမီ ကွမ်ယုက ဖွင့်ဆိုပြောလာလေ၏။

“ငါ့ဆရာက ငါ့ကိုပြောတယ်ကွ၊ ငါဟာ သိုင်းပညာတတ်ပြီးသားတဲ့”

ကွမ်ယုပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြလေ၏။ ဟန်ရှင်က ...

“ရှင်ပဲ သိုင်းပညာ မသင်ရဘူးဆို၊ ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိုင်းပညာတတ်သွားရတာလဲ”

“ငါလည်း မသိပါဘူးဟာ။ သူ သင်ပေးတာတွေတော့ ငါလိုက်လုပ်နေတာပဲ။ ယာခင်းမှာ လုပ်အားပေးတဲ့ အချိန်ကလွဲရင် သူ သင်ပေးသမျှ ငါ လေ့ကျင့်နေတာပဲ။ ဧဝံဇစ်တော့ ငါ လေ့ကျင့်သင်ကြားနေတဲ့ ပညာအားလုံးက သိုင်းပညာတွေပဲတဲ့။ ငါလည်း အံ့အားသင့်ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့ဘူး”

ဟန်ရှင်သည် ကွမ်ယုအား စူးစူးရှိုက်ရှိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကွမ်ယု ... ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို သိုင်းကွက်တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက် ကစားပြပါလား”

ကွမ်ယုက ပြန်မေးသည်။

“သိုင်းကွက် ... ဘာသိုင်းကွက်လဲ”

“ငါတို့ ကစားတဲ့ သိုင်းကွက်ချိုးပေါ့”

“ငါ ဘာသိုင်းကွက်မှ မသိဘူး ဘာသိုင်းမှလည်း မကစားတတ်ဘူး”

ဟန်ရှင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့များ ရှင် သိုင်းပညာတတ်ပြီလို့ ရှင်က ပြောနေရသေးတယ်”

“ဟ ... ဒါကတော့ သူ့ပြောပြတာကို ငါပြန်ပြောပြတာပဲ။

ငါ သိုင်းပညာတတ်ပြီလို့ ငါမပြောပြပါဘူး”

ကွမ်ယုသည် တစ်ခုတစ်ခုကို သတိရသွား၏။

“ဟာ ... ငါ တစ်ခုသတိရပြီကွ”

ဟုအင်ချန်က ...

“ဘာသတိရတာလဲ”

“ငါ့ဆရာက ပြောတယ်၊ ငါဟာ မကြာခင်မှာ အလွန်ကြီး ကွယ်တဲ့ သိုင်းဗြိုင်ပွဲကြီးကို ဝင်ရမတဲ့”

ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ကွမ်ယုထံမှ ကြားရသောစကားများမှာ အဆန်းစွန်းများသာ ဖြစ်နေသည်။ ဟုအင်ချန်က ...

“ဟေ ... မင်းဆီက ကြာသမ္မာသတင်းတွေဟာ အဆန်း စွန်းပေါလား မင်း သိုင်းဗြိုင်ပွဲဝင်ရမယ် ... ဘာသိုင်းဗြိုင်ပွဲတဲ့လဲ”

ကွမ်ယုက ခေါင်းယမ်းရင်း ပြောသည်။

“ဘာသိုင်းဗြိုင်ပွဲမှန်းတော့ ငါလည်း မသိပါဘူးကွ။ မကြာခင် ကျင်းပမယ့် သိုင်းဗြိုင်ပွဲလို့ ပြောတာပဲ”

ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြလေ၏။

ဟုအင်ချန်က ...

“မကြာခင် ကျင်းပမယ့် သိုင်းဗြိုင်ပွဲဆိုရင်တော့ တောင်သုံးလုံးခြင်သေ့သရဖူသိုင်းဗြိုင်ပွဲကြီးရှိတယ်။ ဒီသိုင်းဗြိုင်ပွဲက နည်းနည်းနောနော သိုင်းဗြိုင်ပွဲမဟုတ်ဘူးကွ။ မြေပြန့်က သိုင်းသမားတွေ နဲ့ တောင်ပေါ်သိုင်းသမားတွေ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် သိုင်းပညာလှယ်တဲ့ ပွဲပဲကွ”

ကွမ်ယုသည် ညထိကောင်းသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် စူးစမ်းလေ့လာမှု မရှိဘူး။ သူသည် ထိုဗြိုင်ပွဲကို မကြားဖူးဘူး။

ဤသို့ မကြားဖူးခြင်းမှာ သူသည် ယခင်က တောင်ယာ အလုပ်ခွင်၊ လုပ်နေရရှိခဲ့လည်း မြစ်ရင်မြစ်မည်း။

“အင်း ... မင်းတို့ပြောတဲ့ အဲဒီသိုင်းဗြိုင်ပွဲပဲ မြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့ကွာ”

ဟုအင်ချန်သည် ရှုံ့မဲ့လိုက်၏။

“ကွမ်ယု ... မင်းဟာ ဒေသန္တရ စဟုသုတ နည်းလွန်းတယ်ကွာ”

ဟုအင်ချန်ပြောသည်မှာ မှန်သည်။ ယခုအသက်အရွယ်အထိ ကန်စီကျေးရွာနှင့် ချာဘိုရွာမိပြီး တို့မှတစ်ပါး မည်သည့်နေရာမှ ကွမ်ယု မရောက်ဖူးဘူး။ ကွမ်ယုက ...

“မင်းပြောတဲ့ အဲဒီတောင်သုံးလုံးခြင်သေ့သရဖူသိုင်းဗြိုင်ပွဲ မြစ်မှာ သေဇရာပါတယ်”

ဟုအင်ချန်သည် ဟားတိုက်ရယ်၏။ ဟန်ရှင်ကလည်း ပြုံးသည်။ သူတို့သည် ကွမ်ယုကို ကရုဏာသက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။ ဟုအင်ချန်က ...

“တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်ပဲ၊ တောင်သုံးလုံးခြင်သေ့သရဖူသိုင်းဗြိုင်ပွဲဆိုတာကိုမှ မင်း အခုမှ ကြားဖူးတယ်လို့ ထင်တယ်”

ကွမ်ယုက အစိုးမဲ့အတိုင်း ပြော၏။

“ငါလည်း တယ်ကြားဖူးပေလဲ့ကွာ၊ တောင်ယာသမားနဲ့ သားဟာ တောင်ယာထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေရတာပေါ့”

"အေး ... အဲဒါဖြိုင်ပွဲကို နယ်နယ်ရရသိုင်းဖြိုင်ပွဲလို့ မှတ်နေသလား။ သိုင်းလောကရဲ့ ထိတ်ထိတ်ကြဲဖြိုင်ပွဲကြီးကွ၊ သိုင်းလောကဆရာကြီးတွေ ပညာဖြိုင်ကြဲတဲ့ပွဲကွ၊ မင်းလို သိုင်းတစ်ကွက်မှ မကစားတတ်တဲ့လူကို မပြောနဲ့။ ငါတို့ဆရာကြီး ဂွန်တန်စီတောင် ဝင်မဖြိုင်တဲ့ဘူး ... ဘာမှတ်သလဲ"

ကွမ်ယု အံ့ဩသွားသည်။

"ဟေ ... ဟုတ်ရဲ့လားကွာ"

ဟန်ရှင်သည် စိတ်တိုသွားလေ၏။

"ဟုတ်ရဲ့တင် မကဘူး ဟုတ် ... ဟုတ်နဲ့တောင် မြည်နေသေးတယ်"

ကွမ်ယုသည် မစ်ဇင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်သွား၏။

"ခါနဲ့ ငါ မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး ဟုအင်ဇွန်တို့ ဟန်ရှင်တို့ကို ငါ မေးစမ်းပါရစေဦး နှင်တို့ ဒီလောက် ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်နဲ့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆရာကြီးတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်ပြီး သိုင်းပညာ မလေ့ကျင့်ရတာလဲ။ အနည်းဆုံး တောင်သုံးလုံးခြေသို့ သရဖူဖြိုင်ပွဲလောက်တော့ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ ဆရာကြီးတစ်ပါးပါးကို ခေါ်ပြီး သင်ယူသင့်တာပေါ့။ ခြေသို့သရဖူဖြိုင်ပွဲနား မကပ်နိုင်တဲ့ ဆရာကြီးရှင်တန်စီလို လူမျိုးကို မင်းတို့ဖို့လို့ ငွေဇွယ်ပြီး ပညာသင်ယူရသတဲ့လား"

ဟန်ရှင်က ...

"ရှင် ဘယ်လိုပြောလို့တာလဲ။ ရှင်ဟာ အတော်ပဟူသတ နည်းတာပဲ။ ခြေသို့သရဖူသိုင်းဖြိုင်ပွဲမှာ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့ အဆင့်ရှိတဲ့ သိုင်းဆရာကြီးတွေကို ကျွန်မတို့က ငွေကြေးပေးပြီး သိုင်း

ပညာတောင်းခံလို့ရမယ်လို့ ရှင်ထင်နေသလား"

"အဲဒီလို မရဘူးလား"

"မရဘူး တကယ်အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာဆိုတာ ငွေကြေးပေးပြီး ဝယ်လို့ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးတွေအနေနဲ့ သူတို့အင်မတန်စိတ်ချပုံကြည်တဲ့ တပည့်သားမြေးတွေကိုမှ သိုင်းပညာအမွေပေးတာရှင်။ တကယ်စစ်မှန်တဲ့သိုင်းပညာကို ရရှိမလွယ်ဘူးရှင်"

ကွမ်ယုသည် လေပျောက်လေဖြင့် ပြောလေ၏။

"ငါ မသိလို့ ပြောမိတာပါဟာ။ ငါတောင်ပန်ပါတယ်။ ငါကလည်း သိုင်းလောကပဟူသတ နည်းသံကိုး"

ဟုအင်ဇွန်က ...

"ငါတို့ကို အကြောင်းငွေယူပြီး သိုင်းပညာ သင်ပေးတဲ့ ဆရာကြီး ရှင်တန်စီလို သိုင်းဆရာကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရှင်တန်စီရဲ့ သိုင်းပညာဟာ သာမန်သိုင်းပညာပဲကွ။ ဟိုတစ်နေ့က ဟန်ရှင် သစ်တောင်သီးနဲ့ ပေါက်တာတောင် မရှောင်နိုင်ဘူး။ ငါအဖေက ရှင်တန်စီကိုခေါ်တာက အခြေခံသိုင်းပညာတွေ တတ်စေချင်လို့ကွ။ အခြေခံကောင်းမှ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာကို သင်ရမှာ။ အဲဒါတွေက မင်းကို အပိုပြောပြနေတာပါ"

ဟုအင်ဇွန်က ဆက်၍ပြောလေ၏။

"ငါပြောခွင့်တာက အဲဒါမဟုတ်ဘူး တောင်သုံးလုံးခြေသို့ သရဖူသိုင်းဖြိုင်ပွဲမှာ မင်းအရည်အချင်းနဲ့ လုံးဝမဝင်နိုင်ဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက တို့လိုတောင် သိုင်းကွက်ကစားပြန်တာ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ငါ့စိတ်ထင်တော့ ခြေသို့သရဖူဖြိုင်ပွဲ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး တခြားဖြိုင်ပွဲတစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မင်းဆရာကို မြန်မေးကြည့်"

ပဦး ... ဘယ်သိုင်းပြိုင်ပွဲလဲဆိုတာ”

ကွမ်ယု တွေဝေသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါကလည်း သေသေခွာခွာ မမေမိဘူး

ကွား အခု ငါပြန်မေးလိုက်ရုံမယ်”

ဟန်ရှင်က ...

“ရှင်ဆရာက သိုင်းပညာကိစ္စမှာ တော်၊မတော်တော့

ကျွန်မ မသိပါဘူး ရှင်ကို စာပေး ဂီတ၊ ပန်းချီပညာတွေနဲ့ ဆီးတော်

သီး ဖမ်းတဲ့ပညာတွေကို သင်ပေးတာတော့ အလွန်တော်တာပဲ၊

ကျွန်မကလည်း စာပေး၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ ပညာတွေ သင်ခွင့်တယ်၊ အထူး

သဖြင့် ဆီးတော်သီးဖမ်းတဲ့ပညာကို သင်ခွင့်တယ်၊ အဲဒါတွေကြားပြီး

ရှင်ဆရာကို ကျွန်မတို့က လေးစားနေတာ၊ ကျွန်မတို့ တွေ့ရှင်ရရင်

ရှင်ဆရာကို သိပ်တွေ့ ချင်တာပဲ”

ဟုအင်ချွန်က ...

“ငါကတော့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ် လျှောက်ပြေးတဲ့ပညာကို

သင်ခွင့်တယ်”

ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ချွန်ကို တံတောင်နှင့် ထွက်လိုက်လေ

၏။ ထိုစကားကို ပြောခြင်းဖြင့် ကွမ်ယုကို သူတို့ လိုက်ဆောင်းသည်ကို

ကွမ်ယု သိသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကွမ်ယု၏မျက်နှာများသည်

ဖြင့်တက်သွား၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌ အလွန်ထူးဆန်းသွားသည်။

သူ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားဖျား၌ ခုန်ဖျံကူးသန်းနေသည်ကို သူတို့

တွေ့သွားလေပြီလားဟု တွေးသည်။ ကွမ်ယုက ...

“ဟာ ... ငါ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာ လျှောက်ပြေးနေတယ်၊

မင်းတို့ ဘယ်လိုတွေ့သလဲ”

ဟန်ရှင်သည် ခေါင်းခါလိုက်၏။ ဤပြဿနာမှ သူမ ရှောင်

ထွက်သည်။

“ကျွန်မတော့ မသိဘူး ဟုအင်ချွန်၊ ရှင် ဘယ်လိုတွေ့တာ

လည်း ရှင်မြဲလိုက်လေ”

ဟုအင်ချွန်မှာ ခေါင်းဖျားပန်းကြိုးသွားလေ၏။

သို့သော် ရုတ်တရက် အကြံရသွားသည်။

“ငါ ... ငါ ... တရုတ်ရှေးဟောင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဆီး

တော်သီးဖမ်းသည့် အတတ်ပညာကို တတ်သောသူသည် သစ်ပင်

ထိပ်ဖျားဖျားတွင်လည်း ပြေးနိုင်စွမ်းရှိ၏ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကို မတ်ဖူးလို့ပါ

ကွ”

“မင်းဖတ်တဲ့ စာအုပ်မှာမည်ကို ပြောခမ်း” တရုတ်ရှေး

ဟောင်းရာဇဝင်ကွမ်း အစောင်စောင်ကို ငါဖတ်ဖူးတယ်”

“မသိတော့ပါဘူးကွား၊ ဘယ်စာအုပ်လည်း မမှတ်မိတော့ပါ

ဘူး။ နေပါဦး ... မင်းက သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှာ ခုန်ဖျံကူးသန်းတာ

မတတ်လို့လား”

ကွမ်ယုသည် အလွန်စိုးသားသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများကို

ယုံကြည်သည်။ သူတို့၏အဖျားကို ဆက်မမေးတော့ချေ။ ဟုအင်ချွန်

ပြန်မေးသည့် အမေးကိုပင် သူက ပြန်မြေလိုက်သေးသည်။

“ငါတတ်ပါတယ်ကွား၊ မင်းတို့ထင်တာက သစ်ပင်ပေါ်မှာ

ဘာအကိုင်မှ မကိုင်ဘဲ လျှောက်ပြေးနေတယ်လို့ ထင်တယ် မဟုတ်

လား ... မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရတယ်၊ ခြေထောက်

တွေက သစ်ကိုင်းကို ငွေ့နှင်းနိုင်ရတယ်၊ လက်တွေကလည်း သစ်ခက်

တွေကို သန်သန်မာမာ ဆွဲနိုင်ရတယ်၊ ငါ့ဆရာက ငါ့ကို အဲဒါ ကိုယ်

၁၅၆ စက္ကူချိပ်ငှားပေးအောင်

ဖော့ပညာလို့ ပြောပါတယ်”

ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လှမ်းကြည့်မိကြလေသည်။ ဟန်ရှင်သည် ဉာဏ်ရည်မြင့်မားသည်။ ကွမ်ယုပြောသည့် အချက်များ ဖြစ်နိုင်သည်ကို သိသည်။

“ကွမ်ယု ... ရှင် အခုပြောတဲ့ အချက်တွေကို ကျွန်မလည်း ကြားဖူးပါတယ်။ အလွန်အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာနဲ့ တွဲစပ်ထားလေ့ရှိပါတယ်”

ဟုအင်ချန်က ...
“ဒါဖြင့် မင်းဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာကို တတ်ထားတာပေါ့”
ကွမ်ယုက ခေါင်းညှစ်တမ်း။

“ငါတော့ မသိပါဘူး။ ငါ့ဆရာကတော့ ငါဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာတတ်နေပြီလို့ ပြောတာပဲ။ ဆရာက ငါ့ကို စစ်မေးပြီး ကျေနပ်နေတယ်”

ဟန်ရှင်နှင့်ဟုအင်ချန်တို့သည် ကွမ်ယုပြောသည့်စကားကို ယုံရမည်လည်း အခက်၊ မယုံရမည်လည်း အခက် ဖြစ်နေကြသည်။

ဟုအင်ချန်သည် ထိုအဖြစ်များကို ဝေဖန်မပုလိက်သည်။
“သူငယ်ချင်း၊ ကွမ်ယု ... မင်း ဘာထပ်စားဦးမလဲ။ စားခွင့်တာကိုသာ ထပ်မှာကွာ။ ငါတို့ကို ဘာမှအားနာမနေပါနဲ့။ ငါတို့ကတော့ ဝဇ္ဇီ”

ကွမ်ယုသည် ဝက်သားပေါင်းတစ်ဖွဲ့ ထပ်မှာသည်။
ကွမ်ယု ဒုက္ခဖြစ်စေရာရှိလျှင် အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်၍သာ ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မည်။ သူသည် အစားအသောက်တော့ တပ်မက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်မှာ ချာဆိုဇွမ်ဖြူ၍ အကောင်အဆုံး စား

အပြုံးနှင့်အား စီးပွား ၁၅၇

သောက်ဆိုင် ဖြစ်လေ၏။ အစားအသောက်များမှာ အလွန်ရေချိုးသည်။ စော်ရံတန်ခိုးလှ မကပ်နိုင်ချေ။

ဟုအင်ချန်တို့ ဟန်ရှင်တို့လို ပိုက်ဆံရှိ သားသမီးများသာ ကပ်နိုင်ကြသည်။ ရေချိုးသလို အစားအသောက်များကလည်း အလွန်အရသာရှိသည်။ စားပွဲထိုးသည် အသားပေါင်းပန်းကန်ကို လာချပေး၏။

“ဆရာတို့ဦးက အသားပေါင်း မှာထားတယ်မှတ်တယ်”
“အေး ... ဟုတ်တယ် မှာထားတယ်။ ချွမ် ... ချွမ်”

ဟုအင်ချန်သည် ကွမ်ယုကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။
ကွမ်ယုသည် အမှန်များကို ပြောနေသည့်မှာ သံသယရှိရန် မလိုချေ။ သူ့ဆရာက ကွမ်ယုအား သိုင်းပညာတတ်ပြီဟု ပြောနေသည်။ သူတို့အမြင်တွင် ကွမ်ယုမှာ သူလိုငါလိုပင်။

သူတို့ကပင် ကွမ်ယုထက် သိုင်းပညာများကို ပိုမိုတတ်မြောက်နေသေးသည်။ အသားပေါင်းပန်းကန်ရောက်လာသောအခါတွင် ကွမ်ယုသည် တွန့်စံမောင့်နှင့် အလုပ်လုပ်သွား၏။ သူသည် အသားပေါင်းကို တရူးတရူးဖြင့် စားနေသည်။ မကြာခင် အသားပေါင်းပန်းကန် ကုန်သွား၏။ ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့မှာ ဝနေပြီဖြစ်၍ ကွမ်ယု စားသောက်နေသည်ကိုသာ ထိုင်ကြည့်နေမိကြသည်။

“ကောင် အစားအသောက်တော်တော်ကြီးတာပဲ”
ဟုအင်ချန် တွေးနေ၏။ ကွမ်ယုသည် အစားအသောက်များအားလုံးကျွန်သွား သောအခါ သူ့ဇိုက်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လျှင် ဟုအင်ချန်ကို လှမ်း ကြည့်လေ၏။ ဟုအင်ချန်က ...

“မင်း စားခွင့်တာရှိရင် ထပ်မှာလေ။ ဘာထပ်စားဦးမလဲ”

“ငါ ဝယ်ပြီကွာ၊ တော်တော်ကလေး ငါ့ စားပစ်လိုက်တယ်”

“မင်း စားလိုရင် ငါ့ပြောတာကို နားထောင်ပါဦး၊ ငါတို့ဟာ မင်းဆရာမိမှာ ပညာသင်ချင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ကို ခေါ်သွားပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

၀ ကွမ်ယုမှာ မျက်နှာဖျက်သွား၏။

“မမြစ်လိုပါကွာ ဟုအင်ဆွန်ရယ်၊ ငါ့ကို သူ့တပည့်အဖြစ် လက်ခံတာတောင် ငါ့ဆရာမိမှာနေတဲ့ အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က တာဝန်ခံလို့ ငါ့ကို လက်ခံတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊ ငါ သိုင်ဇြိုင်ပွဲ ဝင်ယှဉ်ပြိုင်တဲ့အခါမှာ ငါ့ဆရာက ငါ့နဲ့ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ လိုက်လာမယ်လို့လည်း ပြောပြီဦး၊ အဲဒီအခါကုန်ရင် မင်းတို့ပါ သိုင်း ဖြိုင်ပွဲကို လိုက်ခွင့်ပေး ငါ့ဆရာနဲ့ မင်းတို့ကို ဆုံးပေးပါမယ်”

ဟုအင်ဆွန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့သည် ကွမ်ယု၏ကောင်းကို ကြားရသောအခါ လွန်စွာ စိတ်ပျက်သွားကြ၏။

“ငါက ဘယ်မခေါ်ခွင့်ဘဲ ရှိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို ခေါ်သွားရင် ငါ့ကို ငါ့ဆရာက သတ်လိမ့်မယ်၊ သူက ငါ့ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာကွ”

ဟုအင်ဆွန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့သည် စိတ်ပျက်သွားကြသော်လည်း သူတို့ဟန်အမူအရာက စိတ်ပျက်ခြင်းကို မပေါ်လွင်စေပါ။

“အေးပါကွာ ... အလွန်သန်တာနဲ့ မင်းဆရာနဲ့တို့ကို တွေ့စဉ်ရအောင် ကြိုးစားပေးပါကွာ”

ဟုအင်ဆွန်သည်ယုံမှသာပြောပြီး စားပွဲထိုးကို ခေါ်၍ ပိုက်ဆံ ရှင်းပေးလေ၏။

(၂၂)

ပမ်းဆီးခြင်း ခံရသူများ

ကွမ်ယုသည် သူ့ဆရာ၏ ပိတ်ပင်တာမြစ်ချက်ကြောင့် သူ့ဆရာအကြောင်း လုံးဝမပြောချေ၊ သူ သင်ကြားခဲ့ရသည်တို့ကိုသာ အလျဉ်းသင့်သလို ပြောပြသည်။ သူ့ဆရာ၏ အစေအပါးများ အကြောင်းလည်း ဘာမျှမပြောချေ။ ဤသို့ခိုးကွယ်စောင့်ခြင်းကပင် ဟုအင်ဆွန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့က ကွမ်ယု၏ဆရာအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုကို ပို၍ နှိုးဆွပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။

သူတို့သည် ဇွဲမလျှော့ဘဲ ရက်သတ္တပတ်၏ ဆဋ္ဌမမြောက်နေ့တွင် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ခုန်ခိုင်းကာ မြေခုန်ကောင်တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်ခွင့်ပေး၏။

သူတို့သည် ယခုအခါ ပါးသွားကြလေပြီ။ ကျောင်းတိုက်ရှိရာ ကွက်လပ်သို့ ဝင်မလာကြတော့ပေ။ တောစပ်များတွင် ဆင်းဇြီး မြင်းများကို ဝှက်ထားကြသည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း နှံ့ပင်များအကြား၌ ဝပ်တွားကာ မယ်သီလရှင်ကျောင်းတိုက်သို့ ထူးခြားမှု ရှိမရှိ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရချေ။

အလွန်မြန်ဆန်သော မြင်းရထားတစ်စီး မောင်းလာသည်ကို သူတို့တွေ့ကြရသည်။ သူတို့ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းကိုကောင်ရထားသည်ကို တွေ့ရှိကြလေ၏။

"ဟာ ... မြင်းကိုးကောင် ရထားပါလား"

ဟုအင်ချွန်က တီးတိုး ပြောလိုက်လေ၏။ ဟန်ရှင်က တီးတိုး ပြော၏။

"ရှုး ... ဧကားမပြောနဲ့၊ ကြည့်ပါကြည့်နော်"

ထိုမြင်းရထားသည် အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် မယ်သီလရှင်ကျောင်းတိုက်၏ နောက်ဘက်သို့ ပတ်ဝင်သွားသည်။

မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဟုအင်ချွန်သည် ဟန်ရှင်ကို တီးဆိုးပြောလိုက်၏။

"ငါတို့ ကျောင်းအနောက်ဘက်ကို သွားအောင်မယ်၊ ဆီမှတစ်ခုခုလှူတာ ရှိနေပြီ"

"အင်း ..."

ဟန်ရှင်က ခေါင်းညိတ်သည်။ ဟုအင်ချွန်သည် ချွန်ကွယ်မှ ထရပ်ကာ သစ်ပင်ကြီးများကိုကွယ်၍ ကျောင်းအနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လေ၏။ ဟန်ရှင်လည်း ဟုအင်ချွန်၏နောက်မှ ကပ်လိုက် သွားသည်။ သူတို့ လမ်းခုလတ်အရောက်တွင် သူတို့ မဖျော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

ဟုအင်ချွန်တို့ ဝှက်ပြီး ချည်နှောင်ထားခဲ့သည့် မြင်းတစ်ကောင်က အသံကွယ်လောင်စွာ ဟီလိုက်မြင်း ဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသောနေရာဖြစ်သဖြင့် ထိုမြင်းဟီသံကြီးကို မကြားသူ မည်သူမျှမရှိနိုင်ပေ။

နှစ်ယောက်သားမှာ တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးများ အေးခဲသွားသလို ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့သည် မြင်းဟီသံကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ထိုခေ့ အဆောက်အအုံအနောက်ဘက်မှ

လူရိပ်တစ်ရိပ်သည် အလွန်လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ပြေးထွက်လာပြီး မြင်းဟီသံ ထွက်ပေါ်လာရာတောထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ထိုလူရိပ် ပြေးထွက်သွားရာမှာ အလွန်လျင်မြန်ရကား မိန်းမယောက်ျား သဲသဲကွဲကွဲ မတွေ့လိုက်ကြရစေ။

ဟုအင်ချွန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် မယ်သီလရှင်ကျောင်းတိုက်၏နောက်ဘက်၌ မည်သို့ထူးခြားချက်များဖြစ်ပေါ်မည်နည်းဟု မြန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြင်းများရှိရာ တောအုပ်အတွင်း ဝင်သွားသော လူရိပ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏နောက်သို့ ရောက်ရှိလာလေပြီ။

"ကလေးတို့နှစ်ယောက် ... ဒီနေရာမှာ ဘာကို လာအောင် နေကြတာလဲကွယ်"

ရုတ်တရက် နောက်ကျောမှ ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ဟန်ရှင်မှာ ဘုရားဘာမိသည်။ ဟုအင်ချွန်မှာ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် လန့်ဖျပ်သွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ သူတို့သည် အလွန်အံ့ဩသွား၏။ ပီနီလိုလှသော အသွားဆိုကြီး တစ်ယောက်ကို သူတို့ မြင်ကြသည်။

အသွားဆိုကြီးလည်း ပါးပါးလှုပ်လှုပ်ကလေးသာ ဖြစ်သည်။ အကြောများ အပြိုင်ပြိုင်ထနေသည်။ ပါးရေနုနုရေများ ထွန်းလိပ်နေသည်။ သို့သော် မျက်တွင်းနက်ကြီးများအကြား မျက်လုံးများကမူ ဇူးရူတောက်ပြောင်နေသည်။

သူတို့အား ဇူးရူတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ရှုစမ်းနေသည်။ ဟန်ရှင်သည် တစ်တိတ်ခန့်နေသော ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်မိကာ ...

"ကျွန်မ ... ကျွန်မတို့ ..."

အဘွားအိုကြီး၏အသံက အေးခက်လှသည်။ မိမိထံရှိမှာ
ငြိမ်းတို့ကလေးတို့ ... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲကွယ် ... ခြေထောက်
ကျွန်မတို့ ... ကျွန်မတို့ ... ယုန် ... ယုန်လိုက်ကြတာပါ
ကျွန်မတို့ လိုက်ဖမ်းတဲ့ ယုန်ကလေးက ဟို ... ဟို ... ဟိုရေက
မယ်သီလရှင်နေရာခင်းအနောက်ဘက်ကို ပြေးဝင်သွားပါတယ်။ အဲဒါ
ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဆိုပြီး သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှာ ပုန်နုပြီး
စဉ်းစားနေကြတာပါ။

မိန်းကလေးများသည် ဖြတ်တိုသွားကံ ကောင်းကြသည်။
သူမသည် ရုတ်တရက် ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဟုအင်ချန်သည် သူမကားကို နှင်းလိုက်ကာ ...
ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗွား ... ကျွန်တော်တို့ မိမိနီးမှ သီသီ
ကလေး လွတ်သွားတာပါခင်ဗွား။ ရွတ်သွားတဲ့ယုန်ကလေးက ထိပ်
ကွက်ကလေးနှင့်စင်စ့။

ယုတ္တိတန်အောင် မှင်ကောင်းကောင်းနှင့် စင်ပြောလိုက်
သည်။ သူတို့ကို ပြေးမရယ်ကြည့်နေသော အဘွားအိုသည် မသိ
မသာ ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ပြောလိုက်ကာမှ ဝါဆိုအရပ်ဆိုး
အကူညီတန်သွားသည်။

ကလေးတို့ပြောတဲ့ ယုန်ကလေးကို အခေါ်တို့တွေ လိုက်မိ
တယ်။ အခေါ်တို့ ဝိုင်းဖမ်းထားလိုက်ပါတယ်။ ယုန်ကလေးက ဟို
အဆောက်အအုံကို အနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့အပေါက်က စင်လာတာ
မှူးပဲ ဦးခေါင်းပေါ်မှာ အကွက်ကလေးပါလာတယ်ဆိုတော့ ကလေး
တို့ပြောတဲ့ ယုန်ကလေးပဲဖြစ်မယ် လာလေ ... အခေါ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြမ်း
ကလေးတို့ ပြောတဲ့ယုန်ကလေးကို ပြန်မရပါ။ ... မိန့်

“စုတ္တပုံ” တစ်ပုဒ် ... လင်ကလေးမိဖုရား ...

ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့မှာ နှိပ်စက်မှု ဖြင့်တူသည်။ ခြေထောက်
လေး၏ သူတို့သည် တကယ်မဟုတ်ဘဲနှင့် ယုန်ကလေးတစ်ကောင်
အကြောင်း လိမ်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအဘွားအိုက သူတို့ကားကို
မငြင်းပယ်သည့်အပြင် ယုန်ကလေးကို သူတို့ဖမ်းထားကြောင်းပင်
ပြောလိုက်သေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့
ခေါ်နေပေသည်။ အဆောက်အအုံကြီးထဲ မဝင်သင့်သည်ကို သူတို့
သိကြသည်။ အဆောက်အအုံထဲသို့ အန္တရာယ်သည် အသင့်ရှိနေပေ
မည်။ ဟုအင်ချန်က ...

“မသိလို့မေးပါရမခင်ဗွား။ အခေါ်ကြီးက ဒီအဆောက်
အအုံထဲမှာ နေတဲ့သူပါလားခင်ဗွား။ ဒီအဆောက်အအုံထဲက အခေါ်
ကြီးထွက်လာတာကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်လိုက်ပါဘူး။”

အဘွားအိုကြီးသည် ပြောလိုက်သည်။ ...
“အခေါ်ကြီးက ဒီအဆောက်အအုံကြီးထဲမှာ နေပါတယ်
ကွယ်။ အဆောက်အအုံကြီးနဲ့ ရှေ့ဘက်မှာနေတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်။
နောက်ဘက်မှာနေတာ။ ရှေ့ဘက်မှာက မယ်သီလရှင်တွေနေကြတာ
ကလေးတို့ အခေါ်ကြီးကို မတွေ့ဘူး မဟုတ်လား။ ဘယ်တွေ့မိလဲ
အခေါ်ကြီးက လမ်းလျှောက်တာ သိပ်မြန်တာကို မသိပ်မြန်တော့
ကလေးတို့ မတွေ့လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ အခေါ်ကြီးဖြင့် ဟိုသစ်ကော
ထဲမှာထားတဲ့ ကရုလေးနဲ့ မြင်နှစ်ဖမ်းထားလိုက်တော့ ကြည့်မိပြီ”

ဟုအင်ချန် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် သူသည်
ဗြူမေမြန်ဆယ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သူသည် မြင်ရုံမိရုတ်လေး
တော့သည်။ “ဗဟုဝိသိသိ” လင်ကလေးမိဖုရား

၁၆၄ စာအုပ်အုပ်စုအစည်းအဝေး

"အဒေါ် လမ်းလျှောက်တာ ဘယ်လောက်မြန်မြန် ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင်လောက်အောင်တော့ မမြန်နိုင်ပါဘူး။ အဒေါ်အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်နှစ်ယောက်ကို အတင်းအကျပ် ခြိမ်းခြောက်ခေါ်ဝင်တာမျိုး မလုပ်ပါနဲ့အဒေါ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အဒေါ်ကို မကြောက်လို့ပဲ"

အဘွားအိုသည် ပြုံးလိုက်၏။

"ကလေးတို့က အဒေါ်ကို မကြောက်ကြဘူးလား"

ဟုအင်ချန်က ...

"မကြောက်ပါဘူး အဒေါ်က သိပ်ပိန်တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က အဒေါ်ထက် ဝိုသန့်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့က သိုင်းပညာလည်း တတ်ပါသေးတယ်"

"အဒေါ်မြင့် မင်းတို့ကို ခြိမ်းခြောက်တဲ့စကားလုံး တစ်လုံးမှ မသုံးမိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်"

"အဒေါ်ဟာ ဒီအဆောက်အအုံထဲက ထွက်လာတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့နဲ့ ယှဉ်ကလေး အထဲမှာ ရှိနေတယ်လို့ ပြောရတာလဲ။ အဒေါ်ဟာ အသက်ကြီးပဲပြီ ဒီလိုလိမ်ပြောဖို့ မသင့်ပါဘူး"

"ညော် ... အဒေါ် လိမ်ပြောနေတယ်လို့ မင်းတို့က ယူဆတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်။ အဒေါ်လိမ်ပြောနေတာလို့ ထင်တယ်"

"မလိမ်ပါဘူးကွယ်။ အဒေါ် ပြောပြီးပြီပဲ ... အဒေါ်က

အဆောက်အအုံမြင့်ကို ထွက်လာတာ သိပ်မြန်လွန်းတော့ ကလေးတို့ မမြင်လိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

"အဒေါ်ပြောတာကို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်ဘူး အဒေါ်"

ဟုအင်ချန်၏ အယူအဆမှာ အဘွားကြီးသည် အဆောက်အအုံကြီးနောက်ဘက်သို့ မြန်သွားပြီး သူတို့မြင်အောင် မြန်သရုပ်ပြလိမ့်မည်။

ထိုအခါ သူတို့ လစ်ထွက်ပြေးမည် စဉ်းစားပြီး ထိုကောက်ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေခြင်း မြစ်သည်။ အဘွားအိုကြီးက ...

"ကလေးတို့ယုံအောင် အဒေါ် လက်တွေ့သက်သေပြရမှာပေါ့ကွယ်"

အဘွားအိုကြီး သူတို့အပါးမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ပြေးသွားပုံကို သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ လူကို သေသေချာချာ မတွေ့လိုက်ရချေ။ လူရိပ်ကောင်းကောင်း ပြေးသွားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ထိုအမြန်နှုန်းအတိုင်းပင် သူတို့အနီးသို့ မြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူတို့သည် ထွက်ပြေးကြရန်ပင် မတိုင်ပင်လိုက်ကြရချေ။ ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် အကြီးအကျယ် လန့်သွားကြလေ၏။

သူတို့သည် အဘွားကြီးကို အထင်သေး၍ မရတော့သလို အဘွားကြီးလက်မှ လွတ်အောင်ထွက်ပြေးလို့လည်း မမြစ်နိုင်တော့ချေ။ အဘွားအိုသည် ရယ်မောရင်း သူတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။ သူ့လက်မောင်းများကို ဆန့်တန်း၍ ပြသည်။

"ဥလက်မောင်းတွေ သိပ်ပိန်သလားကွယ်"

"ပိန်ပါတယ် အဒေါ်"

၅၆၆ စာအုပ်အုပ်စုပေါင်းစာအုပ်

334 ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အားရှိပုံမရဘူးနော်။

“သိပ်ပြီး အားရှိပုံမရဘူး”

“ဟေ့ ဟေ့”

ထိုအခါ အဘွားအိုကြီးသည် အနောက်ဘက်သစ်ပင်များကို ကြည့်လိုက်ပြီး လက်မောင်းလှမ်းမင့် တုတ်ခိုင်သော သစ်ကိုင်းကြီးတစ်ခုကို ဖြောင့်ခနဲ ရှိုးယူလိုက်သည်။ သူ့ရှိုးယူပုံမှာ လှန်ရွာပေါ့အလွန်လက်လှည့်ဆြဲပြီး ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့မှာ မှတ်စွာဖျက်သွားကြသည်။

“ဟေ့ ... မင်းဆွဲနှစ်ယောက်က သစ်ကိုင်းခဲ တစ်ခက်ကို ဆွဲ ငါက တစ်ခက်ကို ဆွဲမယ်”

ဟုအင်ချန်က ...

“ဟေ့ ဟေ့”

“ဆွဲပြီး အားလုပ်ရမှာပဲ။ ကျန်တော်တို့ မြန်ပါစေတော့မှာ”

“အဘွားအိုကြီးသည် တံပောင်းဟင်းနှင့် ရုပ်ပိုက်သည်။

“အခုအခါတိုင်းဟာ မင်းတို့သွားပိုင်ရာသွားဖို့ အလောင်းအစားလုပ်တဲ့ သဘောပဲပေါ့”

“ကျန်တော်တို့တော့ နားမလည်ပါဘူး”

“တန်ဖိုးမလည်ရော့ကိုရမှာပဲ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်က သစ်ကိုင်းခဲ တစ်ခက်ကို မြန်ကန်ပြီး ဆွဲ ငါက တစ်ခက်မှာပဲ။ ငါက ပန်ပိန်လေးပဲ။ မင်းတို့ဘက်ကိုပဲရင် ငါ့ဖို့ပေါ့ မင်းတို့ သွားခင်ရာကိုသွားပေတော့။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ...”

“အဘွားအိုသည် စကားကို ဆက်ပြောတော့ပေးအဘွားအိုသည် သူတို့ဘက်မပါလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အဘွားအိုပြုသမျှ နုရပေတော့မည်။ သို့သော် အဘွားအိုပြောသည့် အလောင်းအစားကို ကြားသောအခါ ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့သည် ရယ်နိုင်ပြီးနိုင်မြန်သွားလေ၏။

“ဟေ့ ဟေ့”

၃၂၀ အခြေခံအားဖြင့် အခြေခံ အခြေခံ

ပုလင်းတို့နှင့်ပေးပေးသည့် ဘယ်လိုဆွဲဆွဲ သူတို့အနိုင်ရမည်ဟု

ယုံကြည်သည်။ သူတို့လက်တစ်ဖက်စာညှိဖြင့်ပင် ဆွဲဆွဲ အဘွားအိုသည် သူတို့နောက်သို့ ပါလာရပေမည်။ အဘွားအို၏အင်အားကို

သူတို့ ပြက်ရယ်ကြ၏။

“ဟုအင်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့သည် သစ်ကိုင်းခဲ တစ်ခက်အဖျားကို ဆွဲပြီးပြီးဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြ၏။

“အပိုင်ပဲ”

သူတို့သည် အပိုင်ထွက်ကြလေ၏။ အဘွားအိုက ...

“ဟေ့ ... ဆွဲနိုင်ပြီ”

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

“အဘွားအိုသည် အဘွားအိုအား ချီးမွမ်းခဲ့ပြီးနောက် ...

ဟာ သိုင်းပညာတတ်တယ်နဲ့တူတယ်။ ငါတို့ သူတို့ပစ္စည်းမိုးတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထဲကိုလိုက်သွားပြီး အထဲကျမှ မီးစင်ကြည့် ကကြတာပေါ့။

ဟန်ရှင်သည် ဧည့်သည်များဖြင့် ပြောသည်။

“အတ္ထုပ္ပတ္တိဟာ ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုရင် ဒီအချက်ကိုထောက်ရှင် ကွမ်းယူခွဲ ဆရာဟာ ဒီအတ္ထုပ္ပတ္တိပဲဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ်။”

ဟုအင်စုန်က ခေါင်းညှိတ်၏။

“အေး ... ဟုတ်မှန်ဟုတ်လိမ့်မယ်။ ငါကတော့ ပထမတုန်းကတော့ သူ့ဆရာဆိုတာ ငါတို့လို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ။ အခုကျတော့မှ ...”

သူတို့သည် အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးနောက် တစ်ဖက်ဆွဲပါသွားကြသည်။ ထို့နောက် အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

“က ... ငါ ရှုံးရင် မင်းတို့ သွားခွင့်ရာကို သွားနိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ အခု ... မင်းတို့ ရှုံးသွားပြီး ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ငါ့နောက်ကို ကောင်းကောင်းလိုက်ခဲ့ပေါ့။”

အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် သစ်ကိုင်းကို အဆောက်အအုံ အပြင်ဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဟုအင်စုန်တို့ကို ကြည့်သည်။

“ငါပြောတာကို ကလေးတို့ ကြားတယ်မဟုတ်လား။”

ဟန်ရှင်က ...

“ကြားပါတယ်။ အခေါ် ရှေ့ကသွားပဲ။ ကျွန်မတို့ နောက်က လိုက်ခဲ့ပုံမယ်။”

“အေး ... ဒီလို လိမ္မာမှပေါ့။”

အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်သွားလေတော့၏။ သူတို့သည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သွားကြလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဤမြေခုခံကောင်ကျောင်းတိုက်ကြီး မည်မျှကြီးကျယ်သည်ကို ဟုအင်စုန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့ သိကြသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့သည် အခန်းတစ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။ အလွန်ချောမောလှပသော အသားအရောင်ကလေး သော ရုပ်ရည်အဆင့်အတန်း မြင့်မားသော မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကြွေးအိုးထဲမှပစ္စည်းများကို ကြွေပန်းကန်တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်ကာ အမျိုးမျိုးပေါင်းစပ်ရောနှောနေလေ၏။

ထိုမိန်းမမျိုးသည် သိုင်းပညာ အလွန်ထက်မြက်သဖြင့် သူမသိအောင် လုပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်မလွယ်ကူသောကိစ္စဖြစ်လေသည်။ သူ၏ နားဖျက်စိမ္မာသည် အလွန်လွင်၏။ သို့သော် ယခုအခါတွင် မိန်းမမျိုးသည် သူမ၏အလုပ်၌ အလွန်အလွန် စိတ်ဝင်စားနေရကား ဟုအင်စုန်တို့ဝင်လာသည်ကိုပင် သတိမမူဘဲ ရှိလေ၏။

ထိုမိန်းမမျိုး၏ အသက်အရွယ်မှာ ဟန်ရှင်၏ အသက်အရွယ်လောက်ပင်ရှိပြီး ဟန်ရှင်ထက်ပို၍ နူးညံ့ပုံရသည်။ ဟန်ရှင်ထက်ပို၍ ကော်ထန်ပုံရသည်။

ထူးခြားသော ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေသဖြင့် ထိုမိန်းမမျိုးသည် ဟန်ရှင်ထက်ပို၍ ထူးခြားနေသည်။

ဟန်ရှင်၏ အလှသည် ပွင့်လင်းခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်း၊ သဘောကောင်းခြင်းတို့ လွှမ်းမိုးနေပြီး ထိုမိန်းမမျိုး၏ အလှကား မာနကြီးခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာကြီးခြင်း၊ နက်နဲခြင်း၊ ရဲရင့်ခိုင်မာခြင်း၊ သေသံအင်္ဂါရပ်များ လွှမ်းမိုးနေလေ၏။

ဟန်ရှင်၏နှုတ်မှ လွတ်နေ ဣက်သွားလေ၏။ သခင်မယီတာသည် ဟန်ရှင်ရှေ့တွင်လိုက်သည်ကို မကြားပေ။

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့အဆောက်အအုံကို လာရောင်းနေရတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ...”

“တိတ်ခမ်း ... ကျွန်မက သူများကိစ္စ စပ်စုတာကို သိပ်မုန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို အပြစ်ပေးမယ်”

သူမသည် ‘အခေါ်ချွန်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“အခေါ်ချွန် ... သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မြေလက်တွေကို ခိုက်ခိုင်းလိုက်။ အမှောင်ခန်းထဲမှာ တစ်နှစ်တိတ် ချုပ်နှောင်ထားလိုက်”

သူမသည် ပြင်းထန်သော နီရင်ချက်ကို ချုပ်နှောင်ထားလေ၏။ သူမဘေးသို့ဖြစ်နေသည်ကိုး။ သူတို့သည် သူမအလုပ်ကို လာရောက်နှောင့်ယှက်ကြသူများဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သခင်မယီတာ၏ အမိန့်သုံးခုသည်နှင့် အခေါ်ချွန်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်၏။ ဟန်ရှင်နှင့် ဟူအင်ချွန်တို့မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် အော်ဟစ်ပြီး ကျောက်သားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေကျသွားကြလေသည်။

သခင်မယီတာသည် အမိန့်ပေးပြီးသည်နှင့် လှည့်ကြည့်မနေတော့ပါ။ သူမ၏အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရန် သူမ၏စားပွဲဘက်သို့ လှည့်ပြီး ကြွေးဆိုးများကို မယူလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကွမ်ယုသည် သခင်မယီတာရှိသည့်အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။

(၂၃)

တင်ဟသောဆက်ဆံရေး

ကွမ်ယုသည် အခေါ်ချွန်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အခေါ်ချွန် နေကောင်းတယ်နော်”

“နေကောင်းပါတယ်”

အခေါ်ချွန်က သံပြတ်နှင့်ဖြေ၏။ ကွမ်ယုသည် လဲကွေနေသူနှစ်ဦးကို မြင်သွားသည်။ သူ သေသေစွာရှာ ကြည့်လိုက်သောအခါ အကြီးအကျယ် ဘုံအားသင့်သွားလေ၏။

“ဟင် ... ဟူအင်ချွန်နဲ့ ဟန်ရှင်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘာကောင်းမှ မပြောနိုင်ပါ။

“မင်းတို့ ဝါကို ဘယ်လိုလုပ် ရောက်နေကြတာလဲ”

သူတို့ ကောင်းမဟုတ်ကြပါ။

“မင်း ... သူတို့နှစ်ယောက်ကို သိသလား”

ကွမ်ယုက ...

“ဟာ ... ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ခွင်တွေပါ။ ချာဘီချွန်မြို့မှာ နေကြတဲ့ သူငယ်ခွင်းနှစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ ဘာဖြစ်လို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကွေနေတာလဲ”

“သခင်မ အပြစ်ပေးထားတာ”

ကွမ်ယုသည် သခင်မယီတာထံသို့ ကြည့်လိုက်၏။

၁၇၄ တိက္ခာသီလစာပေးအောင်

သခင်မယ်တာမှာ သူ့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ။ အကြံပန်ဆိုးများနှင့် အလုပ်စွပ်နေသည်။ ကွမ်းယုသည် သခင်မယ်တာထံသို့ တိုးကပ်သွားလေသည်။

(၆)

“ဆရာမ”

“နေဦး ... သူ့အဖို့ အလုပ်များနေတာပဲ”

“ဆရာမ ... သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ လူငယ်ချင်းတွေပါ။ အပြစ်က ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သခင်မယ်တာက ...

“ခဏနေဦး ကွမ်းယု၊ ဒီမှာ ရှင်ခေသက်ဖို့ အေးစာခံလက်ကို ကျွန်မ ဖော်စပ်နေတာပဲ။ ဒီအေးစာ အမျိုးအစားက ချည်းနည်းမှ မှားလို့မဖြစ်ဘူး မှားမှောင် ရှင်ခေရောက်သွားလိမ့်မယ်။ စကားအပြောနဲ့ မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာမ။ ဒါ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အပြစ်ပေးထားတာလဲ။ အပြစ်ဆုံး လွတ်ပေးပါ ဆရာမ”

“ကွမ်းယု ... ရှင် ခေသက်တော် အလိုက်မသိပါလား”

သူသည် ကြွေးအိုးများနှင့်သာ အလုပ်စွပ်နေသည်။ သူတို့အား လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ အစိုးတွေကလေးနေရင် ကြွေးအိုးအနီထဲက ဆေးကို လိမ်းပြီး နှိပ်ပေးလိုက်။ မြန်ကောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဒီအဆောက်အအုံထဲက ကန်ထုတ်လိုက်။ သူတို့ကိုခွဲကို ရှင်းနေရတာနဲ့ ဒီမှာ အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်ရဘူး”

အခေါ်ချန်က ဝင်ပြောလာ၏။

“သခင်မယ်တာ ... သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခြေလက်မတွေကို ကျွန်မ

ဒေါ်အေးအေးကြီး၏ နားထောင်ခြင်း ၁၇၅

ရိုက်မချိုးရသေးပါဘူး။ အဖေကြောင့်ပဲ ဝတ်စားထားပါ။

“တယ်ခက်ပါလား။ အနီးမကပ်ပြီး အသေးဘူးဆိုရင်ပဲပဲ။ ပြီးရော့ပေါ့။ အကြောပြန်ဖွင့်ပေးလိုက်ပေါ့။ ကျွန်မ အလုပ်ကို ပြောရုံ မမြင်ရဘူး။ မလုပ်ရတော့ဘူးလား။”

အခေါ်ချန်သည် ဟုအင်ချန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့ကို လှုပ်မြန်စွာ အကြောဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခိုက် နှစ်ယောက်လုံး၏ လည်ကုပ်မှ ကိုင်ပြီး ဆွဲထုတ်သွားရန် ဟန်ရှင်သည် သခင်မယ်တာသို့ သွားရောက်ကေ့သွားပြီး ဘာဖြစ်နေသည်ကို မသိတော့ဘဲ သူမ၏အာရုံသည် သူ၏အလုပ်ထဲ၌သာ နှစ်မြုပ်နေသည်။ ကွမ်းယုက ...

“ရပ်လိုက်ပါ။ အခေါ်ချန် ... ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတွေကို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ စကားပြောရင် အနီးမကပ်နဲ့ ဆက်နေပါစေ”

အခေါ်ချန် မျက်စိများဖြင့် မြင်တတ်သွားသည်။

“ကျွမ်းယု ... နှစ် ဘာအစုစုတွေနေတာလဲ။ သခင်မယ်တာပေးလွှာတော့ နှစ် မကြားသွားလား။ လူတွေပေးတဲ့ ခြံငွေပဲ။ လူတွေပေးတဲ့ ခြံငွေပဲ။ အခေါ်ချန်က ဝင်ကိုင်လိုက်၏။ ကွမ်းယုက ...

“ကိုစုမရှိဘူး။ အခေါ်ချန်၊ ဆရာမ။ ခွင့်ပြုချက်ရအောင် ကျွန်တော် ပြောမယ်”

“အေး ... ပြောပြီပဲ။ ဒါမှပဲ ခြံငွေပေးရမယ်”

အခေါ်ချန်သည် လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ဆွဲမထုတ်တော့ဘဲ ဒီလိုပဲ ကွမ်းယုသည် သခင်မယ်တာလုပ်နေသည့် အလုပ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ သခင်မယ်တာသည် အဝါရောင်ကြွေးအိုးခင်းထဲမှ ခုခမ်းကပ်များကို တုတ်ခင်းချင်း ဝေ့ထုတ်၍ အဝတ်ခွဲနေသည်။

၁၇၆ စက္ကူချိပ်နေပေါင်းအောင်

"တစ် ... နှစ် ... သုံး ... လေး"

ကြွေပန်းကန်ထဲမှ မီးခိုးငွေ့များလိုက်၍ တက်လာသည်။ အလွန်သင်းပွဲသော ရန်ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

"ရပြီ ... ရပြီ"

သူမ ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူမသည် ကွမ်းယုအားလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"ကွမ်းယု ... ရှင့်အတွက် အားဆေးဖော်နေတာရပြီ ဖော်လို့ ရမှ ရပေါ့မလားလို့ ကျွန်မက မိုးရိုင်းနေတာ အငွေ့ထွက်လာပြီး သင်းသင်းကလေး ရန်ထွက်အောင်တော့ အောင်မြင်ပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်တယ်"

ကွမ်းယုက ကြွေပန်းကန်ကိုကြည့်လိုက်၏။

"ဒါ ... ဒါ ကျွန်တော်သောက်ရမှာလား ဆရာမ"

သခင်မယ်တာက ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

"ဟဲ့တ်ပါတယ် ... ရှင့်အတွက်ပါ။ ရှင် မကြာခင် သိုင်းဇိုင်ပွဲ

ကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရမှာဆိုတော့ ရှင့်အနေနဲ့ အတွင်းအားတွေ လိုတယ်။ ရှင် အတွင်းအားတွေ အခုထက် အမြောက်အမြား တိုးနေဖို့ လိုတယ်ရှင့်။ အတွင်းအားတိုးတက်ဖို့ ဒီအတိုင်း လေ့ကျင့်လို့တော့ မရဘူး ဆေးကျမှ ရလိမ့်မယ်"

"ကျွန်တော်ဝင်ပြိုင်ရမယ့် သိုင်းဇိုင်ပွဲက ဘယ်လိုသိုင်းဇိုင်ပွဲ ဖြစ်လဲ ဆရာမ"

"သိုင်းဇိုင်ပွဲမှာမည်က တောင်သုံးလုံးမြေခေါ်သရဖူသိုင်း ဇိုင်ပွဲလို့ ခေါ်တယ်"

"ရာ ... အဲဒီ သိုင်းဇိုင်ပွဲဟာ သိုင်းလောကရဲ့ တကယ့်

ထိပ်သီးတွေ ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့ပွဲလို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတယ်။ ကျွန်တော် အရည်အချင်းနဲ့ မြစ်ပုံမလား ဆရာမရယ်"

သခင်မယ်တာ ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

"တော်...တိတ်...ကွမ်းယု နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ဒီကား မပြောနဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို သင်ပေးတဲ့ပညာတွေဟာ အလေ့လာတာ ပညာတွေ မဟုတ်ဘူး နောက်တစ်ခု ရှင့်သိအောင် ပြောပြထားဇော်မယ်" သူမ ဆက်ပြောလိုက်၏။

"ဒီ ခြင်္သေ့သရဖူသိုင်းဇိုင်ပွဲဆိုတာ သိုင်းလောကရဲ့ နဲ့ပိတ် တစ် ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတွေ ဝင်ပြိုင်တဲ့ပွဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အဆင့် မြင့် သိုင်းပညာရှင်တွေထဲက အဆင့်နှစ်ဆင့်ရှိတဲ့ လူတွေသာ ပြိုင်ကြ တဲ့ပွဲပါ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်ဘာမှ ခိုးရိုမိဖို့ မလိုပါဘူး။ ရှင့်အတွက် ကျွန်မ တာဝန်ယူထားတာပါ။ ကျွန်မကို မယုံဘူးလား။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ပညာတွေ့သင်ပေးထားတာ အလကားပညာတွေလို့ ရှင်ထင်နေ သလား"

"မထင်ပါဘူး ဆရာမ။ ဆရာမကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်"

"ယုံရင် ကြွေပန်းကန်ထဲကဆေးကို သောက်ဖို့လိုက်"

ကွမ်းယုသည် ကြွေပန်းကန်ထဲမှဆေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဆေးသည် စိမ်းမြေ့နေပြီး ဖျော့ကြိုင်နေလေ၏။ သူသည် ကြွေပန်းကန် ထဲမှဆေးကို တစ်ခက်မျှမကျွန် အောင် သောက်ဖို့လိုက်တော့သည်။

ကွမ်းယုသည် ကြွေပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်၏။ ကြွေ ပန်းကန်ကို လက်နှင့် လွှတ်ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် ဝန်းခနဲ သတ်လစ်သွား လေတော့သည်။

(၂၄)

သခင်မယ်တာသည် ကွမ်ယုကို မကြည့်တော့ချေ။
ဟုအင်ချွန်နှင့်ဟန်ရှင်တို့အနီးသို့ ဝေလျှောက်လာလေသည်။
သခင်မက အေးဆေးစွာပေးလေ၏။
“ရှင်တို့နှစ်ယောက်က ဒီကိုဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ရောက်
လာရတာလဲ”

ဟုအင်ချွန်က ...
“ကျွန်တော်တို့ ကွမ်ယုရဲ့ ဆရာနဲ့ တွေ့ဆုံလိုပါ”
“ကျွန်မဟာ ကွမ်ယုရဲ့ ဆရာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ပြီ ဒီအတွက်
ကျွန်တော်တို့ သိပ်အံ့အားသင့်ပါတယ်။ ကွမ်ယုရဲ့ ဆရာဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့က အသက်တော်တော်ကြီးနေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ”
“အင်း ... ကျွန်မအသက်ကတော့ သိပ်မကြီးသေးဘူး ရှင်တို့
နဲ့ ဇွယ်တူလောက်ပဲရှိမယ်။ ကံ ... ပြောပါဦး ကျွန်မကို ဘာကြောင့်
တွေ့ဆုံရတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ကွမ်ယုလိုပဲ ပညာတွေ သင်ယူခွင့်လိုပါ”
“ဪ ... ကျွန်မသိပြီ၊ ရှင်တို့ဟာ ကျွန်မတပည့်အဖြစ်
မိယူခွင့်လို ဆိုပါတော့”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ရှင်တို့ကို နှိမ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ကွမ်ယုဟာ ဉာဏ်

သိပ်ထက်မြက်တယ်။ သူ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အတော်များများကို
သင်ယူနိုင်ခဲ့တယ်။ ရှင်တို့ကတော့ စိတ်လက်ရှည်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါတယ်”
“ကောင်ဦးလေ ... ဒါဆိုရင် ရှင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးကို
ကျွန်မရဲ့ တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်မယ်”
“ဟင် ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကို ဂီတ ပန်းချီ စာပေ ပညာ
တွေကို သင်ပေးတော့မှာပေါ့နော်”

သခင်မယ်တာက ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။
“အဲဒီလို ချက်ချင်းဆိုတော့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ အခု ကျွန်မ
မှာ အားလပ်ချိန်ကို မရှိသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်
ကွမ်ယုရဲ့ သိုင်ပြိုင်ပွဲကို ရှင်တို့က ဝိုင်းကျည်ကြည့်စ။ သိုင်ချိုင်ပွဲကြီးမှ
ရှင်တို့ကို ပညာသင်ပေးမယ် ... ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုအင်ချွန်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။ ဟန်ရှင်မှာ
မူ ဟုအင်ချွန်၏ စကားထက် ကွမ်ယုထံသို့ အာရုံပြုရောက်နေ၏။
သူမ၏မျက်လုံးထဲ၌ ခိုးချိမ်းမှုများ လွန်ကဲနေသည်။ သူမက...
“ကွမ်ယု ဘာဖြစ်လို့ လဲကွေ့သွားတာလဲဟင်။ ရှင် ဖော်ခပ်
ထားတဲ့ ဆေးက အခပ်အဟပ် လှုံ့များလို့များလား ကွမ်ယု တစ်နဲ့
တစ်ခုများ ဖြစ်သွားမလားဟင်”

ဟန်ရှင်၏ စကားကို ကြားလိုက်သောအခါ သခင်မယ်တာ
၏ မျက်လုံးများ၌ ဒေါသရောင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူမက
မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဟန်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်၏။
“ရှင်ပြောတဲ့စကားဟာ လွန်ကျူးပူတွေ အများကြီးပေးနဲ့

၁၈၀ တက္ကသိုလ်နေ့ပေးအောင်

တယ်။ လွန်ကျူးမှဆိုတာ ခော်ကားတာပဲ။ ပထမ လွန်ကျူးမှကတော့ ကျွန်မခော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးအကြောင်း ဝင်ပြောတာပဲ။ ရင်က ဘာဆေးပညာများ တတ်လို့လဲ၊ ကျွန်မက သမားတော်ကြီး တစ်ယောက်လောက် ဆေးပညာကို တတ်ကျွမ်းတယ်။ အခု ကျွန်မ တတ်ကျွမ်းထားတဲ့ ဆေးပညာကိုလည်း ကွမ်းယုကို သင်ပေးနေတယ်။ သူယုံယုံကြည်ကြည် သောက်ချလိုက်တာကို ကြည့်ပါလား။ ဆေးပညာအကြောင်း နုကနိုးတစ်လုံးမျှမသိဘဲ အစပ်အဟပ် လွဲသလားလို့ မေးတာဟာ ကျွန်မရဲ့ ဆေးပညာကို ခော်ကားတာပဲ။

သူမသည် ဒေါသဖြင့် စကားကို ဆက်ပြောနေလေ၏။

“ဒုတိယ ... ဒုတိယ လွန်ကျူးမှကတော့ ကွမ်းယုဟာ ကျွန်မရဲ့ ပညာသင်တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုခွဟာ ကျွန်မနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ ရင်က ကွမ်းယု အန္တရာယ် ဖြစ်မဖြစ် ဝင်မေးတာဟာ ကျွန်မတို့ဆရာတပည့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဝင်စွက်မက်မေးခြင်းတာပဲ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုခွကို လွန်ကျူးခော်ကားတာပဲ။”

“တတိယအချက်ကတော့ ရှင်နဲ့အတူ ရှင်ဘေးမှာရှိနေတဲ့ ရှင်သူငယ်ချင်းနဲ့ ရှင်ဟာ ကျွန်မမိဖုရား တပည့်ခံချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်မက လက်ခံလိုက်တယ်။ တပည့်ဆိုတာ ဆရာကို ရှင်တွေ ကျွန်မတွေနဲ့ သုံးနှုန်းပြောဆိုဖို့ မသင့်ဘူး။”

ဟန်ရှင်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ သွေးရောင်လွမ်းသွားသည်။ သူ့ရှင်ထံ၌ မခံချင်စိတ်များ ရှိကြုံလာသည်။ သူမသည် ချွက်ချင်း ပြန်ပြောတော့သည်။

“ပထမလွန်ကျူးမှနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင်ခော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးအကြောင်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဝင်ပြော

ခဲ့မိတာ ကျွန်မ မှားတယ်။ ကျွန်မစကားကို ကျွန်မ ရုပ်သိမ်းပါတယ်။ ဒုတိယအချက်ဖြစ်တဲ့ ရှင်နဲ့ ရှင်တပည့်အကြားမှာ ကျွန်မ ဝင်ပြီး ခိုခိမ်မိတာလည်း ကျွန်မမှားတာပဲ။ ကျွန်မစကားကို ကျွန်မ ရုပ်သိမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တတိယအချက်ကတော့ ရှင်မှားသွားပြီ။ ကျွန်မတို့က ရှင်တပည့်ခံတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆရာ မဖြစ်သေးဘူး။ ရှင် ရှင်ဆီက ပညာရပ်တစ်ခုကို စတင်လက်ခံသင်ယူပြီးတဲ့နေ့ကမှ ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ ဆရာ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ အခုအချိန်မှာ ရှင်ဘက်ကနေပြီး ရှင်တပည့် ကွမ်းယုအတွက် သိုင်ချီလျှပ်ဝင်ဖို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပါဦးဆိုလို့ ကျွန်မတို့ဆီက ရှင်က အကူအညီတောင်းခံခဲ့တဲ့ အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကိုခွကို ကူညီတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှင်ကို ကျွန်မတို့က ဆရာလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး က ... ကျွန်မ စကားဆိုပြီး ကျွန်မက ရှင်အပေါ်မှာ ကျူးလွန်ခဲ့မိတဲ့ အချက်နှစ်ချက်အတွက် ရှင်ဘယ်လို အပြစ်ပေးချင်သလဲ။”

သခင်မလေးယိတာက အေးစက်စက် ပြောလိုက်၏။

“မလိုဘူး ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရှင်တို့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။”

“ရှင်ခွင့်လွှတ်ပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ခွင့်မလွှတ်ဘူး က ... ကျွန်မရဲ့ မဆင်ခြင်မှုအတွက်။”

သူမ၏ လက်ဝဲဘက် လက်မောင်းလှလှလေ၌ သွေးများ ချင်းချင်းနီသွားသည်။

“ဟန်ရှင် ... နင်ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ။”

ဟုအင်ချန်သည် ဖျာမှာသလဲပင် ဟန်ရှင်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ချန်၏ အကိုင်းကို မခံနိုင်

ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဟုအင်ချွန် ... ကျွန်မကို မထိနဲ့”

“နှင့် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟယ် ... နင်ပဲ”

“အို ... ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့”

သူမသည် မိမိလက်မောင်းကို မိမိတာသာ လက်သည်းရှည်များဖြင့် ကုတ်ဆွဲလိုက်၏။

သူမ၏လက်မောင်းမှ သွေးခက်များ ကြမ်းခြင်ပေါ်သို့ စီးကျနေလေ၏။ သူမအပြုအမူသည် သခင်မလေးပေတိကာ၏ ရင်ခွင်ကို မည်သို့မျှ မထိခိုက်စေပေ။ ယီတာက ဟန်ရှင်ကို ဝေဖမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်က ပြောတယ်၊ တတ်ယအချက်မှာ ကွမ်ယုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အကူအညီတောင်းတယ်တဲ့၊ ဘာအကူအညီလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ဆီကမှ အကူအညီ မတောင်းဘူး၊ အကူအညီတောင်းဖို့လည်း မလိုဘူး၊ ကျွန်မက ရှင်သူငယ်ချင်းကို ဝတ္တရားအလျောက် ဝိုင်းဝန်းကူညီဖို့ကိုသာ ပြောတာ”

ဟန်ရှင်က ...

“ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မရင်ထဲက ဆန္ဒအတိုင်း ပြောရရင် ရှင်ကို ဘာအကူအညီမှ မပေးချင်ဘူး”

သခင်မယ်တာက မေးလိုက်၏။

“အကူအညီ ... ဟုတ်လား ... နှိမ့်တော့ ကဲ ... ရှင်တို့ ဒီအဆောက်အအုံထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်နေကြသေးသလဲ၊ ဆက်နေရဲ့အကြောင်း မရှိတော့ဘူးလေ”

ဟန်ရှင်က ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပြောလေ၏။

“စိတ်ချ ... ကျွန်မကလည်း နည်းနည်းလေးမှ ဆက်မနေချင်ပါဘူး၊ ခုချက်ချင်း သွားပယ်”

ဟန်ရှင်သည် တင်မာရွာ ပြောလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်သွားရန် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ သို့သော် ကွမ်ယုကို သတိရလိုက်သဖြင့် သခင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ သူမသည် ချက်ချင်း စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး ဟုအင်ချွန်၏လက်ကိုဆွဲကာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုအင်ချွန် ... လာ ... တုံ့ပြန်ကြမယ်”

ဟုအင်ချွန်မှာ လိုက်ရကောင်းနိုးနိုး မလိုက်ရကောင်းနိုးနိုးဖြင့် ဝေခွဲမရဘဲ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။

သူမသည် ဟုအင်ချွန်၏ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ အထွက်ထွင်သူမ၏လက်ကောက်ဝတ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသော လက်ကောက် ကိုးကွင်းအနက် တစ်ကွင်းသည် တံခါးသော့တံနှင့် ငြိသွားသည်။

သူမသည် လက်မောင်းကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ လက်ကောက်သည် ထောင်းခွဲပြတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဟန်ရှင်က တန်ခဏ ရပ်သွားသည်။

မကောင်းသော နှိမ့်တိလကုဏ္ဍာများဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။

သို့သော် သူမသည် ရွှေလက်ကောက်ကို ပြန်လည်ကောက်ယူခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဟုအင်ချွန်၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဟန်ရှင် မည်သို့ စိတ်ပြောင်းသွားသနည်း၊ ကွမ်ယု၏ ဆရာထံ၌ တပည့်အဖြစ် ခံယူရန် သူတို့ တိုင်ပင်လာခဲ့ကြသော် မဟုတ်ပါလော့၊ ဟုအင်ချွန်သည် လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် မဟုတ်

ဆွဲခေါ်ရာ ပါသွားလေ၏။

သခင်မလေးယီတာအား ဟန်ရှင်တို့ ထွက်ခွာသွားရာသို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်နေသည်။ သူမ၏ရင်ခွင်ကို မည်သို့မျှ မထိခိုက်စေ သော်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

သူသည် ဟန်ရှင်၏ လက်ဖောင်းမှ စီးကျလာသော သွေး များကို တစ်ဖျက်ကြည့်ပြီး ရှေ့သို့ လျှောက်လာလေ၏။ တံခါးအနီးသို့ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူမသည် ဟန်ရှင်ကျခံသည့် ရွှေလက် ကောက်ကို မြေညီစွာ ထိုးတော်လိုက်ရာ လက်ကောက်သည် မြောက် တက်လာသည်။ သူမ ဖမ်းယူလိုက်သည်။ ရွှေလက်ကောက်ပေါ်တွင် တရုတ်စာဖြင့် ထွင်းထုထားသည့် စာကြောင်းများ ရှိနေသည်။ သခင်မယီတာ ဖတ်လိုက်၏။

“သူ့နာမည်က ဟန်ရှင်၊ သူ့ဖခင်က သူငွေကြီး ဟန်ရှီးအီး အင်း ... လက်ကောက်မှာ နာမည်တွေ ဖခင်တွေ ရေးထိုးပြီး ဝတ်စား သကဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ ဗာနတက်နေတာပဲ”

သခင်မယီတာသည် လက်ကောက်ကို သိမ်းဆည်းလိုက် သည်။

“အခေါ်ခွန်”

“ရှိပါတယ် သခင်”

“အခန်းထဲက သွေးတွေကို ဆေးပစ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ အစေခံတွေကို ခေါ်ပြီး သုတ်သင်ရှင်း လင်းလိုက်ပါမယ်”

“ဪ ... အခေါ်ခွန်”

“ဘာများလဲ သခင်မရယ် ... အမိန့်ရှိပါ”

“မကြာမီ ကွမ်ယု သတိရလာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ သတိရလာရင် ဆာလောင်နေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မတို့က လိုက်တာ အတွင်းအားဆေးတွေကိုး အဲဒီတော့ သူကြိုက်တတ်တဲ့ ပန်းသီးနဲ့ သစ်တော်သီးတွေ ယူခဲ့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ကွမ်ယုအတွက် ပန်းသီးနဲ့ သစ်ကြာသီးယူခဲ့ ပါမယ်၊ သစ်တော်သီးကတော့ မနေ့က ကုန်သွားပါတယ်၊ မြန်မြန် တင်းထားဖို့ အစေခံတွေကို အခေါ်ခွန် အမိန့်ပေးထားပါတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကွမ်ယု အစားကြီးတာ အခေါ်ခွန် အသိ နော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ပန်းသီးနဲ့ သစ်ကြာသီး အကုန်လုံး ယူခဲ့ပါ မယ် သခင်မ”

သခင်မယီတာသည် ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

(၂၅)

မီးနဂါး

ဤအချိန်မှာပင်၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲ၌ ဟုအင်ချွန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့ ထိုင်နေကြသည်။ ဟန်ရှင်၏မျက်နှာသည် တင်းမာနေ၏။ သူမသည် တစ်နံတစ်ရာကိုမကေ့မနပ်ဖြစ်နေနဲ့ရသည်။ ဟုအင်ချွန်က-

“နှင့် ခင်းစားခမ်းပါဦး ဟန်ရှင်ရယ်၊ ငါ့ထက် နင်က သိုင်းပညာကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတဲ့သူပါ။ ငါက သိုင်းပညာကို ဝါသနာပါတဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့အဖေက အတင်းသင်ခိုင်းလို့သာ သိုင်းပညာသင် ဖြစ်တာပါ။ ငါ စိတ်ဝင်စားတာ သိုင်းပညာမဟုတ်ပါဘူး။ စားပေ၊ ပန်းဖို၊ ဂီတပါ အခု ကြည့်စမ်း ... အတွေ့သင်ပေးမယ့်ဆရာကို ရနေ ပြီ။ ဆရာကလည်း အတော် ဉာဏ်ထက်မြက်ပုံရပါတယ်။ ဒီလိုအခွင့် အရေးမျိုးဟာ နင်နဲ့ ငါတို့အတွက် ရခဲပါတာဖြစ်ပါဟာ”

“ဒီလို အခွင့်အရေးမျိုးကို ငါ မယူခွင့်တော့ဘူး။ သူ့ဆီက ဘာပညာမှလည်း မလိုခွင့်ဘူး။ သူ့ကိုလည်း ဆရာ မခေါ်နိုင်ဘူး။ ဘာဆရာလဲ ... သူ့လို ငါလိုလူကို ဆရာခေါ်လှာလား။ ငါ သူ့တပည့် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟင် ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟာ။ ငါတော့ နားမလည် နိုင်တော့ဘူး။ ငါတို့ ကွမ်ယုလုံဆရာကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရတာ၊ တွေ့တော့လည်း နင်စိတ်က ကမြောင်းကမြန် ဖြစ်ပြန်ရာ”

ဟန်ရှင်က -

“ငါ စိတ်ပြောင်းတာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“ဘာအကြောင်းလဲဟာ”

“ငါက ကွမ်ယုလုံဆရာကို အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားကြီး ဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ငါလည်း ဒီလိုပဲထင်တာပါပဲ။ ကွမ်ယုကလည်း တာမှမပြော ဘဲကိုး”

“ခါကတော့ သူ့ဆရာက တားမြစ်ထားတာကိုး။ ဒီလောက် ငယ်ရွယ်တဲ့လူကိုတွေ့ ရတော့ ငါ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ မသိဘူး။ သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေးချင်း သူ့ကို ဆရာလို့ မခေါ်နိုင် ဘူးဟာ”

“နှင့် အသက်ငယ်တာကို မကြည့်ပါနဲ့။ သူက တို့ထက် ပညာ တွေ တတ်တယ်လေ။ အဲဒါကို ကြည့်မှပေါ့”

ဟန်ရှင်သည် ဟုအင်ချွန်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုအင်ချွန် ... ကွမ်ယုစိတ်ကို ပြောင်းလဲအောင် ရှင် မကြိုး စားပါနဲ့တော့။ ရှင်အနေနဲ့ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်။ ရှင်ကို ဘာတစ်ခုမှ ဆွဲဆောင်ပြီး ကျွန်မ မတားမြစ်ပါဘူး။ ရှင် သူ့ဆီမှာ ပညာသင်ခွင့်ရင် သင်နိုင်ပါတယ်”

“ဟန်ရှင်ရယ် ... နင် တယ်ခက်တာပဲ”

“မခက်ပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့လို သက်တူရွယ်တူမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဆရာ မခေါ်နိုင်ဘူး”

“နှင့်မပါတဲ့နဲ့ သူ့ဆီ ပညာသင်ဖို့ဆိုတာတော့ ခပ်ခက်ခက် ပါပဲ ဟန်ရှင်ရယ်”

၁၈၈ စာအုပ်အဖွဲ့အစည်း

“မခက်ပါဘူး၊ ဟုအင်ချန်၊ ရှင်ဟာ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်ပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

“ငါ ကွမ်ယုကို တောင်းပန်နေတာ နှင်သိပါတယ်နော်၊ သူတတ်တဲ့ ဓားပေး၊ ပန်းခွီ၊ ဂီတ၊ ပညာတွေကို ငါ့ကို သင်ပေးပါလို့”

“ကွမ်ယု သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင် သင်ခွင့်သင်ပါလို့ ကွမ်ယု ပြောတာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သူ့မိဖွား ပညာသင်ယူဖို့ မယူဖို့ဆိုတာက ဆုံးဖြတ်ရမယ့်အချိန် ရပါသေးတယ်၊ ကွမ်ယု သိုင်းပညာပြိုင်ပွဲဝင်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ၊ နှင် ကွမ်ယုရဲ့ သိုင်းပညာပြိုင်ပွဲကိုတော့ လိုက်အားပေးမယ် မဟုတ်လား”

ဟန်ရှင်၏ တင်းမာနေသောမျက်နှာသည် အတန်ငယ် ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

“ကွမ်ယုဟာ ကွမ်မတို့သူငယ်ချင်းပဲ၊ သူ့ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့အချိန် ဆောင်ရွက်တဲ့အချိန်မှာ ကွမ်မတို့ဟာ သူ့နဲ့အားမှာ ရှိသင့်တာပေါ့၊ သူ့ဆရာက ကွမ်မတို့ကို အပြစ်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ သူဝင်တားတာကို ကြည့်ပါလား။ သူ ... သူ ... ကွမ်မတို့ကို တာကယ်ခင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... သူ့ဆရာက သူ့ကို ခြံစုမှာကို ဂရုမစိုက်ဘဲနဲ့ ဝင်ထားတာပဲ”

“ကွမ်မတို့ဟာ သူ့နဲ့အားမှာ ရှိသင့်ပါတယ်”

“နှင်ပြောတာ မှန်တယ် ဟန်ရှင်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေပဲ ရှိပါစေ ... တို့သူငယ်ချင်းနဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲကိုတော့ ငါတို့ မဖြစ်မနေ သွားပြီး အားပေးသင့်တယ်”

အကြီးကြီးအား မီးနားပါး ၁၇၉

ဟန်ရှင်သည် စဉ်းစားလိုက်၏။

“သိုင်းပြိုင်ပွဲရောက်ဖို့ ရက်သတ္တပတ် ငါ့ပတ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ကွမ်ယုအတွက် ငါ တစ်ခုခံမိထားတယ်”

“ဘာများလဲဟာ ... ငါ့ကိုလည်း ပြောပါဦး”

“သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ ခြံနိုင်မယ့် ဝတ်ပုံပဲ”

“ဟာ ... ကောင်းတာပေါ့”

“ကွမ်ယု စိတ်ကူးပြီး စီစဉ်ထားတာ ဝိုးဝတ်ရုံလေး၊ ဝတ်ရုံအလယ်မှာ နဂါးတစ်ကောင်ပုံကို ရေးထိုးပုံဖော်မလို့ နဂါးကို ဘာရောင်ခြယ်ရရင် ကောင်းမလဲဟင်”

“နဂါး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... နဂါးပေါ့၊ ငါတို့သိုင်းလောကမှာ နဂါးဟာ အကြီးကျယ် အမြင့်မြတ်ဆုံး မဟုတ်လား”

“နေဦး ... ငါ့စဉ်းစားမယ့် အနီရောင် ကောင်းမလား၊ ရွှေရောင်ကောင်းမလား မယ့်ဘူး”

ထိုအချိန်တွင် သူတို့အသောက်နေသည့် ဓားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ အစွဲတစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။

၁၉၂ စာအုပ်အဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့

“အဘယ့်လို့လဲ၊ တောင်ကျွန်း လီယုမာကို ကျေးဇူးတင် ရမကွယ်”

“တောင်ကျွန်း လီယုမာကို ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလဲ”

“တောင်ကျွန်း လီယုမာက နဂါးတွေအကြောင်း နောက်ကျ အောင် သိထားတယ်လေ၊ အဘကို သူ ပြောထားတာမျိုး အဘဘာသာဆိုရင် ဘယ်သိမလဲ”

တောင်ကျွန်း လီယုမာ ... တောင်ကျွန်းလီယုမာဆိုသည် အမည်ကို အစူး ပေါက်တတ်ကရ ပြောခြင်းမဟုတ်ပေ။

တောင်ကျွန်း လီယုမာသည် တကယ် အသက်ဆင့်ရှားစွမ်း သိုင်းလောကရှိ လက်ချိုးရေတွက်၍ရသော အကျော် အမော် သိုင်းဆရာကြီးများအနက် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက တောင်ကျွန်း လီယုမာကို လေးစားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် စာပေထိုင်းလေးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကို လာပေးလေသည်။

ဟန်ရှင်သည် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ယူကာ အစူးကို ရိုသေစွာ ကမ်းပေးလေသည်။ အစူးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်ကိုယူကာ ကိုယ်ကို တစ်ပတ် လှည့်၍ ကလိုက်သည်။ “ခေါက်ဆွဲကြော် ပူပူနွေးနွေး အစားစားရသေး ကလေးပ လေး မေတ္တာစေ အစူးအတွက် ခေါက်ဆွဲလေ ... ရွှေနုမလဲ ဒီခေါက်ဆွဲ အစူးစားမှာပဲ”

သူသည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆို ကခုန်ရင်း စားသောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဟုအင်ချန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ကြည့်နေရာမှ စတင် စကားပြောလေသည်။

“ဟန်ရှင် ... နှင့်ဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်”

“ဘာလဲ ... နှင့်ဥစ္စာ အရင်းမရှိ အစားမရှိ”

“နှင်က အစူးကို လူကောင်းလုပ်ပြီး စကားပြောနေတယ်၊ အစူးပြောတဲ့အတိုင်း နှင်က တကယ်လုပ်မယ့်ပုံပဲ”

“ဟုအင်ချန် ... ရှင်ဒီလို မပြောပါနဲ့ သူ့ကို ရှင်တို့ သတိ မထားမိလို့ပါ၊ သူ တစ်ခါတစ်ရံပြောတဲ့ စကားတွေဟာ စကားကောင်း တွေပါ၊ အဲဒီ တစ်ခါတစ်ရံပြောတဲ့ စကားတွေဟာ အမှန်ချည်းပါပဲ”

“ဟ ... ဘယ်လို မှန်မှာလဲ ဟန်ရှင်ရယ်၊ နှင်ပဲ ဧည့်စားကြည့် ပါဦး ... တောင်ကျွန်းသိုင်း ဆရာကြီး လီယုမာက သူ့သူငယ်ချင်းတို့ နှင် မကြားလိုက်ဘူးလား”

“ကြားပါတယ်”

“အဲဒီ တောင်ကျွန်းသိုင်းဆရာကြီးဆိုတာ သိုင်းလောက ထိပ် သီချင်းဆရာကြီးတွေထဲက တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် သူ့သူငယ် ချင်း မြစ်နိုင်မှာလဲဟင်၊ သူ့လို အစူးနဲ့ ထိပ်သီချင်းဆရာကြီးနဲ့ ဘယ် လိုမှ ဆက်စပ်လို့ မပေါ်ဘူးဟာ”

အစူးသည် ထိပ်သီချင်းဆရာကြီးအချို့ကို သူငယ်ချင်းဟု ပြောလေ့ရှိသည်။

ဟုအင်ချန်ပြောသလို သူက အစူးဘဝနှင့် ထိပ်သီချင်း ဆရာကြီးများဘဝ မည်သို့မျှ အဆက်အစပ် မရှိနိုင်သဖြင့် လူအား လိုက်က ရယ်စရာကြသည်။

“ခါကတော့ အစူးက အကူပေးနေလို့ပါရှင်၊ သူက တစ်ခါ

၁၉၄ စာရှုချိတ်စာအုပ်အောင်

တစ်ခါ ဆရာကြီးဟန်စူးကို သူ့သူငယ်ချင်းလို ပြောလိုပြော၊ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း ဆရာကြီး အမော်ကိုလည်း သူ့သူငယ်ချင်းလို ပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါ ခြင်းစားမိတယ်၊ အဲဒီဆရာကြီးတွေဟာ ငယ်ငယ်က သူ့သူငယ်ချင်းတွေများ ဖြစ်ခဲ့လေ မလားလို့”

ဟန်စူးနှင့် အမော်တို့သည် ထိပ်သီးသိုင်းဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ ဟုအင်ချန်က ...

“ဘယ်လိုလုပ် သူ့သူငယ်ချင်းလို ပြောလိုရမလဲဟ၊ သူ့သိုင်းကွက် တစ်ကွက်နှစ်ကွက် ကစားပြတာ မြင်လိုလား၊ အဖူးဆိုတာ အရင်က သူတို့လုပ်ခဲ့သမျှ လျှောက်လုပ်ပြတာပဲ၊ သူဟာ သိုင်းပညာလည်း တတ်ပုံမရပါဘူးဟာ”

ဟန်ရှင်က ...

“ကျွန်မကတော့ အဘအဖူးကိုယုံတယ်၊ သူ တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ကောင်းဝင်တဲ့အခါ အမှန်တွေ ပြောတတ်တယ်လို့ ဧကစောကလည်း သူ့စိတ်ကောင်း ဝင်သွားတဲ့အခါလို ထင်တယ်၊ သူကောင်းပြောတာတွေဟာ ပြောလို အဆက်အစပ်တွေလည်း ကောင်းတယ်”

ဟုအင်ချန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွေးလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောလေ့ရှိတဲ့ အဖူးကောင်းကိုမှ နင်ယုံကြည်ရသတဲ့လား ဟန်ရှင်ရယ်”

ဟန်ရှင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုအင်ချန်၊ ကျွန်မ အဘအဖူးရဲ့ ကောင်းကို ယုံကြည်တယ်၊ ကွမ်းယုအတွက် နဂါးစိမ်းကိုပဲ ပုံဖော်တော့မယ်၊ အဖောက်ကိုအပြား၊ အပြားကို အနက်ရောင်ခြယ်မယ်”

အနုပညာရေး မိသားစု ၁၉၅

“ခေါင်းမှာကော နေတံဆိပ် မထည့်သေးဘူးလား”
“အသေအဇာကို ထည့်ရမှာပေါ့ရှင်ရယ်”
“နင့်စိတ်ကူးကိုတော့ ငါလက်မြောက်ပါတယ်ဟာ၊ နင်စိတ်ထင်သမျှ လုပ်ပေတော့”
ဟန်ရှင်၏ မျက်လုံးများထဲတွင်တော့ လေးနက်သော အတွေးရိပ်များ ဇွန်းထင်းနေလေသည်။

(၂၃)

သိုင်းပြိုင်ပွဲသို့

သိုင်းပြိုင်ပွဲနေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။

တောင်သုံးလုံး ခြင်္သေ့သရဖူသိုင်းပြိုင်ပွဲကို ဟုတ်နားတောင် တန်းများအနက် ချင်ဟင်းတောင်ညီနောင်သုံးလုံး၏ အလယ် မြေပြန့် ကွယ်ကြီးတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။

ထိုပြိုင်ပွဲသည် အလွန်ကြီးကျယ်လှသည်။ အခြားပြိုင်ပွဲများ ကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။ အခြားပြိုင်ပွဲများတွင် အနိုင်ရသူတစ်ဦးကိုသာ ဆုချီးမြှင့်လေ့ရှိသည်။ ဤပြိုင်ပွဲတွင်ကား ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

ပြိုင်ပွဲ၌ အောင်ပွဲရသူသုံးဦးတို့ကို ပြိုင်ပွဲကြီးကြပ်ရေး အင်အားဆောင်အဖွဲ့က ရွှေခြင်္သေ့တံဆိပ်ပါသော ခဲပတ်သုံးခုကို ပေး အပ်လေသည်။

ထိုသို့ ရွှေခြင်္သေ့တံဆိပ်ကို ပေးအပ်ခြင်းကြောင့် ဤသိုင်း ပြိုင်ပွဲအမည်ကို တောင်သုံးလုံးခြင်္သေ့သရဖူသိုင်းပြိုင်ပွဲဟု ခေါ်တွင် ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤသိုင်းပြိုင်ပွဲသို့ တက်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကြသည့် သိုင်း သမားများကို ကြည့်ပါ။ သိုင်းလောက၌ နတ်တစ် ထိပ်သီးဟူသည့် အကျော်ဒေးယျ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ မပါပဲ။

သို့သော် ဒုတိယတန်းစားအဆင့်ရှိ ကျော်ကြားသော သိုင်း

သမားတိုင်း ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြိုင်ပွဲကို သိုင်းလောက၏ အိပ်ရှေ့ဥပရာဇာ ရွေးပွဲဟု ခေါ်ဆိုပေသည်။

တောင်ပေါ်မြေပြန့်မကျန် ဒုတိယအဆင့်ရှိ သိုင်းသမား အားလုံး အရောက်လာလေ့ရှိသဖြင့် ဤသိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးသည် အလွန် ကြီးကျယ်စမ်းနားခဲ့ရသည်။

ပြိုင်ပွဲဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝင်သည်ဖြစ်စေ ထိုခြင်္သေ့မင်း တောင်သုံးလုံးသို့ သုံးနှစ်တစ်ခါ လာရောက်ပြီး သိုင်းလောက၏ အဆင့်အတန်း အနိမ့်အမြင့်ကို သိုင်းသမားများက လာရောက် အကဲ ခတ်ကြည့်သည်မှာ ခေလ့ထုံးစံတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။

သူတို့သည် မြေပြန့်အလယ်တွင် စင်မြင့်ကြီးတစ်ခု ပြုလုပ် ထား၏။ ထိုစင်မြင့်သည်ကား သိုင်းပြိုင်ပွဲဝင်ရန် စင်မြင့်ပေတည်း။ ထိုစင်မြင့်ပတ်လည်တွင် သိုင်းသမားများ ပျားပန်းခပ် ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်၏။

သိုင်းသမားများသည် ဟိုမှသည်မှ ၃၁ဟို သွားလာနေကြ သည်။ လူမျိုးစုံ ဧရိက်မျိုးစုံ အရောင်အသွေးမျိုးစုံကို မြင်နေရသည်။ သိုင်းသမားများသည် အမျိုးက အစုအဖွဲ့နှင့်ဖြစ်၏။ အမျိုးက တစ်ကိုယ်တော်။

ဤနေရာတွင် သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ကျ ကြီးကျယ်စမ်းနားစွာ သိုင်းပြိုင်ပွဲပြုလုပ်သည်ကို သိသော နယ်ခံများက ပြိုင်ပွဲကြီးကို အပိုပြုပြီး စေ့ဆိုင်များ တည်စင်းရောင်းစုသည်။

စေ့ဆိုင်များမှာ အစားအသောက်ဆိုင်များသာ ဖြစ်သည်။ သိုင်းသမား အများစုသည် အရက်သောက်ကြသူများဖြစ်၏။

၁၉၈ စာစုချုပ်စုလမ်းဆောင်

ရာ များသောအားဖြင့် ဆိုင်များသည် အရက်ယမကာရောင်းသော ဆိုင်များနှင့် အစားအသောက်ဆိုင်များသာ ဖြစ်သည်။

သိုင်ချိုင်ပွဲကြီးမစေမီ ဟာမင်သိုင်သမားများ တဖွဲဖွဲရောက် ရှိနေကြသဖြင့် သိုင်ချိုင်ပွဲမစေမီ သုံးရက်အလွန်ကပင် ဆိုင်များမှာ ရောင်းကောင်းလျက် ရှိကြပေပြီ။

အချို့သိုင်သမားများသည် အရက်ဆိုင်များတွင် အပြန် အလှန် အရက်တိုက်ပြီး မိတ်ဆွေပွဲကြ၏။ အချို့က စစ်တုရင်များ ယူလာပြီး စစ်တုရင် ထိုးကြသည်။ အထက်ပါသိုင်သမားတို့ ဤ ဒေသသို့ရောက်ရှိနေကြခြင်းမှာ တူညီသောရည်ရွယ်ချက်များ ရှိပေ သည်။

ပထမအဖျက်အနေဖြင့် သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ပြိုင်သော သိုင်ချိုင် ပွဲကြီးတွင် သိုင်ချိုင်ပွဲဝင် လူသစ်များ တိုးမတိုး သိလိုကြသည်။

ဒုတိယအဖျက်အနေဖြင့် အဖျင်းဖျင်းစစ် သိုင်းပညာ အရည် အဖျင်း တိုးမတိုး သိလိုကြသည်။

တတိယအဖျက်အနေဖြင့် သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားခဲ့ရ သော သတင်းများကို ဖလှယ်လိုကြသည်။

ဤရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် သိုင်းလောကသာများ ရောက် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် သိုင်းလောကကို စိတ်ဝင်စားသူ များလည်း လာရောက်ကြသည်။

အချို့မှာ အရက်သောက်ရင်း စစ်တုရင်ထိုးရင်း တူရိယာ ပစ္စည်းများ တိုးမှုတ်ရင်းဖြင့် သတင်းဖလှယ်နေကြ၏။

ထိုသို့လှုပ်ရှားနေခြင်းကို အကြံဉာဏ်မရှိဘဲ သူတို့ခေါ်ကြ သည်။

အချိန်နိမိတ်အား ဝိသုဒ္ဓါး ၁၉၉

သိုင်ချိုင်ပွဲကို နေ့လယ်နေ့မှစပြီးတည့်အချိန်တွင် စတင်ကွင်း ပမည်ဖြစ်၏။

သိုင်ချိုင်ပွဲကျင်းပသည့် ခင်ကြီးကို အနိရောင်စည်းဝိုင်းကြီး ဖြင့် ဝိုင်းပတ်ထား၏။ ထိုစည်းဝိုင်းအတွင်း၌ မည်သူမျှရှိမနေပေ။

သိုင်ချိုင်ပွဲကျင်းပသည့်အခါတွင်မူ ဤစည်းဝိုင်းအတွင်း သိုင်းယုတ်ပြိုင်နေသူ နှစ်ဦးနှင့် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးများ ရှိ ကြပေမည်။

ယခုခေတ် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးများကိုလည်း စည်း ဝိုင်းအတွင်း ရှိမနေပေ။

စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးများ မရှိ မဟုတ်ပါ။ ရှိပါသည်။ သူတို့သည် သိုင်သမားများအလယ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှား နေကြပါသည်။

အရက်ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ တစ်ဝိုင်းသို့ ကူးပြီး သိုင်ချိုင်ပွဲဝင်မည့် သူများစာရင်းကို ကောက်ယူနေကြပါသည်။

သူတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သိုင်းလောကသာများကို အကဲခတ် ပြီး သိုင်ချိုင်ပွဲကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီးဖြု လုပ်မည့်သူများကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေကြပေသည်။

စည်းဝိုင်းထိပ်တွင် ခင်မြင့်သို့တက်ရန် လေ့ကားတပ်ဆင် ထားသည်။

ထိုလေ့ကား၏ အရှေ့ဘက်တွင် အလံနိမိတ် ဖိုက်ထုထား လျက် အထူးစည်သည်များအတွက် နေရာထိုင်ခင်းများကို တွေ့ရ သည်။ ထိုထိုင်ခုံများ၏ရှေ့တွင် ဓားပွဲတစ်လုံးရှိပြီး ဓားပွဲပေါ်တွင် ဖြသေပုံပါသော ရွှေစပ်ပတ်သုံးခုကို တင်ထားလေသည်။

ထိုခါပတ်များကား ဖြိုင်ပွဲတွင် အနိုင်ရရှိသူများ ရမည့် ရွှေ
ခါးပတ်ပင်တည်း။ ဤစည်းရိုင်းအတွင်း၌ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး
ပူး ဆယ့်ငါးယောက်သာ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်ခွင့် ရှိသည်။

ဤသို့ဖြိုင်ပွဲဝင်မည့်သူ အားလုံး စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး
ပူးများက နာမည်စာရင်း ကြေညာမှသာ စည်းရိုင်းအတွင်း ဝင်
ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ထိုစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးပူးများမှာ သိုင်းသမားအများ
စု၏သဘောဖြင့် ရွေးချယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့သော စည်းကမ်း
ထိန်းသိမ်းရေးပူးများမှာ ရွေ့ခြေသေ့ခါးပတ်ရရှိမှုအသွင် ပညာရှင်
လျှောက်သူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ကြပါသည်။

ထိုအထဲမှ လူအများစုမှာ စိတ်ဓာတ်တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်
သူများ။ အမှန်တရားအတွက် မတ်မင်းမေလိမ်း ဆောင်ရွက်ကြသူများ
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ကို စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးပူး
အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်နှင့် သူတို့သည် ဤတောင်သုံးလုံးရွှေသေ့
သရဖူသိုင်းဖြိုင်ပွဲသို့ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခွင့် မရှိတော့ချေ။ သိုင်းဖြိုင်ပွဲ
လာ ပရိသတ်ကို ကြည့်ပါဦး...။

ထိုပရိသတ်ထဲတွင် သိုင်းဖြိုင်ပွဲ ယှဉ်ပြိုင်ပူးသူများ ယှဉ်ပြိုင်
မည့်သူများ ပါဝင်သည်။ ထိုအထဲတွင် ထူးခြားသူများ ပါဝင်သည်။

ရွှေခြေသေ့ခါးပတ်နှစ်ခု ရထားသူများ ပါဝင်နေခြင်းပင်
တည်း။ ဖြိုင်ပွဲ၌ နှစ်ကြိမ်ရပြီးလျှင် ဖြိုင်ပွဲမဝင်ရတော့ဟူသော စည်း
ကမ်းချက် မရှိပေ။ သို့သော် ထူးခြားသည့်အချက်မှာ ရွှေခြေသေ့
ခါးပတ်နှစ်ခုရသူများသည် ဆက်လက်မယှဉ်ပြိုင်ကြတော့ခြင်းတည်း။

ဤသည်မှာ အစဉ်အလာကြီးကို မြစ်နေသည်။

အချို့သူများသည် ဖြိုင်ပွဲကို လာရောက်ကြပြီး ပွဲကြည့်ပရိ
သတ်လုပ်နေကြတော့သည်။ ကွမ်ယုသည် သိုင်းသမားများ၊
ပရိသတ်များအကြားတွင် လှည့်လည်သွားလာပြီး တွေ့မြင်သမျှ လူ
များကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ တော့သည်။

အထူးသဖြင့် သူသည် ရွှေခြေသေ့ခါးပတ်များကို ပတ်ထား
သူများအား ငေးမောကြည့်ရှုလေ၏။ ယခုအခါတွင် သူသည်
ရွှေခြေသေ့ခါးပတ်ကို ရရှိလိုနေပေပြီ။

သူသွားလာရာနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေရာ
မှာ အဒေါ်ချွန်မြစ်လေ၏။ ကွမ်ယုနှင့်အဒေါ်ချွန်သည် အနည်းငယ်
လှူရင်းသည့်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

ထိုနေရာတွင် လက်သုံးဖက် နှိုးစီးဆိုသော ထိပ်သီးသိုင်း
သမား ရှိနေသည်။ သူသည် ကွမ်ယုတို့ဘက်ကြည့်ပြီး ဦးညွတ်နှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။ ကွမ်ယုသည် ငေးကြောင်သွား၏။

သူကို သိုင်းသမားပေါက်စဟုဝင် ပြောမရသေးသူ တစ်
ယောက်အား ရွှေခြေသေ့ခါးပတ်ကြီးပတ်ထားသည့် သိုင်းသမားက
အဘယ်ကြောင့် ဂါရဝပြုရသနည်း။

သူသည် စဉ်းစား၍မရသော်လည်း သိုင်းလောကထိုးစံအရ
ပြန်နှုတ်ဆက်ရမည့်အချက်က ရှိနေသည်။ ပြန်လည်နှုတ်မဆက်လျှင်
ရိုင်းရာကျနေပေမည်။

အင်း... သူက ငါ့ကိုများ သိနေသလား။ အဲလည်း မဖြစ်နိုင်
ဘူး။ ငါ့လိုတော့သားတစ်ယောက်ကို သူ့လို ထိပ်သီးသိုင်းသမားက
ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူက နှုတ်ဆက်နေမည်ဟု

၂၀၂ စာအုပ်အုပ်စုအား

ငါက ပြန်စုတ်ဆက်မှ ကောင်းမှာပါ”

ကွမ်ယုသည် တံပြန်ရန် ဦးညွတ်လေ၏။

လက်သုံးဖက် ချီဆီသည် ကွမ်ယုက ပြန်လည်ဦးညွတ်သည်ကို မြင်သောအခါ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဒေါသရောင်တောက်လာတော့၏။ လက်သုံးဖက်ချီဆီနှင့်အတူ လိုက်လာသော သံတောင်ဝှေး ပန်ကူးက ကွမ်ယုအား လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့သုငယ် ... မင်းက ဘာကြောင့် လက်သုံးဖက်ချီဆီကို ဦးညွတ်ရတာလဲ”

“ဪ ... ဒီက ဦးကြီးရဲ့ နာမည်က လက်သုံးဖက်ချီဆီတဲ့လား။ ကျွန်တော့်နာမည်က ကွမ်ယုပါ ခင်ဗျာ”

“ဟေ ... ငါတို့က မင်းကို မိတ်ဆက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မေးခွန်းထုတ်နေတာကွ။ ဧဝာဧဝာက ဘာကြောင့် ဝိသုငယ်မျှင်းကို နှုတ်ဆက်ရတာလဲ”

သံတောင်ဝှေးပန်ကူးက ပြောလိုက်ခြင်း ပြစ်ပါသည်။ ကွမ်ယု အံ့အားသင့်သွား၏။

(၂၀)

“ကျွန်တော်နှုတ်ဆက်တာ ဘာများမှားသွားပါသလဲ ခင်ဗျာ ဒီက ဦးကြီးချီဆီက ကျွန်တော့်ကို အရင်ဆုံး ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လို့ ကျွန်တော်က တံပြန်လိုက်တာပါ”

လက်သုံးဖက် ချီဆီသည် သူ့နဖူးကိုသူ ရိုက်လိုက်သည်။

“ဟိုက် ... သေပါရောကွာ၊ ငါလို ထိပ်တန်းသိုင်းသမား တစ်ယောက်က မင်းလို သိုင်းသမားပေါက်တစ်ယောက်ကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရမယ်ဆိုရင် ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့ကွယ်”

“ဟင် ... ကျွန်တော့်ကို မဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်တာလဲ”

“မင်းနောက်က အဒေါ်ဇွန်ကို နှုတ်ဆက်တာကွ”

“ဟင်း ...”

ထိုအခါမှ ကွမ်ယုမှာ သူများသွားပုံကို တွေ့မိသည်။ ဘေးဘက်ကို မကြည့်မိသည့် သူ့အပြစ်ပေတည်း။ သို့သော် သူတစ်ချက်တွေးမိသည်။ သူက အဒေါ်ဇွန်ကို နှုတ်ဆက်သည်ဆိုတော့ အဒေါ်ဇွန်သည် သိုင်းလောက၌ တစ်ခုခု ကျော်ကြားပေလိမ့်မည်။ ယခု သင်္ဃေယီတာက သူ့အား လိုက်ပါစောင့်ရှောက်ပါဟု အဒေါ်ဇွန်ကို အမိန့်ပေးထားသည်။ အဒေါ်ဇွန်သည် သူ့အား လိုက်ပါစောင့်ရှောက်နေရသည်။ သူက အဒေါ်ဇွန်ကို သင်္ဃေယီတာကဲ့သို့ ဆက်ဆံလိုက်ပါက ဤသူများသည် သူ့အား အံ့ကြဲသွားကြပေမည်။

၂၀၄ စာအုပ်အုပ်စုအားလုံးအား

သူ့အား လေးစားသွားကြမည်။ နောင်မှ အခေါ်ချန်အား တောင်းပန်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ ကွမ်းယုက ...

“ဦးကြီးက အခေါ်ချန်ကို နှုတ်ဆက်တာဆိုရင် ကျွန်တော်ကို ပိုလို့တောင် နှုတ်ဆက်သင့်ပါသေးတယ်ဗျာ”

လက်သုံးဖက် ချီဆီး ဒေါသျှသွားလေ၏။

“ဘာကွ ... မင်း ဂျီကို စော်ကားတာလား မင်းစကားကို

မင်း ရှင်းစမ်း မရှင်းနိုင်ရင်တော့လား ... မင်းအသေပဲ”

ကွမ်းယုသည် အခြေအနေကို ရိုဝိမိသွား၏။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုံးဝအကောင်အထည်ဖော်ရပေတော့မည်။

“ဦးကြီး ကောင်းပြောတာ ကြည့်ပြောပါ။ သိုင်းသမားအဖွဲ့အဖွဲ့ မာမာကျောကျော မိမိနှိုက်နှိုက် ဆက်ဆံတာ မကောင်းပါဘူး။

တစ်ယောက်အရည်အချင်း တစ်ယောက်မသိသေးဘဲနဲ့ အထင်သေးကောင်းပြောတာ မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ သိုင်းဗြိုင်ပွဲထဲဝင်ဖို့

စာရင်းပေးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုလူတစ်ယောက် ဘယ်လိုအရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာကို အပြင်ပန်အနေနဲ့ မဆိုဆိုသင့်ပါ

ဘူး။ ဗြိုင်ပွဲကုမ္ပဏီ အရည်အချင်းကို ကြည့်သင့်ပါတယ်။ အခုတော့ ရန်မလုပ်ပါနဲ့ဦး”

သူသည် အခေါ်ချန်ကိုလောသည့် သစ်တော်သီးခြင်းထဲမှ သစ်တော်သီးများကို တမင်မိတ်ခင်အောင် ဆွဲယူပြီး နှိုက်ယူလိုက်၏။

သစ်တော်သီးများ တခုပေတာ ကျသွားသည်။ မြေပေါ်သို့ ကျသွားသည့် သစ်တော်သီးများကို ကွမ်းယုက ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ...

“အခေါ်ချန် ... ကျသွားတဲ့ သစ်တော်သီးတွေကို ကောက်ထည့်ခဲ့ပါ”

အဖြူနီအေး မီးသိုးပါး ၂၀၅

သူသည် အမိန့်ပေးပြီးနောက် ဝတ်စည်းတည်နှင့် ထွက်သွားလေ၏။ အခေါ်ချန်မှာ ကွမ်းယုအား ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည်ဟု သခင်မလေးယီတာက အမိန့်ပေးထားသည်ဖြစ်ရာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“အေးပါ ... ငါကောက်ထည့်ခဲ့ပါမယ်ကွယ်”

အခေါ်ချန်သည် သစ်တော်သီးများကို လှိုင်မြန်နွာ ကောက်ထည့်ပြီး ကွမ်းယုနောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်သွားလေ၏။ လက်သုံးဖက် ချီဆီးနှင့် သံတောင်စွပ်ကုန်းတို့မှာ မြင်ကွင်းကို မယုံကြည်နိုင်သကဲ့သို့ ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

သူတို့၏ပါးစပ်များသည် အပဟောင်းသား ခြစ်နေကြလေသည်။ သူတို့ အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩနေသည်။ အခေါ်ချန်ကို သူတို့ သိကြသည်။ အခေါ်ချန်သည် နယ်နယ်ရရ အဘွားကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ အကြိမ်ငါးဆယ်မြောက် သိုင်းဗြိုင်ပွဲကွင်းမရှိမီက သူနှင့်

ယှဉ်ပြိုင်သူအားလုံးကို အပြတ်အသတ် အနိုင်ရရှိခဲ့သော်လည်း ရွှေခြင်္သေ့ အောင်ပွဲခံမိပတ်ကို လုံးဝလက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့သူ ခြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်က တက်ရောက်ခဲ့သည့် သိုင်းသမားများမှာ အားလုံးအံ့ဩသွားကြသည်။ သူမကဲ့သို့ သိုင်းပညာထက်မြက်ပြီး ရွှေခြင်္သေ့ခံမိပတ်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့သူမှာ သိုင်းလောက၌ သိုးလေးဦး

ခန့်သာ ရှိလေ၏။ အခေါ်ချန်ကား ဤကဲ့သို့ လူချိန်ပေတည်း။

ဟုအခေါ်ချန်နှင့် ဟန်ရှင်တို့ကို အခေါ်ချန် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူမ၏အထက်၌ သခင်မလေးယီတာရှိနေသော်လည်း ကြောင့်သာ ခြစ်သည်။ သူမသည် ခက်ထန်စရာရှိလျှင် အရမ်း

www.burmeseclassic.com

၂၀၆ စက္ကချိပ်နေလင်းအောင်

က်ထန်တတ်သည်။

အခေါ်ချန်ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ကြောက်ပြီး လေးစားကြည်ညိုကြခြင်းမှာ ရွှေမြသေ့မီးပတ်ကို လက်ခံမယူသော အကြောင်းအချက် တစ်ခုတည်းကြောင့်သာ မဟုတ်ပေ။

အခေါ်ချန်သည် သိုင်းပြိုင်ပွဲ၌ သူနှင့်အတူ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည့် သိုင်းသမားအားလုံးကို မရတနိုင်ငံသို့ အပြီးအပိုင်ပို့ခဲ့သူ ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။ ထိုကဲ့သို့သော အခေါ်ချန်၊ ဤကဲ့သို့သော အခေါ်ချန်၊ သိုင်းသမားများ ကြောက်ရွံ့ကြသော အခေါ်ချန်။

ထိုအခေါ်ချန်သည် မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော သိုင်းသမားပေါက်ကလေး တစ်ယောက်နောက်မှ ယှဉ်ပြိုင်ကလေး သဖွယ် တကောက်ကောက် လိုက်ပါပြီး ထိုသူငယ်၏ ခိုင်းရာလုပ်၊ ဧရာသွားနေရာသည် အမြစ်ကို သူတို့ အုံ့ပြနေခြင်းတည်း။

သိုင်းလောက၌ လူထူးလူဆန်းအစို့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးရာ ယခု ကွမ်ယုဖြစ်ခဲ့သည့် အမြစ်မျိုးထက် ပို၍ ထူးဆန်းသည်။ သို့သော် ကွမ်ယုအဖြစ်သည်လည်း ရိုးလွန်းလှသည်မှာ မဆို နိုင်ချေ။

ထိုသတင်း ...

အနီသတင်း ...

ဤသတင်းသည် လက်သုံးမက် ချီအီးနှင့် သံတောင်စုဌာန ပန်ကတူးမှတစ်ဆင့် သိုင်းလောကသားများအလယ်သို့ ဖွံ့လွင့်သွားလေသည်။ သတင်းဟူသည်မှာ တောမီးကဲ့သို့ လောင်ကျွမ်းဖို့နဲ့လွယ်သည်။ ထိုတစ်ရက်တည်းမှာပင် ကွမ်ယုကို မသိသူမရှိတော့ချေ။ လူသူရှင်းရာ အရပ်သို့ရောက်သောအခါ ကွမ်ယုက အခေါ်ချန်အား တောင်းပန်၏။

“အခေါ်ချန် ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်တော် သစ်တော်သီးခြင်းတောင်းကို ဆွဲချလိုက်တာဟာ အခေါ်ကို နှိမ်လိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုလက်သုံးမက် ချီအီးဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော့်အကြောင်း သိစေချင်လို့ပါ။ သူတို့က အခေါ်ချန်ကို လေးစားကြတယ် မဟုတ်လား။”

အခေါ်ချန်က ရယ်လိုက်သည်။
“ဒါများကွယ် ... အခေါ်ကတော့ မသိပါဘူး။ မင်းစိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်ပြီး သစ်သီးခြင်းကို ဆွဲမိသလားလို့ ထင်နေတာ။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ချီအီး ဖြိုဖမ်းခြောက်နေတာကို အခေါ်ကြားတယ် မဟုတ်လား။”
“ကြားလည်း ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ငါတစ်ယောက်လုံး မင်းနောက်မှာ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ။”

“အခေါ်ချန် အစွမ်းကိုဆည်း အားကိုးလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လေးစားစေချင်သေးတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။”
“ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ် ... ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။”

ထိုစဉ် အခေါ်ချန်က ...
“ကွမ်ယု ... ဂဏနေမိမ်း”
အခေါ်ချန်သည် တစ်နံတစ်ခုကို ခုခါးခိုက်ထောင်လိုက်လေသည်။ ကွမ်ယုမှာ အခေါ်ချန်အား အုံ့အားဆင့်စွာ ကြည့်နေသည်။ ခုခါးခိုက်ထောင်နေသော အခေါ်ချန်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာတော့သည်။

၂၀၈ စာရှုချိမ်းနေပင်းဘောင်

"ဟဲ့ ကွမ်းယု ... အရေးတော်ပုံတော့ ပေါ်နေပြီ"

"ဘာများလဲဗျာ အခေါ်ခွန်"

"သခင်မယ်တာ ခေါ်နေတယ်၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေတော့"

သူမသည် ထိုသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ကွမ်းယုကို ကျော်မြတ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေသည်။

"အခေါ်ခွန် နေပါဦးဗျာ၊ ဆရာမက ဘာပြောလိုက်သလဲ"

"သူက ငါ့ကို အသိနိမ့်စကားပြောနည်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ပြောဆိုတာဟာ၊ အရှေ့ဘက်တောင်ခြေကို လာလို့ပြောတယ်၊ အခု ငါအရှေ့ဘက်တောင်ခြေကို သွားနေတာ"

"သခင်မနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့"

"ခါပေါ့"

"တော်သေးတာပေါ့ သခင်မ ရောက်မလာသေးလို့ စိတ်ပူနေတာ၊ အခုတော့ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားပါပြီ"

"မင်း ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့၊ သူက သူ့သင်ပေးထားတဲ့ ယုန်ကလေးတစ်ကောင် ဘယ်လောက်လှုပ်ရှားနိုင်မလဲလို့ အကဲခတ်မှာကွယ်"

ထိုစကားများကို အခေါ်ခွန် ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပေရင်ထဲမှ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလေသည်။

စာစဉ် (၁) ပြီး၏။

စာစဉ် (၂) ကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

စာရှုချိမ်းနေပင်းဘောင်

